tevhid

Muharrem 1434

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık Eğitim ve Siyasi Bakış Dergisi | ARALIK 2012 | YIL: 1 | SAYI: 11 | FİYATI: 5 ₺

GÜNDEM'10

HİCRİ ve MİLADİ TAKVİM

HİCRİ VE MİLADİ TAKVİM

1434 /2012-2013

Hicri 1434

Güneşi Bir Aydınlık, Ayı Bir Nur Kılan Yılların Sayısını ve Hesabını Bilmeniz için Ona Duraklar Tesbit Eden

O'(c.c.)DUR...

(Yunus 5)

FİYATI ₺10

5 ve Siparişlerde Üzeri Kargo Ücretsiz

KAPIDA ÖDEME

GÜNLÜK NAMAZ VAKİTLERİ

İstanbul
Ankara
Bursa
Konya
Adana

TOPLAM
12 HİCRİ AY
51 HAFTA

Sipariş İçin:
www.hicri-takvim.com
info@hicri-takvim.com

↗ Kuşe Kağıda Renkli Baskı 51 Sayfa

↗ Duvara Asmalı Spiral Cilt

↗ Haftalık Nasihatler

نقل
nakil
KURAN VE SÜNNET

Hicri ve Miladi Takvim

MUHARREM 1434
ARALIK '12 SAYI: 11

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd Allah'a, salat ve selam Rasûlü'ne olsun.

Yeni hicri yılın başlangıcı münasebeti ile bu ay gündemimizi hicri takvim oluşturdu. Müslümanlar bugün o kadar sindirilmiş ki, aidiyetlerinin göstergesi olan takvimleri, günleri, bayramları ya silinmeye çalışılmış veya işlevsiz bırakılmaya gayret edilmiştir.

Cuma günü izzetin günü olmasına rağmen iş temposunun arasına sıkıştırılan bir gün haline gelmiş, hicri takvim senesi ve ayları unutulan bir hale gelmiştir. Dünya tüm küfrünü her tarafa dayatırken, kendilerine ait olan her şeyi de kabul ettirmişlerdir.

Bizler dayatılan bunca fikirlerin yanında bir de bunların şiarlarını bilmek zorundayız. Ait olduğumuz dini unutmamalı ve hayatın her sahasında yaymalıyız.

Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* bizlere kuvvet ve izzetimizi yeniden vermesini ister, bu yeni hicri yılın hepimizin içinde *'Hicret'* gibi bir inkılap oluşmasını temenni ederiz.

Bir sonraki sayıda yeniden sizlerle olmak duası ile…

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Muharrem 1434
Aralık 2012
Sayı: 11
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Barbaros Mh. 9/2 Sk.
No:12A-B Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul

Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46

Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan
İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

EBU HANZALA

-7-

Allah'a Adanmış Gençlikler

Düşün genç kardeşim! Allah'ın el-Aliy ismine hakkıyla imanın ne büyük lütuf olduğunu düşün! Buna iman kalpte korku, tazim ve güven/tevekkül duygusunun menbaı olur. Ancak bunların olması için o kalbin diri olması gereklidir.

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd eder, Rasûlü'ne salat ve selam ederiz.

Genç Kardeşim!

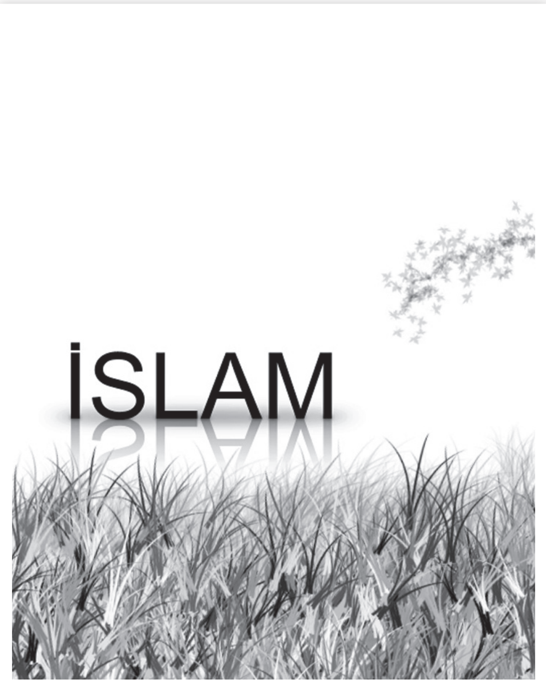
Bir bardak düşünelim, kirli olsun. Bir pınarın başında olalım. Su içmek istiyoruz. Su ne kadar tatlı ve berrak olursa olsun, bizim bardağımızdaki tek sıfatı *'bulanık su'* olmasıdır. Öyle ise; temiz ve berrak bir pınardan su içmek için önce kabımızı temizlemeliyiz.

Veya bir tarla düşünelim ekip hasat elde etmek istiyoruz. Tarlaya girdik ve elimizde bulunan tohumları saçtık. Hasat zamanı geldi, tarlada büyüyen ekinlerin yanı sıra diken, ot, sarmaşık gibi ne olduğu ve ne işe yaradığı bilinmeyen yeşillikler, daha fazla yer kaplar. Çünkü hasat elde etmek için tarlanın temizlenmesi, ekime müsait hale getirilmesi gerekiyordu.

Kap ve tarla bizim kalbimizdir. Pınar ve tohum; kitap ve sünnet. Kitap ve sünnetin bizlerde umulan değişikliği yapması için onun kabı ve zeminin temizlenmesi şarttır. İşte buna kalp amelleri, arınma veya tezkiye diyoruz.

Kalp Hasatına Önem Verirlerdi

Tüm hayatıyla, hassaten gençliğiyle bu dine adananlarımız, dava ve hizmet ehli olmaya talip olanlarımız var... Formülü/menheci biliyoruz: İlk nesli örnek almak. Biz yaşlarda insanlar bu gayeyle yola koyuldular ve adakları Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından kabul edildi. Bizler de onları dönüştüren, davayla birleştiren kitaba ve sünnete teslim oluyoruz. Ancak aynı etkiyi -Allah'ın rahmet ettikleri müstesna- göremiyoruz. Bunun nedeni kalp hayatımızdır.

Kur'an ve sünnet hayattır. Ancak içinde hayat olan kalplere nüfuz eder. Berrak birer pı-

nardır. Temiz ve berrak kaplarda ona doyulur. İşte sahabe neslinin en bariz sıfatlarından biri buydu. Onlar, kalp hayatına önem veriyorlardı. Bedenin gıdasını verdikleri gibi kalbin gıdasını da unutmuyor, onu dua, zikir, tevbe ve sevgiyle canlı tutuyorlardı.

Kalplerde hayat olunca, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* öğütleri kolayca yer ediyor, salih amel olarak hayatlarına yansıyordu.

Bunun yanında ilginç bir zümre vardı. Onlar da aynı ortamda, aynı öğütlere muhatap oluyorlardı. Ancak bu öğütler günden güne onların kalplerini ifsad ediyor, hastalıklarını arttırıyordu. Bunu bir misalle izah edelim:

"Bir sûre indirildiğinde onlardan bazısı: 'Bu, hanginizin imanını arttırdı?' der. Ancak iman edenlere gelince; onların imanını arttırmıştır ve onlar müjdeleşmektedirler. Kalplerinde hastalık olanların ise, iğrençliklerine iğrençlik (murdarlık) ekleyip-arttırmış ve onlar kafir kimseler olarak ölmüşlerdir." [1]

Bu misal üzerinde uzunca düşünmemiz gerekir. Zannediyorum manevi birçok hastalığın, kafa karıştıran sorunun cevabını içeriyor.

Bu ayet Asr-ı Saadette yaşayan iki grup insanı anlatıyor. İki grup da, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* terbiyesine muhatap. Terbiye oldukları kalplerin hayatı ve şifası ayetler en pak ağızdan dökülüyor. İki grubun da kulaklarına çalınıyor. Bir grubun imanı artıyor; kulaklarına çalınan ayetler kalplerine yol buluyor ve orada iman ve takva olarak yaşanıyor. Bir başka grup ise aynı mecliste bulunup, biraz önce kıldıkları namazda ayakları ayaklarına, omuzları omuzlarına bitişmiş bir vaziyette ayetleri dinliyor ama bu sözler, kulaklarından kalplerine yol bulamıyor. Hatta kalplerinde var olan hastalığı arttırıyor. Öyle ki siyah bir nokta olan hastalıkları, duydukları her ayetle biraz daha artıyor. Birini hidayet edip, örnek nesil kılan Kur'an, bir diğerini helak ediyor. Ve küfür üzere can veriyorlar. Allah'a sığınırız.

Bu farkın nedeni kalp hayatıdır. Çünkü temiz ve pak olan kitap ve sünnetin öğütleri, temiz olmayan kalpte yer etmez. Çoğu zaman hastalıkları arttırır. Kalplerin fitnesi olan şüphelere/hastalıklara sebep olur.

Yoksa kitap ve sünnet, öğütleri dönüştürücü ve ıslah edici etkisini hep muhafaza etmiştir. Bu etkiyi hissetmeyenler dönüp kalplerine bakmalıdırlar. Mutlaka onda yer etmiş bir şüphe veya şehvetle karşılaşacaklardır.

Bu noktayı biraz daha açalım genç kardeşim! Bu yazı dizisinin başından bu yana işlediğimiz konuları ele alalım. Beraber karar kıldık ki; Allah'a adanmak için adanmış ve adakları Allah tarafından kabul gören nesle bakmalıyız. Bu süreçte belirgin sıfatları nelerdi? İşte aynı sıfatları aynı samimiyetle taşıyanların, aynı neticeye ulaşması kaçınılmazdır.

Allah'ı Tanıma

Onların en belirgin vasıflarından biri buydu. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendini tanıttığı gibi tanımışlardı. Her ismi ve yüce sıfatıyla O'na kulluk ediyorlardı.

Kalplerinde hayat da olunca anlamını, kapsamını, kainata yansımalarını öğrendikleri her isim, imanlarını artıyordu.

Kalbindeki hastalık olana gelince.. Bu isimlerin onun üzerinde eserini göremezsin. O, bu isimleri cedel/tartışma aracı yapar. Adeta bu isimleri bidat ehliyle vakit öldürme aracı olarak kullanır.

Kalbindeki hastalık olana gelince.. Bu isimlerin onun üzerinde eserini göremezsin. O, bu isimleri cedel/tartışma aracı yapar. Adeta bu isimleri bidat ehliyle vakit öldürme aracı olarak kullanır.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Rabbimizin el-Aliy (En yüce) sıfatını tefsir ediyordu:

"...Rabbimiz gecenin son üçte birinde semaya iner: 'Yok mu isteyen vereyim, bağışlanma dile-

1. 9/Tevbe, 124-125

yen bağışlayayım...' diye nida eder..." [2]

bunu duyan sahabenin kalbinde ilk beliren *'Gecenin ihya'* edilmesiydi. Madem böyle şerefli bir vakit var, muhakkak ayakta olmalı ve bu vakti değerlendirmeliydiler. Doğal olarak okudukları her ayet, dillerini ıslatan zikir, Rabblerine arz ettikleri dualar onların hayatına yansıyordu. Onlar bu vakit dilimini Allah'a adamakla, hayatın tümünü adamaya muvaffak olmayla mükafatlanıyorlardı.

Kalbinde hastalık olan insanda, bu manalardan eser yoktur. O bu hadisi duyduğunda tartışacağı bir Eşari veya Maturidi arar. Onun tevilini iptal etmenin peşindedir. Oysa esefle belirtmek isteriz ki, kendi de manayı ta'til etmiştir. Öyle ya!! Tevilsiz, tahrifsiz, misalsiz, keyfiyet belirlemeden kabul edilecek sıfatlar, lafızdan öte bir mana oluşturmuyorsa ne anlamı vardır. Ehli Sünnet imamlarının mücadelesi ve bu uğurda canlarını ortaya koymaları lafızların ispatı için midir sadece?

Düşün genç kardeşim! Allah'ın el-Aliy ismine hakkıyla imanın ne büyük lütuf olduğunu düşün! Buna iman kalpte korku, tazim ve güven/tevekkül duygusunun menbaı olur. Ancak bunların olması için o kalbin diri olması gereklidir. Adanmak için önümüzde bulunan engellere göz atalım. Korkularımız, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* ve ona bağlı olarak İslam davasını hakkıyla önemsememe ve güven problemi olduğunu göreceğiz. Bu engellerin çözümü O'nun el-Aliy sıfatını hakkıyla tanıma ve o isimle kulluğa bağlıdır... Ancak kalpte bulunan hastalık, bunların anlaşılmasına engeldir.

Kur'an'la Aralarında Özel Bağ Olması

Genç sahabilerin ortak sıfatıydı bu. Her biri okuma, anlama, tefsir yönünden Kur'an alimiydiler... Sekizinci sayıda bu konuyu detayıyla anlattık. Tevbe suresi 124 ve 125. ayetler bağlamında Kur'an'ın kalbinde hayat olanlara etki ettiğine değindik.

Salih Bir Çevrede Bulunmak

Kalbinde hayat bulunan insan bunu nimet

bilir. Ve sahabe misal, içinde bulunduğu salih ortamdan istifade etmeye çalışır. Nefsinde salih amellere yönelik irade bulamadığı zamanlarda, cemaatin umumi iradesinden faydalanır.

Kalbinde hastalık bulunan ise; bunu bir yük olarak görür. Şükretmek bir yana sürekli söylenir. Veya cemaat yapısını, başka yapılarla çekiştiği *'tefrika'* aracı kılar.

Buradan anlıyoruz ki adanmanın özü, kalp hayatına önem vermektir. Çünkü içinde hayat olmayan kalp; azığını dahi ifsad eder. Siz ona azık olarak Kur'an, zikir, dua vs. veririsiniz, o kirli kalp misali bulandırır ve size zarar olarak yansıtır.

Buraya kadar anlattıklarımız anlaşılınca, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* kalp ile ilgili hadisleri daha iyi anlaşılacaktır.

> *"...Dikkat edin! Bedende bir et parçası vardır, o düzelirse bütün beden düzelir/ıslah olur. O bozulursa bütün beden bozulur."* [3]

Azalarında salih amel görmek isteyen, kalbini ıslah etmelidir. Çünkü organlar kalbe bağlıdır. *"Kalp komutan, organlar ise onun askeridir. Komutan iyi olursa ordusu da iyi olur, komutan kötü olursa ordusu da kötü olur."*[4]

Genç Kardeşim!

Öncelikle kalp amellerini tanımalı ve kalbi o amellerle meşgul etmeliyiz. Bunun için okumalar yapmalı, sohbetler dinlemeliyiz. Sevgi, korku, umut, güven, yönetme/inabe vb. hasletleri yüreğimizde hissetmeliyiz. Bunları oluşturan, arttıran etkenlere ciddiyetle yapışmalı ve azimle

2. Buhari, Müslim

3. Buhari, Müslim
4. Musannef, Abdurrezzak

uygulamaya çalışmalıyız.

Aksi halde ortaya tarifi imkânsız bir durum çıkacaktır. Allah için yaşayan, ancak Allah'a *subhanehu ve teâlâ* karşı kalbinde sevgi hissedemeyen bir insan... O'nun dini için çalışmalar yapan, fakat O'nu zikretmeyen; O'nu insanlara anlatan, fakat günahlara karşı en cesur olan; Kitabını insanlara ulaştırıp, şifa olduğunu söyleyen; ancak kendi hastalığı her gün biraz daha ilerleyen bir insan...

Şu bir gerçektir ki; bir şeyi dert edinmeden, gündemimize almadan hayatımıza yerleşmesi mümkün değildir. Derdini, gündemini belirleyen de insandır.

Kalbin Amellerini Oluşturan ve Arttıran Etkenler[5]

1. Kur'an'ı okuma-anlama: Bu kalp hayatı ve ıslahı için en önemli etkendir. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* gençliğini adamak isteyenlerin yoldaki azıklarıdır.

"Ey insanlar, Rabbinizden size bir öğüt, kalplerde olana bir şifa ve mü'minler için bir hidayet ve rahmet geldi." [6]

"Elif, Lam, Ra. Bu bir Kitap'tır ki, Rabbinin izniyle insanları karanlıklardan nura, O güçlü ve övgüye layık olanın yoluna çıkarman için sana indirdik." [7]

Mutlaka, Kur'an okuduğumuz zaman dilimleri olmalı günlük programımızda. İhtiyaç duyduğumuz kalp amellerini oluşturacak, arttıracak, istikrar sağlayacak bütün etkenlerin kaynağıdır Kur'an. O sahibinin *subhanehu ve teâlâ* sözüyle: *"Kalplerde olana bir şifa..."*[8]

Kalplerin canlanması ve asıl mahbuba yönelmesi için Kur'an okumak..[9]

2. Farzlar dışında nafilelerle Allah'a yaklaşma: Bu etkeni ve insanın kulluğuna etkisini şu hadis anlatıyor:

"...Kul bana farz kıldıklarımdan daha sevimli bir şeyle yaklaşmamıştır. Kul bana nafilelerle yaklaşmaya devam eder ta ki, ben onu severim. Onu sevdiğimde gören gözü, işiten kulağı, tuttuğu eli, yürüdüğü ayağı olurum. Benden isterse muhakkak veririm. Bana sığınırsa muhakkak onu korurum." [10]

Nafilelere devam etmek, insanın kalbinde sevgi oluşturmakla kalmıyor; aynı zamanda insanı Allah'a sevimli kılıyor. Allah'ın sevgisi ise O'nun yardımı ve muvaffakiyetidir. Şu zorlu zamanda çetin fitnelerin ve şehvetlerin arasında yol bulmaya çalışan bizlere reçete sunuluyor adeta. Buna bağlı olarak nafileleri, Allah'ın sevgisi ve kulu dünya-ahiret hayrına muvaffak kılmasının en güzel aracı olarak görebiliriz.

Zikir olmayan kalp kabir cesedidir... Zikir Allah yolcularının azığıdır. Bu yolcular daima O'nu terennüm ederler. Zikir, onların kalkanı ve yol kesicilere karşı silahıdır.

3. Devamlı Allah'ı zikretmek: Zikir; velayetin menşuresidir. O kalbin azığıdır. Zikir olmayan kalp kabir cesedidir... Zikir Allah yolcularının azığıdır. Bu yolcular daima O'nu terennüm ederler. Zikir, onların kalkanı ve yol kesicilere karşı silahıdır. Her organın belli zamanlarda yaptığı ibadetler vardır. Zikir kalbin ve dilin vakit tayin edilmeksizin her an yaptıkları ibadettir. O kalplerin parıltısıdır. Kul zikri arttırdıkça Allah'a olan iştiyakı artar.[11]

Zikir bir haldir. Kulun kulluğunu ve Allah'ın Uluhiyyet ve Rububiyet'ini hakkıyla kabulünün göstergesidir. İnsanın acziyet ve fakrını Allah'ın zenginlik ve büyüklüğünü itirafıdır. Zikir, Ya Mabud'u övmedir, ya azametini ikrar veya insanın kendi küçüklüğünü dillendirip, O'na olan ihtiyaçlarını arz ettiği bir duadır.

Bedenin hayatta kalması için gıdaya ihtiyacı vardır. Bunlardan bazısı su ve ekmek gibi hayati öneme sahiptir. Kalp de böyledir. Onun hayatı ibadetlere bağlıdır. Ancak bu ibadetlerin de ba-

---

5. *İbni Kayyım rahimehullah bu maddeleri 'Muhabbeti Celbeden Başlıklar' altında zikretmiştir. Ancak, bu maddeler aynı zamanda kalp amellerinin hepsinde etkilidir. Medaric 3/16-17 başlıklar İbni Kayyım'dan alınmıştır.*
6. *10/Yunus, 57*
7. *14/İbrahim, 1*
8. *10/Yunus, 57*
9. *Kur'an okumanın önemi ve adabına dair 8. Sayımızda tafsilatlı bilgi vermiştik.*
10. *Buhari, Müslim*
11. *İbni Kayyım'dan özetle*

zıları su ve ekmek gibidir. Allah'ı anmak, hayati öneme sahip ibadetlerdendir.

Bundan dolayı her ne halde olunursa olunsun talep edilmiştir. Uykudan önce, yatakta, otururken, savaşta, davet esnasında, kişi ailesiyle beraber olurken veya helanın kapısında, yemeğe-içmeye başlarken, sonlandığında... Her anın ibadetidir zikir.

"Rabbimiz, kendisinde şüphe olmayan bir günde insanları gerçekten Sen toplayacaksın. Doğrusu Allah, vaadinden cayıp-dönmez." [12]

"Ey iman edenler, bir toplulukla karşı karşıya geldiğiniz zaman, dayanıklılık gösterin ve Allah'ı çokça zikredin. Ki kurtuluş (felah) bulasınız." [13]

"Ey iman edenler, Allah'ı çokça zikredin. Ve O'nu sabah ve akşam tesbih edin." [14]

Zikir insanı sema ehlinden kılar. Bu da adanan adağın –gençliğin- Allah katında kabulünün alametidir.

"Öyleyse (yalnızca) beni anın, ben de sizi anayım; ve (yalnızca) bana şükredin ve (sakın) nankörlük etmeyin." [15]

Allah Rasûlü: *"Zikir yapan sahabesine uğradı ve 'Ne için oturuyorsunuz?' diye sordu. 'Allah'ı anmak, hidayet ettiği İslam ve minnettar olduğumuz nimetlerine hamd etmek için zikir yapıyorduk.' Allah Rasûlü: 'Cibril bana geldi ve Allah'ın meleklere karşı sizlerle övündüğünü haber verdi.' "* [16]

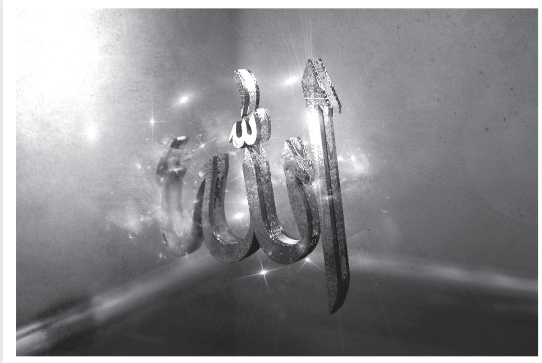
Başka bir hadiste:

"Ben kulumun zannı üzereyim... Beni nefsinde anarsa, ben de onu nefsimde anarım. Beni bir topluluğun içinde anarsa, ben onu daha hayırlı bir topluluk içinde anarım."[17] buyurdu.

Zikir kalbin ve onun amellerinin hayatıdır. Allah Rasûlü:

"Rabbini anan ile anmayanın misali ölü ile diri

12. 3/Ali İmran, 9
13. 8/Enfal, 45
14. 33/Ahzap, 41-42
15. 2/Bakara, 152
16. Müslim
17. Buhari

misali gibidir."[18] buyuruyor.

Sahabelerin bazısının bazısına: *"Gel bir saat iman edelim"*[19] deyip, oturup Allah'ı anmaları bundandır.

Onlar bunu söylediklerinde iman ehliydiler. Bu; imanın devamı, artması, kalbin hayatı içindir.

4. Allah'ın sevdiklerini nefsin sevdiklerine tercih etmek: Tercih iki türlüdür. Bazen isteyerek olur, bu kalbin sevgiyle ve korkuyla dolu olduğu hallerdedir. Nefis şehevi arzularla inanı bir şeye davet eder. Allah *subhanehu ve teâlâ* o isteği haram kılmıştır. İçinde sevgi ve korku (en temel iki amelidir) dolu kalp, tereddüt etmeden Rabbinin hoşnutluğunu tercih eder. Bazen de kalp mücadele eder. Nefsin isteğine meyyaldir. Bu durumda Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hoşnutluğunu tercih etmek zordur. Ancak bu tercih, sevginin ilk adımıdır. Çünkü kalp tercihler doğrultusunda yön değiştirir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hoşnutluğu nefsin hevasına tercih edildikçe, kalpte olan sevgi artar ve imandan lezzet alınmaya başlanır.

Gençler nefsin arzularının en keskin olduğu dönemi yaşarlar. Rabblerine adanmak demek, her an bu isteklere karşı durmaktır. Zor bir süreç olsa da sonu selamettir.

5. Kalbin Allah'ı isim ve sıfatlarıyla tanıması ve eserlerini müşahede etmesi: Var olan tüm hayrın özüdür bu. Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanımak her şeyi O'nun ve isim ve sıfatlarıyla irtibatlandırmak kalp amellerinin can suyu, bu marifet ve murakabedir. Bu kulun Allah'la *sub-*

18. Buhari
19. Buhari muallak olarak, Ahmed

"Zikir yapan sahabesine uğradı ve 'Ne için oturuyorsunuz?' diye sordu. 'Allah'ı anmak, hidayet ettiği İslam ve minnettar olduğumuz nimetlerine hamd etmek için zikir yapıyorduk.' Allah Rasûlü: 'Cibril bana geldi ve Allah'ın meleklere karşı sizlerle övündüğünü haber verdi.' "
(Müslim)

hanehu ve teâlâ beraberliğidir. Her olayda Rabbini *subhanehu ve teâlâ* müşahede eden *'O'nunla beraberlik'* mertebesine ulaşır. Bu özelliği altıncı sayımızda detaylıca anlattık.

6. Allah'ın iyilik ve ihsanını müşahede etme

7. Nefsin acziyetle Rabbinin huzurunda eğilmesi: Bu iki madde bir bütündür. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kulluk olan *'sevgi ve kulluk zilleti'* bu duyguların ona etkenidir. İnsanın Rabbine kulluğu, bu iki duygunun kalpte yer etme oranıyla alakalıdır. Bunlar kemale erdikçe, kulluk da kemale erer.

Sürekli O'nun *subhanehu ve teâlâ* nimetlerini hatırlamak sevgiyi oluşturur ve arttırır. İnsanın günahlarını ve verilen nimetler karşısında şükürsüzlüğünü hatırlaması Rabbine karşı zillet, fakr ve hudu' oluşturur.[20]

Öyleyse Rabbine adanmak isteyen, bu ahlakı meleke haline getirmelidir. Bu sorumluluk veya vird halinde tekrar etmelidir. O'nun *subhanehu ve teâlâ* üzerimizde sayısız nimetlerini düşünüp kendimize hatırlatmak; günahlarımızı, şükürsüzlüğümüzü, nimetlerin hakkını vermeyişimize dair gerçekleri kabul etmek... Bu bir muhasebedir aynı zamanda..

8. Allah'ın dünya semasına indiği vakitte yalnız olmak, O'na yalvarmak, kitabını tilavet etmek, kulluk edebiyle O'nun huzurunda bulunmak ve bu durumu tevbe ve istiğfarla sonlandırmak: Bunun önemini anlamak ve idrak için ilk neslin terbiye edilişine bakmalıyız. Henüz vahyin ilk satırlarında *'gece kalkışı'*nın uzunca anlatılması konunun ehemmiyetinin anlaşılması için yeterlidir. Farz namazlar, oruç, zekat gibi asıllardan önce bu ibadet, teşri kılınmıştır. Müslümanın Rabbine kulluğu, insi ve cinni şeytanlara karşı mücadelesinde 'temel azık' bu vakitlerin ihyasındadır. Özellikle ömrünün en güzel çağını Rabbine adamak isteyenlerin nefis ve isteklerine alıkoyucu ve engellere karşı kalkandır gecenin ihyası.. Sıkıntılarını Rabbine zikretmesi, O'ndan yardım talep etmesi, secde ve dualarla O'na *subhanehu ve teâlâ* sığınması... Bunların her biri kalp amellerinin özü ve arttırıcısıdır. Zaman ve mekanın sahibi Allah'tır. Dilediği zamanı ve mekanı benzerlerine üstün kılacak ve ona bereket yerleştirecek olan da O'dur. O *subhanehu ve teâlâ* bu vakti sair vakitlere üstün kılmış, onda yapılan amelleri ecir ve tesir yönünden başka vakitlerde yapılanlardan daha bereketli saymıştır.

9. Allah dostları ve sadıklarla bir arada bulunmak, meyvelerin en güzellerini topladığı gibi onların sözlerinin en güzellerini seçmek. İnsanın nefsine ve başkalarına faydası olmadığı müddetçe konuşmamak: Buna dair tafsilatı onuncu sayımızda zikrettik. Minnet Allah'adır.

10. Allah ile kalp arasına giren her sebepten uzak durmak: Bu aynı zamanda muhasebe ister. Kulun saadeti, nefsini muhasebe etmeyi ahlak haline getirmesindedir. Bir kalpte hayat olduğunun en belirgin alametlerinden biri de budur. Şayet insan, kalbinin ahvalini kontrol etmiyorsa, bu kalpte bulunan hastalıklar veya ölümün habercisidir -Allah muhafaza-.

Kalp sürekli hal değiştirir. Sevgi yerini nefrete, korku cesarete, tevekkül güvensizliğe terk eder. Kalpler Rahman'ın *subhanehu ve teâlâ* elindedir. Ve onu dilediği gibi evirip-çeviren O'dur.

Muhasebe, kalbin hallerini ve bu hallere sebep olan durumların tespittir. Bazen kalp zayıflar, kalp amelleri canlılığını yitirir.

Ne olunca, hangi durum yaşanınca kalp amelleri zayıflıyor?

İşte muhasebe, bu durumların tespiti ve bunlardan kaçınmaktır.

---

20. *Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye ve İbni Kayyım'dan rahimehullah naklen*

Rabbine adanmaya kalbinle başla. Kalp tabiplerinin öğütlerine kulak ver. Kalbi temizle ki, kitap ve sünnetin öğütleri, kainatta Allah'ın büyüklüğüne delalet eden ayetler sana etki etsin.

Genç Kardeşim!

Sen de kalbini kontrol et. Bil ki diri/canlı, hasta ve ölü olmak üzere üç çeşit kalp vardır. Rabbine adanmaya kalbinle başla. Kalp tabiplerinin öğütlerine kulak ver. Kalbi temizle ki, kitap ve sünnetin öğütleri, kainatta Allah'ın büyüklüğüne delalet eden ayetler sana etki etsin.

Bir organın sıhhatli veya malûl oluşu yaratıldığı amacı yerine getiriyor oluşuyla ölçülür. Elimiz, eşyayı tutmak, nefsimizden zararı savmak gibi amaçları için yaratılmıştır. Bunu kusursuz yerine getiren bir el, canlı ve sağlıklıdır. İstenildiği şekilde yapamıyor veya bazen yapıp bazen yapmıyorsa hasta, hiç yapamıyorsa ölü ve felçlidir.

Kalpler de böyledir. Onun varlık amacı Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanıma, O'nu tazim, O'nunla mutmain olup sekinete kavuşma, O'na *subhanehu ve teâlâ* dayanma, O'na karşı sevgi ve korku hissetme, O'na yönelme ve sığınmadır. Bunları yerine getirme oranı, onun sıhhati, hastalığı ve canlılığının göstergesi olacaktır.

Kalpler Allah'ın elindedir. Bu seni umutlandırmalıdır. Rahmeti gazabına galip gelmiş olan, mülkünde lütuf ve rıfk ile muamele eden bir yaratıcıya sahipsin. Samimiyetle O'na bir adım atana, on adım atar. Hangi vakitte, kim *'Ya Rabb'* derse, ona yönlenip icabet eder. Şifa da, hayat da O'nun *subhanehu ve teâlâ* elindedir. Bize düşen dert edinme, bu dertte samimiyet, istikrar, fakr, zillet ve ihtiyaç halinde O'ndan *subhanehu ve teâlâ* istemektir.

Bu bölümde örnek vermedim. Çünkü adanmışlıktan söz ediyorsak, kalp hayatı adanmışlığın olmazsa olmaz şartıdır. Bir örneğe gerek yoktur. Sahabenin her hali bu duruma örnektir. En çirkin günahları dahi kalp hayatlarının kanıtıdır. Akabinde duydukları pişmanlık tevbe, göz yaşları kalplerin canlı oluşunu gösterir.

Düşün ki İslam için çalışıyor, koşturuyor, yoruluyoruz. Dünyanın birçok nimeti her şeyiyle bize arz olunmuşken, yüz çeviriyoruz. Kalbin ameli olan ihlas olmazsa bu yapılanların ne anlamı olur? Belki insanlar yanında çok değerli bir insanken, Allah nezdinde ateşin, kendiyle tutuşturulacağı bir insanızdır. Allah'a sığınırız. Belki cennetin iştiyak duyduğu ve özenle beklediği Allah'ın meleklerine karşı ismiyle övdüğü kullardan... Aradaki fark kalbin ameli olan ihlastadır.

Öyleyse kalp amellerini önemsemeli onları oluşturan halleri bilmeli, arttıran etkenleri istikrarla yaşamalı, zıddı olan hallerden şiddetle kaçınmalıyız. İnsanlığımızın gereği olarak sendeler, unutur veya gaflete dalarsak, bunu tevbeyle tedarik etmeli, kaldığımız noktadan yolumuza devam etmeliyiz.

Ey kalpleri evirip çeviren Rabbim, kalplerimizi dinin üzerine sabit kıl.

Selam ve dua ile Ebu Hanzala...

Hicri ve Miladi Takvim

Her toplumun yıl başı, farklı bir gündür. Genelde insanlar nezdinde dini ve sosyal olarak derin izler bırakan, kutsal kabul edilen zamanlar yılbaşı olarak seçilir.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* adıyla...

Allah'a hamd, Rasûlü'ne, Âl'ine, ashabına salat ve selam olsun.

Takvim bir ihtiyaçtır. Büyümenin, devletleşmenin getirisi olan bir ihtiyaç. Başka toplumlarla kültürel, siyasi, ekonomik ilişkilerde zaruret halini alır.

Tarih/takvim mefhumu iki anlayış üzere kuruludur.

1. Zamanın belirlenmesinde güneş sisteminin veya ayın esas alınması

İslam ay yılını esas almıştır. Bu konuda son sözü söylemiştir. Pratikte bir çok ibadeti ayın hallerine bağlamıştır. Ve bu sistemin, Allah tarafından yerin ve göğün yaratıldığı günden itibaren belirlenmiş olduğuna dikkat çekmiştir.

"Gerçek şu ki, Allah katında ayların sayısı, gökleri ve yeri yarattığı günden beri Allah'ın kitabında on ikidir. Bunlardan dördü haram aylardır. İşte dosdoğru olan hesab (din) budur. Öyleyse bunlarda kendinize zulmetmeyin ve onların sizlerle topluca savaşması gibi siz de müşriklerle topluca savaşın. Ve bilin ki Allah, takva sahipleriyle beraberdir." [1]

"Sana, hilalleri (doğuş halindeki ayları) sorarlar. De ki: 'O, insanlar ve hac için belirlenmiş vakitlerdir. İyilik (birr), evlere arkalarından gelmeniz değildir, ama iyilik sakınan(ın tutumudur). Evlere kapılarından girin. Allah'tan sakının, umulur ki kurtuluşa erersiniz." [2]

2. Takvime başlangıç kabul edilecek zaman

Her toplumun yıl başı, farklı bir gündür. Genelde insanlar nezdinde dini ve sosyal olarak derin izler bırakan, kutsal kabul edilen zamanlar yılbaşı olarak seçilir. Örneğin batı dünyası İsa'nın *aleyhisselam* doğum gününü (1 Ocak) yılbaşı olarak kabul eder ve yıllık takvim bu günle başlar. Bu onların dini ve kültürel aidiyetlerini de gösterir. Araplar İslam'dan önce önemli savaşları tarih başlangıcı olarak kabul ediyordu. Fil vakıası yaşanınca bu günü tarih başlangıcı kabul etmeye başladılar. Yazı olmadığı için sözlü olarak olayları *'Fil vakıasından önce'* ve *'Sonra'* diye tasnif ediyorlardı.

1. 9/Tevbe, 36
2. 2/Bakara, 189

Hicri Takvim

Sahabe yazılı takvim kullanmıyordu. Ayın hallerine göre zamanı belirliyor, takvim başlangıcı olarak belli bir günü esas almıyorlardı. Bu durum Ömer *radıyallahu anh* döneminde bazı karışıklıklara neden oldu.

Ömer'e *radıyallahu anh* bir çek getirildi. *'Şaban ayı'* yazılıydı. Ömer *radıyallahu anh* *'Bu Şaban mı? Geçen yılın Şabanı mı? Gelecek yılın mı?'* sorusunu sordu. Borçlanma ve ekonomik ilişkilerde yazılı bir tarihe ihtiyaç olduğunu anladı.

Yine valilerinden Ebu Musa el-Eşari'ye *radıyallahu anh* birbirinden farklı iki talimat yolladı. Talimatlarda tarih olmayınca Ebu Musa *radıyallahu anh* tereddüte düştü.

Bu ve benzeri vakıalar sahabeyi yazılı takvime zorladı. Toplanıp istişarede bulundular. Allah Rasûlü'nün hicret ettiği yılı tarih başlangıcı olarak kabul ettiler. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* *'Rebiul Evvel'* ayında hicret etmişti. Araplarda yılın ilk ayı *'Muharrem'* ayıydı. Yıl hicret yılı olmakla beraber karışıklık olmaması için yılın ilk ayını *'Muharrem'* kabul ettiler. Böylece takvim başlamış oldu. Takvim başlangıcı için seçilen gün insanların hayatındaki yol ayrımına işarettir. Bireyler anılarını onları çok etkileyen olaylarla tarihlendirdiği gibi toplumlar da böyledir. *'Evlendikten önce veya sonra', 'Falancanın vefatından önce veya sonra'* gibi anlatımlar konuşanın dönüm noktasını ifade eder.

Sahabenin hicreti seçmesi bu açıdan bakılınca daha iyi anlaşılır. Hicretle birlikte hayatlarından birçok şey değişmişti.

Hicret, Allah ve Rasûlü'nü sevmenin can, canan, yar, diyar ve dünyalıktan önde olduğunun kanıtıydı.

Sabır ve yakinle bekledikleri zaferin fecriydi hicret.

Büyük fetih yolunda atılmış ilk adım, cihadın mukaddimesiydi.

Böylece nesillerin hafızasında canlı tutmak istedikleri *'bu olayı'* tarihleştirmiş oldular. İnsan yaşamı akan bir su mecrası ise, onun yatağı olan zaman ve mekandır. Zamana ve mekana kodlanan şeyler kalıcı olmuş olur. İleriden gelen nesillere dini ve kültürel aidiyetlerini hatırlatır ve hafızalarda canlı tutar. Bundan olsa gerek ilkel toplumlardan, büyük medeniyetlere kadar her toplum için önemli zamanlar (bayramlar) ve mekanlar (kutsal) olagelmiştir. Ve İslam'ın hakimiyetini tesis ettiğinde zaman ve mekan mefhumuna müdahale etmiş, cahiliyede olanları değiştirmiştir.

Allah Rasûlü ilk olarak zamana kodlanmış bayramları değiştirmekle işe başladı. Medine'ye hicret ettiğinde bayram olarak kutlanılan nevruz ve mihrican bayramları için:

"Allah sizleri o iki günden daha hayırlı olan Ramazan ve Kurban bayramıyla değiştirdi."[3] buyurdu.

Mekansal kutsiyete müdahale etti.:

"Üç mescid dışında hiç bir yere sefer yapılmaz. Mescid-i Haram, Mescid-i Aksa ve benim mescidim." [4]

Miladi Takvim

Güneş yılını esas alan takvime Miladi takvim dendi... Başlangıcı İsa'nın *aleyhisselam* doğumudur. Her ne kadar bu konuda farklı fikirler beyan edilse de, yılbaşı olarak bu günü kutlayanlar, İsa'nın *aleyhisselam* doğumunu kutladıklarını belirtiyorlar. Yani hakikatle vakıa uyuşmasa dahi niyetleri budur.

Batı dünyası dini aidiyeti vurgulamak için, Miladi takvimde ısrarcı olmuştur. Sömürgesi

3. *Sünen sahipleri, Cabir'den.*
4. *Buhari, Müslim*

altına giren toplumların bu takvime geçmesinde diretmiştir. Bunda başarılı da olmuştur. Gerekçe olarak, Uluslararası ilişkilerde uyum ve anlaşmazlıkların önüne geçilmesini öne sürmüşlerdir. Ancak bu iddia ayette ifadesini bulduğu gibi: *"Kalplerinde gizledikleri büyük kinin"* [5] gereğidir.

Cumhuriyetin kurulması ve ona giden yolda yaşanan hadiselerin tek nedeni batılılaşma hevesidir.

Osmanlı'nın son dönemlerinde İttihat ve Terakki *'Takvim-i Ğarbi'* adıyla, miladi takvimi yürürlüğe koymak istemişti. Ancak bunun resmi olarak kabulü, Cumhuriyet'in kuruluşundan sonra gerçekleşti. Cumhuriyetin inkılaplarından biri olarak 26 Aralık 1925 tarih ve 698. sayılı *'Takvimde Tarih Mebdeinin Tebdili'* kanunuyla yürürlüğe girdi. Hicri takvim resmen sonlandırılıp, miladi takvime geçilmiş oldu.

Cumhuriyet inkılapları, iki esası tesis ve tahkim için yapılmıştır. Bunlardan birincisi dindir. Batılılaştırılmak yani kafirleştirilmek istenen toplumu, var olan dini değerlerden uzaklaştırmak.

Cumhuriyet inkılapları, iki esası tesis ve tahkim için yapılmıştır. Bunlardan birincisi dindir. Batılılaştırılmak yani kafirleştirilmek istenen toplumu, var olan dini değerlerden uzaklaştırmak. İkincisi toplumda var olan ve batılılaşmanın temelinde olan *'Kadının cinselliğiyle toplumu azgınlaştırmak, değersizleştirmek'* mefhumuna aykırı toplumun namus anlayışını değiştirmek.

Bu batının uzun süren çalışmaları sonucunda yaptığı tespitler doğrultusunda atılmış adımlardır. Doğu toplumlarının sömürgeleşmemesinin iki ana nedeni olduğunu görmüşlerdi. *'Din ve namus'* ya da *'akide ve ahlak'*.

Bu bir iddia değildir. Cumhuriyet inkılaplarının sahibi Atatürk'ün sözleridir. Kazım Karabekir şöyle anlatıyor:

'10 Temmuz 1923 günü Ankara istasyonundaki özel kalem binasında, Halk Partisi tüzüğünü müzakere ettikten sonra Gazi'yle baş başa hasbihâl ettik. Kendisinden hiç beklemediğim bir cümle sarfetti: ***'Dini ve namusu olanlar aç kalmaya mahkumdurlar'****. Daha düne kadar kendini hilafet ve saltanat makamına layık gören ve bu hususlarda girişimde bulunan din ve namusun lehine (övücü) sözler söyleyen, hatta Balıkesir'de hutbe okuyan Paşa, yüzüne hayretle baktığımı görünce şu açıklamayı yapma ihtiyacı duydu: '****Dini ve namusu olanlar kazanamazlar,*** *fakir kalmaya mahkûmdurlar. Böyle kimselerle ülkeyi zenginleştirmek mümkün değildir.* ***Bunun için önce insanların din ve namus anlayışını değiştirmeliyiz.****'* [6]

Miladi takvime geçiş bu projenin bir ayağıydı. Bununla hedeflenenleri maddeler halinde incelemeye çalışalım.

- **Toplumun aidiyetine müdahale etmek..** Miladi takvim kullanan toplumların batı dünyasına ait olduğu anlaşılır.
- **Tarihiyle toplum arasındaki bağı koparmak.** İslam tarihi, Hicri takvimle yazılmıştır. Harp inkılabı ve tarih tebdili toplumun kendi tarihiyle arasına mesafe koymasına ve yeni nesillerin geçmişi hiç anlamamasına zemin hazırlamıştır. Geçmişi olmayan toplumların, geleceği de olmaz. Bundan dolayı vahyin terbiye ettiği sahabe toplumu, ilk insan Adem'den *aleyhisselam* o güne kadar kendi tarihlerini vahiy aracılığıyla öğrenmiştir.
- **Hicretin unutturulması.** Hicret bir mekteptir. O gün yaşayanlara birçok şey öğrettiği gibi, her nesle ve İslamî harekete mesajlar vermiştir. Bunların içinden en mühim olanı, baskı ve eziyetler, işkence ve engellemeler hangi boyutta olursa olsun, İslamî harekette çaresizlik yoktur. Hareket, aktif olmak ve mücadelede bulunmak zorundadır. Bulunduğumuz bölgede tüm kapılar kapansa, yaprak oynamasına müsaade edilmese dahi **Allah'ın arzı geniştir**[7]. Yeniden dönmek, yeni bir merhaleye adım atmanın adıdır hicret. Yeni alanlar bulmak, sıfırdan başlamak, harekete alan açmaktır hicret.

Bu mektebin öğrencileri şartlara esir olmaz. Şartlar onların esiridir. Her şart ve ortamda Rabblerine kulluk, Müslümanlara kardeşlik edecekleri bir imkan olduğunu bilirler.

5. *3/Ali İmran, 118*

6. *Mustafa Armağan, Derin Tarih, Kazım Karabekir Paşa, 1. Sayı.*

7. *4/Nisa, 97*

Sahabenin, hicreti takvim başlangıcı kabul etmesi ve takvime *'Hicri Takvim'* demeleri bu manalara haiz oluşundandır. Bu manalar her yıl yenilenecek ve canlı kalmış olacaktı. Batılılaştırılan/kafirleştirmek istenilen toplum bu manadan soyutlandı.

- **Ümmet bilincini bölmek:** Bizler ümmetiz.. Bir bedenin azaları, bir duvarın tuğlaları gibi.. Varlığımız ümmet oluşumuza bağlıdır.. İslam, inanç olarak bunu tabîlerine yerleştirdiği gibi pratik uygulamalarla da menheçleştirmiştir.

Müslümanların toplu ve ümmet olarak yaptıkları ibadetler vardır. Bunların en önemlisi sonuçları bayramlaştırılıp kalıcı hale getirilen *'oruç'* ve *'hac'* farzlarıdır. İkisinin de başlangıç ve bitimi ayın hallerine bağlanmıştır. Müslümanların kendilerini bir ümmet hissettiği bu ibadetler, miladi takvimle beraber tam bir keşmekeş halini almıştır. Her yıl bizleri birleştirmesi gereken bu zamanlar, tefrikanın ve tartışmanın kaçınılmaz olduğu zamanlar halini almıştır.

- **Tatiller:** Miladi takvim kullanımı beraberinde tatil uygulamalarını da değiştirir. Bu mecburiyet olmasa da, Miladi takvime geçiş nedeni bunu gerektirir. Uluslararası ilişkilerde *'uyum'* bahanesi, tatillerin bir olmasını da gerekli kılmıştır. Bir ülkede *'çalışma günü'* kabul edilen gün başka bir ülkede *'iş günü'* olursa bu uyuşmazlığa sebebiyet verecektir..

İlginç olan, dünya Yahudi ve Hristiyanların **dini tatili** olan *'cumartesi'* ve *'pazar'*ı tatil olarak kullanıyor. Bu durum miladi tatile geçen ülkelerde 'cuma' günün işgünü olması demektir.

İslamî bir toplumun şiarlarından biri, *'cuma'* gününün tatil olmasıdır. Bunun hikmeti, o günün diğer günlere üstün kılınması (Allah tarafından) ve içinde olan cuma namazıdır.

Cuma namazı *'kuvvet'* namazıdır.. Ümmet olmanın hatırlandığı, sorumlulukların idrak edildiği, toplumsal sorunlardan haberdar olunan gündür. Cumalar, ümmet olan bir toplumun manevi kaynaşma ve haberleşme aracıdır. Yüzyıla yakındır tüm manevi manalardan soyutlanmasına rağmen, Ortadoğu ayaklanmalarında *'Cuma'* etkisini gözlemledik. Ayaklanmaların merkezi ve teşkilatlandığı yerler *'Cuma namazları'* oldu.

Cuma tatil olması hasebiyle insanlar hazırlanır, temizlenir ve namaza çıkarlar. Kendisi için hazırlık yapıyor olması, insanı psikolojik olarak da motive eder. İmam ve Hatibin acelesi yoktur. Mesajlarını verir..

Aynı şeyin iş gününde olması mümkün değildir. Gerek imam, gerek cemaat acele halindedir. Ne kılınan namaz ne de verilen mesajlar anlaşılır.

Bunlar ilk etapta hatıra düşenlerdir. Ancak şu bilinmelidir ki, modern olanın(!) ve batının hayatımıza soktuğu hiçbir şey yoktur ki, bizden daha önemliyi çalmış olmasın. Din bir nizamdır. Hayatın her alanına müdahale eder. Çünkü her inancın, hayatın her alanına yansıyan yönü vardır. Bundan dolayı Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* İslam dışı unsurlara benzemeyi, onları örnek alıp onlara tabi olmayı şiddetle yasaklamıştır. İmkan dahilinde İslam'ın hakim olduğu beldelere hicret etmeyi emretmiştir. İnsan sosyal bir varlıktır. Ya etkileyendir ya da etkilenen. İslam inancının özü, Allah'ın yaratma ve emretmede tüm yetkiyi elinde bulundurmasıdır. Yani hayatın her alanını yaratan Allah *subhanehu ve teâlâ* olduğu gibi, onun tafsilatına hükmedecek

Onlar şeklen İslamî olsa da, kendisi İslam'dan olmayan her bidatin dinde var olan bir sünneti öldüreceğini ve insanların hayatına yerleştikçe inançlarını zedeleyeceğini biliyorlardı.

(emir) olan da O'dur *subhanehu ve teâlâ*..

Bu anlamda Hicri ve Miladi takvim üzerinden yeniden düşünmeliyiz. Hayatımızda var olup İslamî olmayan ve İslamî olanı öldürüp, modern/batılı olanlar nelerdir? Ve bunlardan nasıl kurtulabiliriz?

Ufuk açıcı olması temennisiyle bir örnek verelim.. Batıdan hayatımıza giren çalışma programını düşünelim. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* bizlere öğrettiği *"Günlük rızkını elinde bulunduranın, zengin olduğu"* gerçeğidir. Müslümanın aylık, yıllık hesapları olmaz, bunun nedeni inancıdır. O dünyanın geçici, ahiretin asıl olduğuna inanır. Dirilten ve öldüren Allah'tır. Ecel vardır. Her insan ölümle karşı karşıyadır bu inancın gereği olarak dünyaya yetecek kadar çalışır; plan, program ve projelerini ahiretine yönelik yapar.

Modern hayat ise aylık/yıllık hatta ömürlük ihtiyaçlar koyar önümüze. Ve bu ihtiyaçlar hiç bitmez. Bu seküler inançtan kaynaklanmaktadır. Tek gerçek anı yaşamak ve ondan haz almaktır. Seküler olanda ahiret yoktur. Her şey dünyadır.

İki ayrı inancın dayattığı iki ayrı rızık anlayışı... Bugün Müslüman olduğunu söyleyen bizler hangi rızık anlayışına sahibiz? Günlük maişetimizi elde ettikten sonra, ahiret için mi çalışıyoruz? Endişelerimiz uhrevi olana mı yöneliyor? Ahiret ve hesap kesin, yarın ve yaşam ihtimaldir. *'Yakin olanı zan olana terk etmeyiz'* diyebiliyor muyuz?

Şayet böyle değilse, modern olan, inancımızı da değiştirmiştir. Ağızla ikrar ettiğimiz inançla, kalplerin tasdik edip, organların doğruladığı inanç birbirinden farklıdır. Ağzımız İslam'ın dünya/ahiret inancı ve buna bağlı olarak rızık mefhumunu nutkediyorken, kalbimizde olup organların doğruladığı seküler olanın akidesidir.

Şimdi Sahabe ve Selefi Salihin'in bidat konusundaki hassasiyetini daha iyi anlayabiliyoruz. Onlar şeklen İslamî olsa da, kendisi İslam'dan olmayan her bidatin dinde var olan bir sünneti öldüreceğini ve insanların hayatına yerleştikçe inançlarını zedeleyeceğini biliyorlardı. Ki bugün bidatlerin tehlikesi canlı olmakla birlikte, asıl tehlike küfür inancı ve hayat sisteminin parça parça hayatımıza girmesi ve inancımızı tehlikeye sokmasıdır. Bundan daha acı olanı, bir çoğumuzun bu durumu kanıksaması ve hayatımıza hiçbir şey yokmuş gibi devam etmemizdir.

Rabbimiz! Bizlere tevhid ve sünnet izinde saf İslam'ı yaşamayı nasip eyle!

EBU NUSEYBE

-2- Allah Seni Sevdiğinde

Eğer Allah'ın seni sevdiğini anladı isen, bunu korumak için tüm gayretini göster. Bunun kaybı insan için en büyük azap, dünyevî ve uhrevî en büyük kayıptır.

Kardeşim, Allah'ın seni sevdiğini bir takım alametler ile gördüğünde burada dikkat edeceğin bir takım hususlar bulunmaktadır. Allah'ın bu sevgisine karşı muamelede bulunmak, sevginin devamlı olabilmesi için gerekmektedir. Bunları da şöyle maddeleyebiliriz:

1. Allah'ı bu ihsanına karşılık sevmek

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* seni sevdiğini bildiğin zaman, O yüce zatın seni sevdiği gibi senin de O'nu sevmen gerekir. Çünkü ihsanın karşılığı ancak ihsandır. Yani güzelliğin karşılığı kötülük olmamalı, bilakis güzelliğin karşılığı da güzel olmalıdır. Sevgi de Allah'ın insana bahşettiği en güzel duygulardan birisidir. Evet kardeşim, Allah kendisini seven kulları sever. Kulun, Rabbi'ne olan sevgisi ne kadar güçlü ve sarsılmaz olursa, Allah'ın sevgisi de bu sevgiyi tamamlayacaktır.

Şunu unutma ki, Allah'a kendisini seven kulundan daha sevimli hiç kimse yoktur. Allah seni sevdiğinde sana hiçbir korku olmayacaktır. Niçin korkacaksın ki? Allah seni sevdiğinde sana asla azap etmeyecek, seni cezalandırmayacaktır. O'nun cezasına müstahak olanlar, ancak buğz ettiği kimselerdir.

Kişinin Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bu sıfatlarını ve fiillerini bilip de sevmemesi gibi bir durum söz konusu olabilir mi? Şunu diyebilirim ki, bir mümin Allah'ın sevgisinden yoksun olamaz. Ancak kişinin sevgisi Allah'tan başkasına yönelirse o başka. Zira o bu güzel duygusunu fani olan, her şeye muhtaç, Allah istemezse kılını kıpırdatamayacak kadar aciz olan insana yöneltmiş, sevgiyi yaratan Allah'tan yüz çevirmiştir.

Allah sevgisi, kulda bitmeyen bir olgudur. Kulun Rabbi'ne olan sevgisinin sonunun olmaması, Allah'ın cemalinin sonunun olmaması gibidir. Zaten kalpler de cemali/güzelliği sevmeye meyyal yaratılmıştır. Bizim Rabbimiz de El-Cemil olan, kainattaki her şeyden güzel olan yüce zattır. Bu satırları okurken dahi Allah'ın sevgisinden kalplerimiz titremeli, huşu ile El-Cemil olana boyun eğmelidir.

2. Allah'tan çok istemek

Allah ile muamelendeki anlayışının beşeri düşünce ve öngörülerden farklı olması gerekir. Zira sen, insanlarla değil, Alemlerin Rabbi ile muamele ediyorsun. Bu yüzden her durumu insanlara kıyas etmemelisin. Buradaki muamelen de Allah'ın sevgisini kazandıktan sonra ondan çokça talepte bulunmandır. Hatta çok istediğini düşünsen de bunu daha da çoğalt. Ne kadar çoğaltırsan Allah'ın sana olan sevgisi kat kat artacaktır.

Dua, istek vb. hallerle Allah'a yaptığın her iltica/sığınma, Allah'ın sana olan muhabbetini arttıracaktır. Allah kendisinden istenmesine neden razı olmayıp, sevmesin ki? Elbette ki sevecektir! Allah *subhanehu ve teâlâ* insanların aksine kendisinden istenmesini sever. Lakin insanlar asla böyle değildir! Her geçen gün yaptığına minnet eden, kendisinden istenildiğinde hoşlanmayan bir varlıktır insan. Kulun Allah'tan çokça, her şeyi istemesi de onun Rabbine aidiyetini, bağlılığını gösterir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* sevdiği kulları için *"Benden istediği zaman ona kesinlikle veririm. Bana sığındığı zaman onu kesinlikle korurum"*[1] buyurmaktadır.

Kim sana zarar vermeye kalkışırsa kalkışsın Allah'a sığınmakla meseleyi bitirmiş olacaksın. İsterse tüm dünya ülkeleri toplansa, askeri kuvvetlerini bir araya getirse, NATO'su ile de gelse Allah *subhanehu ve teâlâ* dilemediği zaman sana asla zarar veremeyecektir. Çünkü sana yaşamı bahşeden Allah, onlara da bahşetmiştir. Her şey onun kabzasındadır. "Ol" dediği zaman her şey oluyorsa sorun nerede kardeşim?

Bak Allah *subhanehu ve teâlâ* bununla da kalmıyor, *"Kim benim veli kuluma düşmanlık ederse ben de ona savaş açarım"*[2] diye sevdiği kulu için savaş açacağını söylüyor. Bu savaşa karşı da teknoloji ile donanmış aciz müstekbirler nasıl karşı koyabilir?

Allah seni seviyor ve sen de Allah'ı seviyorsan korkma kardeşim! Sevdiğin Rabbin izin vermezse gerçekleşmeyecek olan hiçbir durum seni korkutmasın. Sen Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* İbni Abbas'a *radıyallahu anh* öğrettiği kelimeleri başucuna koy.

"Ey delikanlı! Sana birkaç kelime öğreteyim: Sen Allah'a ait hakları koru ki, Allah'da seni muhafaza etsin. Allah'ı gözet ki, O'nu karşısında bulasın. İstediğin zaman Allah'tan iste. Yardımı isteyecek olursan yine Allah'tan iste ve bil ki; bütün ümmet toplanıp sana bir yarar dokundurmaya çalışsalar, ancak senin için Allah'ın yazdığı bir şeyin yararını dokundurabilirler. Yine bütün insanlar toplansa, sana

zarar vermeye gayret etseler, zerre kadar zarar veremezler; ancak Allah'ın takdir edip yazmış olduğu şey müstesna. Artık kalemler kaldırıldı, yazılar kurudu." [3]

3. Allah ile olan sevgini korumalısın

Allah'ın sana olan sevgisinin kaybolmasını istemiyorsan onu muhafaza etmelisin. Bu senin için en değerli bir hazine niteliğindedir. Nasıl ki değerli eşyalarını bir yerde muhafaza ediyor, sürekli hesabını yapıyorsun, Allah ile arandaki sevgi de böyle olsun. *'Ben bugün benim en sevdiğim yüce zatın sevgisini bir nebze daha olsun kazandım mı, yoksa bana olan sevgisini azalttım mı?'* diyerek sürekli muhasebeni yap.

Şunu unutma ki dünyevî ve uhrevî tüm durumlarda asıl olan bir işin devamlılığı, onun muhafazasıdır. Allah sevgisi de böyledir. Allah'ın sevgisini kazanmak bir merhale, bu sevgiyi muhafaza etmek apayrı bir merhaledir. Eğer Allah'ın seni sevdiğini anladıysan, bunu korumak için tüm gayretini göster. Bunun kaybı insan için en büyük azap, dünyevî ve uhrevî en büyük kayıptır. Allah'ın sevgisinden mahrum kalmak da kişi için en büyük hüsran olsa gerek.

Beden için ruh ne kadar önemli ise Allah sevgisi de insan için o kadar önemlidir. Hatta bundan daha önemlidir. Çünkü ruh bedenden ayrıldığı andan itibaren beden hemen ölür. Lakin dünya hayatı devam edip, kişi Allah sevgisinden mahrum olduğu, uzak olduğu müddetçe azap çekmeye, acı duymaya devam eder. Peki neden?

Çünkü seven kişi için en büyük ceza, sevdiği kimseden ayrılmasıdır. Çoğunlukla da sevdiği kişinin sevgisini kaybeden kimse seveceği baş-

1. *Buhari, Rikâk, 38.*
2. *Buhari*
3. *Tirmizi*

ka bir kimse aramaya başlar. Ya onun gibi veya ondan daha iyisini arar durur. Ta ki nefsindeki bu açlığı giderip, kendisini rahatlatsın.

Bu sebeple kardeşim, Allah'ın sevgisini yitirmemeye çalış. Sen, O'nun sevgisini muhafaza eder, sürekli muhasebeni yaparsan dünya ve içindeki sana sevgili olan her şey gözünde küçülür. Allah sevgisinden mahrum olan kişi dünya ve içindekilere karşı sevgi beslemekle nefsini bastıracağı gibi, Allah'ın sevgili dostlarından da uzaklaşacaktır. Çevrene bir bak! Ayakları bu yolda sebat edemeyen bir çok kimse var. Allah'ı kızdırıp, sevgisinden mahrum kaldıktan sonra yaptıkları onca haramın karşılığı olarak ayakları bu yoldan kayıp, irtidat zehrini içtikten sonra bir anda dünya ehli olduklarını görürsün. Mal, onun için bir ömür boyu koşacağı yem haline gelir. Yedikçe sevgisi ona karşı artacaktır. Hakeza kadın da böyledir. Azdıkça azacak, şehvani arzularını bastıramayacaktır. Allah sevgisinden mahrum olan kalp, dünya ve içindekilerin sevgisine koşmaya mahkûmdur!

Dünya onun için zahiren bolluk, batınen daracık bir hayat haline gelecektir. Onu sıktıkça sıkan bir işkence aleti misali en sonunda onu bu hal üzere öldürecektir. Zira Allah'ın sevgisinden ve O'nu zikretmekten mahrum kalmıştır.

"Kim benim zikrimden yüz çevirirse onun için dar bir geçim vardır." [4]

Bu dünyada Allah'ın sevgisinden mahrum olmasının yanında, kişi için kötü son da kıyamet gününde Rabbinden mahrum kalmasıdır. Dünyada sevgiden mahrum kalan kimsenin sonu, Allah'ın zatından da mahrum kalmak olacaktır. O'nun cemalini göremeyecek, cennetine giremeyecek ve çılgın alevlerin dostu olacaktır.

"Hayır! Onlar şüphesiz o gün Rablerinden (O'nu görmekten) mahrum kalmışlardır. Sonra onlar cehenneme girerler." [5]

Burada dikkat edeceğin bir husus da şu olmalıdır: Allah'tan mahrum kalmanın cehennem azabından daha önce zikredilmesi, bunun cehennem azabından daha şiddetli olduğunu göstermektedir. Buna mukabil Allah'ın ru'yeti/görülmesi de cennet nimetlerinden daha büyük olduğu gibi. Çünkü görülen zat, bu kâinatta en güzel olan Allah'tır *subhanehu ve teâlâ*.

Allah'ın sevgisini nasıl muhafaza edersin?

Eğer sen Allah'ın sevgisini devam ettirmek istiyorsan, Allah'ın habibi olan Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* tabi olmalısın. Allah'ın sevgisini iddia edip de Nebi'ye *sallallahu aleyhi ve sellem* tabi olmayan kimsenin bu iddiası geçersizdir. Zira bu imkânsızdır. Allah'ın en güzel örnek olarak tanımladığı, vahyin canlı örneği Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* tabi olmak, Allah'ı sevmenin tamamlayıcısıdır. Aslında bu, Allah'ı sevip sevmemenin kriteridir.

"De ki: Allah'ı seviyorsanız, bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın." [6]

Kardeşim, Allah'a yemin olsun ki insanın kalbinde Allah sevgisini tatmaktan daha lezzetli, daha güzel bir şey yoktur. Hiçbir sevgi onun sevgisine kıyas dahi edilemez. Anne, baba, eş, çocuk, mal vs... Her birinin sevgisi farklıdır. Lakin Allah sevgisi bunlardan apayrıdır.

"İman edenler Allah'ı daha çok severler." [7]

Allah'tan kendim için, senin için Allah'ın sevgisinin lezzetini dünyada tadan ve tattıkça imanı artıp, dünya ve içindeki Allah'ı hatırlatmayan her şeye sevgisi azalan kullarından kılmasını istiyor, bizleri sevgisi üzerine toplayıp, kıyamet gününde cemalinden mahrum bırakmamasını niyaz ediyorum.

4. 20/Taha, 124
5. 83/Mutaffifin, 15-16
6. 3/Ali İmran, 31
7. 2/Bakara, 165

Enes Yelgün | enesyelgun@tevhiddergisi.com

Mekke Şirk Toplumunun Kör Cehaletinden **21. Yüzyılın Diplomalı Cahillerine**

Allah, belirlediği dostluk-düşmanlık anlayışından azıcık bir sapma ihtimalini dahi cahillik olarak tanımlıyor. Öyleyse Allah'ın 'sev' dediğine düşmanlık, 'düşman ol' dediğine yakınlık, apaçık bir cehalettir.

Mekke cahiliyesinde, düzenli kurumlar ile yapılan bir eğitim faaliyeti söz konusu değildi. Doğal olarak da insanların büyük bir bölümü, okuma-yazma bilmiyordu. Bilenler ise ya toplumsal konumları itibarı ile, ya da kendi uğraşları sonucunda bu meziyete erişmişlerdi.

Zaten toplumun o günkü hali de okuma-yazmaya sadece diplomatik bazı işlerde ihtiyaç duyacak şekilde idi. Bu açığı kapatacak Mekke'nin eşrafından olan insanlar da mevcuttu.

Halk ise, dini ve dünyevi meselelerle alakalı bilgi eksikliğini farklı şekillerde gidermeye çalışıyordu. Örneğin, genellikle sıkıntılarına çözüm bulmak için gittikleri kahinlere, bilmedikleri herhangi bir mesele hakkında malumat sahibi olmak için de başvurabiliyorlardı. Şirk toplumu için bu, kesin bir bilgi kaynağı idi.

Aynı şekilde ehli kitaba mensup kişilere de *'kitap sahibi'* olmaları nedeniyle farklı bir gözle bakıyorlar ve zaman zaman onlara da danışıyorlardı. Bu işi, direkt Yahudi ve Hristiyanlara giderek yaptıkları gibi, bazen de ehli kitabın kaynaklarını okuyan Varaka Bin Nevfel gibi kendi içlerinden olan insanlara giderek gerçekleştiriyorlardı.

Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem*, vahyin geldiği ilk anlarda, yaşadığı durumun ne olduğunu anlayabilmek için Hatice annemizle Varaka'ya gitmeleri buna verilebilecek bir örnektir.

Hiç şüphesiz şirk toplumunda bilgi akışını sağlayan en önemli mekanizma, Mekke'de kurulan panayırlar ve orada söylenen şiirlerdir.

Onlar okuma-yazma bilmiyorlardı belki ama, Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından bahşedilen müthiş bir ezber yeteneğine sahiptiler. Bir dinleyişte yüzlerce beyitlik şiirleri ezberleyebiliyorlardı. Özellikle hac mevsimlerinde kurulan panayırlarda şairler dini, dünyevi ve ahlaki meselelerle alakalı şiirler söylüyorlar, vermek istedikleri mesajları bu vesile ile iletip, bir nevi

kamuoyu oluşturuyorlardı. İnsanlar da bu şiirleri ezberleyip bilgi eksikliklerini kapatmaya çalışıyorlardı.

Kısaca çizmeye çalıştığımız bu tablo bize şunu anlatıyor:

Mekke toplumu hakiki manada bir cahiliye içerisinde idi. Dünyalarını imar edecek, yaşam standartlarını yükseltecek, hayatlarını kolaylaştıracak, kültürel seviyelerini etraflarındaki uygarlıkların seviyesine çıkartacak bilgi birikiminden yoksundular.

Ama bundan da önemlisi, hem onlara hem de medeniyet düzeyi yüksek o günün imparatorluklarındaki halklara *'cahiliye toplumları'* denmesinin sebebi Allah *subhanehu ve teâlâ* hakkındaki bilgisizlikleriydi. Onlar Allah'ı tanımıyorlardı. O'na şirk koşarak ibadet ediyorlardı.

Vahiyle aydınlanıp Rabblerini doğru bir şekilde tanıyıncaya, bu vesile ile yeryüzünün efendileri oluncaya kadar cahiliye bataklığında debelenmeye devam ettiler.

Kitap ve Sünnet ışığında, cehalet kavramının ne olduğunu incelemeye devam ediyoruz inşaallah. Daha önce Allah'ı tanımama, ahiret gününden yoksun ve dünyaya endeksli yaşama, günahlara meyletme hallerini cehalet olarak isimlendirildiğini gördük. Ayrıca bunların hepsinin günümüz okullarında var olduğunu da örneklerle anlattık.

Allah *subhanehu ve teâlâ* izin verirse bu yazımızda da bir kaç noktaya değinip cehalet kavramını incelemeyi tamamlayacağız!

Kitap ve Sünnete Muhalif Dostluk-Düşmanlık Anlayışı Cehalettir

Dostluk-düşmanlık Kur'an ve Sünnetin öngördüğünden ne kadar farklı olursa, kişinin imanı da o oranda olumsuz etkilenir. İnsanın *'Ben iman ettim.'* demekle imanının tamam olmayacağı muhakkak. Olmakla beraber imanın sıhhat ve kemal şartlarına da dikkat etmesi gerekir.

İşte bu sıhhat şartlarından bir tanesi de Müslümanın, sadece İslam'ı ve Müslümanları sevmesi, şirkten ve müşriklerden de nefret edip,

onlara düşmanlık beslemesidir. Elbette bu dostluk ve düşmanlığın nasıl olacağının tafsilatı var. Fakat biz konuyu genel hatları ile özetleyen bir ayet aktarıp, daha sonra da açıklamaya çalıştığımız cehalet meselesiyle bağlantısını zikredeceğiz.

Dostluk-düşmanlık konusunu şu ayet özetler:

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine: 'Muhakkak bizler sizden ve Allah dışında ibadet ettiğiniz şeylerden uzağız. Sizi tekfir ettik. Yalnızca Allah'a iman edinceye kadar bizimle sizin aranızda düşmanlık ve kin ebediyyen baş göstermiştir.' demişlerdi." [1]

İbrahim'in *aleyhisselam* babasının dahi bu topluluk içinde olması onu, ayette belirtildiği şekilde kin ve düşmanlık göstermesinden alıkoymamıştır.

Allah'ın kullarına merhameti sonsuzdur. Kitabında bize dostluk-düşmanlığın nasıl olması gerektiğini göstermekle yetinmemiştir. Aynı zamanda bu anlayıştan çok da az bir sapma halinde dahi ne olacağını da yine Peygamberleri üzerinden örnek vererek öğretmiştir. İşte o örnek Nuh'tur *aleyhisselam*.

Dokuzyüzelli senelik davetine sadece kavminden değil ehlinden de karşı çıkanlar olmuştu Nuh'un *aleyhisselam*. Onlardan bir tanesi de oğluydu. Artık azap hak olup da helak, önüne gelen her şeyi sürüklemeye başlayınca, bir avuç mümin gemiye binip selamete erdiler. Bu sırada Nuh *aleyhisselam* selden korunmaya çalışan oğlunu görünce fıtri duyguları kabardı ve Rabbine ni-

1. 60/Mümtehine, 4

yazda bulundu:

"Nuh, Rabbine dua edip dedi ki: 'Rabbim, benim oğlum da şüphesiz benim aile halkımdandır. Senin vaadin ise elbette haktır ve sen hakimlerin hakimisin.' " [2]

Aldığı cevap ise konumuza ışık tutacak nitelikte:

"Allah buyurdu ki: 'Ey Nuh! O senin ailenden değildir. Çünkü onun işlediği salih olmayan bir ameldir. Öyleyse bilmediğin bir şeyi benden isteme. Ben, cahillerden olmayasın diye sana öğüt veriyorum.' " [3]

Evet! Mesele çok net. Allah, belirlediği dostluk-düşmanlık anlayışından azıcık bir sapma ihtimalini dahi cahillik olarak tanımlıyor. Öyleyse Allah'ın *'sev'* dediğine düşmanlık, *'düşman ol'* dediğine yakınlık, apaçık bir cehalettir.

Kur'an'ın cehalet dediği bu durum, körpecik zihinler bilgi ile aydınlansın diye gönderilen günümüz okullarında en bariz şekli ile vardır. Şeriatı, halifeliği ortadan kaldıran, İslamî yaşantının her zerresine karşı çıkan Allah *subhanehu ve teâlâ* düşmanlarından bu kurumlarda övgü ile bahsedilmekte; onlara muhalefet edip de şeriatı savunanlar ise düşmanlık besletecek her türlü sıfatla beraber anılmakta, zihinlere böyle nakşedilmektedir.

Bir insanı sevmek için Müslüman olması ölçü değildir bu eğitim sistemine göre. Ölçü Türk olmak ya da yumuşatılmış ifade ile TC. vatandaşı olmaktır. Hatta bazen bu sıfatlar bile sevgiyi hak etmek için yetmiyor. İlla ki bu rejimin bekası, geleceği için çalışmak gerekiyor. Tabi doğal olarak Türk veya TC. vatandaşı olmasına rağmen sisteme muhalif fikirler benimseyen kimseler de düşman sınıfına dahil oluyor. Hain, gerici vb. sıfatlarla damgalanıyor.

Kendi vatandaşları için dahi böyle sınıflandırmaya giden ve bunu çocukların zihnine kazımayı amaç edinen bir eğitim sistemi, başka devlet ve milletlere nasıl bakar? Elbette onlar da, Müslüman olsun ya da olmasın TC. rejimine destek verdikleri müddetçe dost, çıkarlar çatıştığında ise amansız düşmandır.

Nuh *aleyhisselam* vesilesiyle öğrendiğimiz gerçeği tekrar ederek bu başlığı bitirelim: Hangi ırktan, ülkeden ve mevkiden olursa olsun Müslümanın dostu sadece Müslümandır. Düşmanı ise müşriklerdir. Velev ki bu müşriklerle aynı ülkeyi, ırkı veya aileyi paylaşsın.

Bu anlayışı ters-yüz eden herkes cahildir.

Bu inanıştan başka bir inancı yaymaya çalışan bütün kurumlar, adları eğitim yuvaları olsa da asıl itibari ile cehalet merkezleridir.

Hangi ırktan, ülkeden ve mevkiden olursa olsun Müslümanın dostu sadece Müslümandır. Düşmanı ise müşriklerdir. Velev ki bu müşriklerle aynı ülkeyi, ırkı veya aileyi paylaşsın.

Ahlaki Tüm Bozukluklar Cahillik Alametidir

Yakup'un *aleyhisselam* birçok çocuğu vardı. Hepsine ilgi göstermekle beraber Yusuf'a *aleyhisselam* ayrı bir sevgi besliyordu. Diğer kardeşler bu durumdan hoşnut olmuyor, şeytanın kışkırtmaları ile kıskançlık damarları kabarıyordu. Babalarının sevgisinin sadece kendilerine has olması gibi bencilce bir düşünceye kapılıyorlardı. Bu düşünce onları Yusuf'tan *aleyhisselam* bir an önce kurtulma kararı almaya itti ve bunu pratiğe de döktüler. Kuyuya attıkları Yusuf *aleyhisselam* için artık yeni bir hayat başlıyordu.

Allah uzun yıllar sonunda Yusuf *aleyhisselam* ile kardeşlerini tekrar bir araya getirdi. Fakat bazı farklılıklarla... Yusuf *aleyhisselam* artık melikti. Kardeşleri ise o melikten erzak talep etmeye geliyorlardı. Onlara yardım etmeme, hatta hatta onları cezalandırma gücü olmasına rağmen Yusuf *aleyhisselam* böyle bir şeye girişmedi. İlk önce kardeşlerinin ihtiyaçlarını gördü, daha sonra da kendini tanıtıp hepsini affetti.

2. *11/Hud, 45*
3. *11/Hud, 46*

Önümüzde iki tablo var: İlkinde kıskançlık... Vesveselere her daim kapılarını açan zihinler ve kalpler... Bencillik ve sonucunda zulüm.

Diğer tarafta ise onca mazlumiyete rağmen afv, merhamet, hoşgörü...

Bu iki tabloyu bu kadar belirgin şekilde birbirinden ayıran şey ise Yusuf *aleyhisselam* ile kardeşlerinin beslendiği kaynakların farklılığı. Yusuf *aleyhisselam* ilmin bizzat kendisi olan vahiy ile yol alırken, kardeşleri bundan habersiz bir halde şeytanın vesveseleri ile hareket ediyorlar. İşte bu halleri Yusuf *aleyhisselam* tarafından *"cahillik"* olarak adlandırılıyor:

"Yusuf dedi ki: Siz cahiller iken Yusuf'a ve kardeşine neler yaptığınızı biliyor musunuz?" [4]

Şimdi yüzümüzü bugünün ilim yuvaları olarak gösterilen okullara çevirelim. Acaba bu okullar Yusuf *aleyhisselam* gibi vahiyle beslenen fertler mi yetiştiriyorlar, yoksa kardeşleri gibi bencil, kıskanç ve daha birçok olumsuz vasfı üzerinde taşıyan fertler mi?

'Önemli olan senin başarılı olmandır. Bunun için ne yaparsan mubahtır. Diğer insanlar seni ilgilendirmez.' diye özetleyebileceğimiz anlayış, eğitim hayatı boyunca bu çocuklara verilmiyor mu?

Bugün eğitime yön verenler ne yaparlarsa hemen Avrupa'daki sistemi örnek gösteriyorlar. Peki şu anda Avrupa'nın durumu nasıl? Oradaki eğitim tezgahından geçen gençler de *'ben'* duygusu o kadar güçlü ki; hayatının büyük bir bölümünde ona destek olmuş ailesini bile ilk fırsatta terk edip yalnız yaşamaya başlıyor. Hayatta elde edeceği birikimleri en yakınındakilerle dahi paylaşmamak için böyle çaba gösteren eğitimli(!) bir fert, acaba diğer insanlarla nasıl muamele eder?

Bu ahlak ve vahyin nurunun aydınlatmadığı günümüz okullarının cehalet merkezi olduğuna dair sadece bir örnek. Daha birçok ahlaki bozukluğun menbaı olan bu mekanları, ilim yuvaları olarak görmek de ayrı bir çelişki olsa gerek.

4. 12/Yusuf, 89

Allah'ın Emirlerini Umursamamak Cehalettir

Musa *aleyhisselam* zamanında bir cinayet gerçekleşmişti. Fakat bu eylem faili meçhul olarak kaldı. Maktulün ailesi Musa'ya *aleyhisselam* gelip katilin bulunmasını istedi. Allah da *subhanehu ve teâlâ* birçok hikmeti fiil gerçekleştikten sonra ortaya çıkacak olan *"...Bir sığır kesin!..."*[5] emrini verdi. Yaşadıkları onca zulümden, senelerce içinde bulundukları zelil hayattan ve Firavun'dan onları kurtaran Allah, kolayca yapılabilecek bir emir vermişti.

Fakat fıtratları ters-yüz olmuş bu kavim Allah'ın emirlerini ilk önce önemli-önemsiz olarak kategorize ediyor, sonra da önemli gördüklerine güçlerinin yetmediğini söyleyerek sorumluluktan sıyrılmaya çalışıyorlardı. Aynen cihad emri verildiğinde Peygamberlerine, *"Orada kuvvetli bir kavim var. Sen ve Rabbin gidin, savaşın."*[6] dedikleri gibi, önemsiz gördükleri emirleri ise işlerine gelmediği müddetçe yapmamak için her türlü yola başvuruyorlardı.

İşte Allah'ın *"bir sığır kesin"* emri de onlara göre gayet önemsiz bir emirdi. Umursanıp da

5. 2/Bakara, 67
6. 5/Maide, 24

yerine getirilecek türden bir şey değildi. O yüzden meseleyi cıvıklaştırıp sorumluluktan kurtulma hesapları yaptılar:

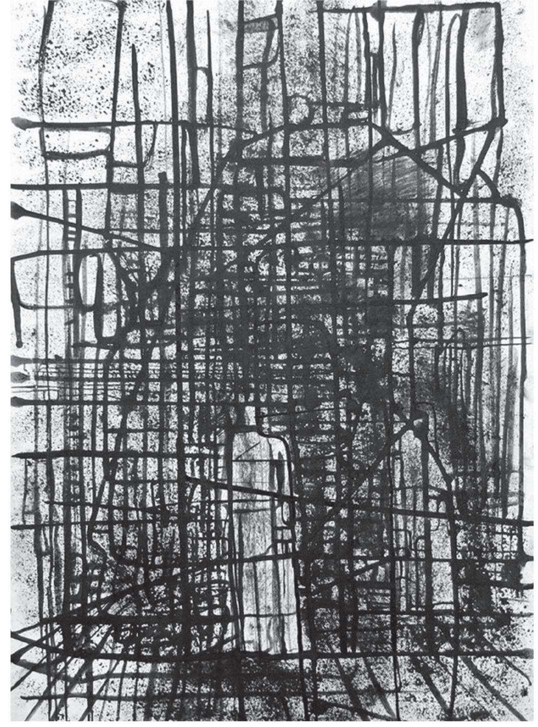
"Bir zamanda Musa kavmine: 'Allah size bir inek boğazlamanızı emrediyor.' deyince, 'Bizi alaya mı alıyorsunuz?' dediler. O da: 'Cahillerden olmaktan Allah'a sığınırım.' dedi. " [7]

Burada Musa'nın *aleyhisselam* cevabı bizim için önemli. Çünkü ayette, Allah'ın emirlerinden kurtulmak için kaçak yollara başvurmak, O'nun dinini alay edilebilecek bir mevzu olarak göstermek cahillik olarak tescilleniyor. Din, en basit gibi gözüken konusundan en üst seviyelerde farz edilen meselelerine kadar bir bütündür.

İslam'ı değil, küfrü ihya etmeyi amaçlayan bugünkü eğitim kurumları işte bu yönden de cehalet yuvalarıdır. Bir diploma alabilmek için görmezden gelinen emir ve nehiylerin haddi hesabı yok. Hepsini anlatma imkanımız olmadığı için yaşadığımız toplumda kendilerini dindar olarak görenlerin sözde önem gösterdikleri cuma namazı ve örtünme meselelerini örnek vermekle yetinelim.

Ufak yaşlardan itibaren özellikle yaz aylarında ailesi tarafından cumaya götürülen ve bu amelin ne kadar önemli olduğu anlatılan çocuk, okul başlayınca ne yapar? Eğer cuma ders saati ile çakışıyorsa elbette ki ders tercih edilir. Hele hele sınav varsa cuma kimsenin aklının ucundan bile geçmez. *'Cuma kılmazsan Allah affeder. Ama sınavı kaçırırsan öğretmen affetmez!'* gibi nereden tutsan elinde kalacak bir anlayış devreye girer.

Aynı şey kız öğrencileri için başörtüsü meselesinde ortaya çıkar. Her ne kadar günümüzdeki örtünme çeşidinin İslam'la bir alakası olmasa da geleneksel din algısı kız çocuklarını bu şekilde örtünmeye sevk eder. Fakat bunun istisnası okuldur. Eğer işin ucunda eğitim, daha doğrusu diploma varsa o zaman başörtüsü emri günün 6-7 saatinde görmezden gelinebilir! Şimdi bu iki örneği ve sırf okulda okuyabilmek için çiğnenen daha onlarcasını düşünelim. Karakterlerinin oturmaya başladığı bu dönemde taptaze zihinler, bu çelişkiyi akıllarına nasıl kaydedecekler? Aynen şöyle:

'Evet! Allah'ın emirleri çok önemli. Ama bazen onlardan daha önemli şeyler de olabiliyor. Demek ki Allah'ın emirlerini, duruma göre yapsam da olur.'

Okulda diploma için cumaya gitmeyen, yarın mesai saatine denk geldiği zaman da gitmez. Bugün eğitimi yarım kalmasın diye başını açan, yarın işte çalışabilmek için ya da sevdiği ve evlenmeyi düşündüğü kimse için de açar. Artık Allah'ın emirleri onun için, zamana ve şartlara göre yapıp-yapmama özgürlüğü olan basit şeylerdir.

İşte okullarda, doğrudan veya dolaylı olarak kalpleri Allah'ın emirlerine karşı umursamaz hale getiren şeyle, Yahudilere *"cahil"* damgası vurduran şey aynıydı.

Öyleyse cehalette de ortaktırlar.

Sonuç

Müslüman, hayatında sadece Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* razı etmekle meşgul olmalıdır. İnsanların yaptığı Rabbani olmayan övgü ya da eleştiriler kulluk yolunda mümini frenlememeli. Bu durum okul meselesinde de böyledir. Islah edici görünümündeki yol kesiciler çocuğunu okula

7. 2/Bakara, 67

göndermiyor diye: *'Çocuğun cahil kalacak, diplomasız yaşayacak!'* gibi eleştirilerle onu etkilemeye çalışacaktır. Bizim için ölçü insanların değil Allah'ın kime cahil deyip, demediğidir. Allah ise, bugünün eğitim kurumlarından kendini koruyanı değil, bilakis içinde bulunduğu şu hali ile günümüz okullarında eğitim görenleri cahil olarak vasıflandırmaktadır.

Öyleyse bize düşen çocuklarımızı bugünün eğitim kurumlarından uzak tutmaktır, ki; cahil kalmasınlar!

Notlar

Son iki yazımızda yapmaya çalıştığımız şey; Kitap ve Sünnet'in cehalete getirdiği tanım ışığında okulları tahlil etme gayretidir. O yüzden bu başlığın altına girmeyen, ama şu anda okullarda var olan bazı küfür ve haramlara değinmedik. Putun önünde saygı duruşunda bulunma, şirk bayramlarına katılma vb. bunlardan bahsetmememiz onları yok saydığımız anlamına gelmemeli. İleride bağlantılı konular geldikçe o fiillere de değineceğiz inşaallah.

İnsan Allah'ın yeryüzündeki halifesidir. Burada yaşadığı müddetçe iki temel görevi vardır. İlki, asıl olan görevidir ki o da, '*Allah'*ın dinini yeryüzüne hakim kılmak'tır. İkinci görev ise *'Tüm insanlığın yaşantısını kolaylaştıracak şekilde dünyayı imar etmektir.'*

Zaten bu yüzden Allah *subhanehu ve teâlâ* her insanı farklı şeylere meyilli yaratmıştır. Eğer herkes aynı yeteneklere sahip olsaydı dünyayı imar, sadece bir yönden olurdu. Mesela bütün insanların tıp ilmine meraklı olduklarını hayal edelim. Dünyada belki hiç hastalık kalmazdı ama bunun dışında hiçbir alanda da gelişme olmazdı. Fakat Allah merhametinden ötürü insanları farklı özelliklerde yaratmıştır.

İnsan, genellikle bu iki görevden ilkini unutmuş, hep ikincisi ile meşgul olmuştur. O yüzden, Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılma görevini yerine getirmeden gerçekleştirdiği dünyayı imar çabası, ona fayda değil zarar getirmiştir.

Bunu daha iyi anlayabilmek için şöyle bir örnek verelim: İslam devletinin yapacağı bir uzay çalışmasını ve bu faaliyetin amacını düşünelim. Ne olabilir? Allah'ın görsel kitabı olan kainatı daha iyi tanıma, O'nun kudretine yakından şahitlik etme, insanlara fayda verecek ve yeryüzündeki yaşamlarını kolaylaştıracak bilgiler edinme... Küfür devletlerinin bugün gerçekleştirdiği uzay çalışmaları ise devletler arası gövde gösterisi, diğer devletleri ezme, elde edilecek bilgileri sadece kendi çıkarları için kullanma gibi amaçlar taşımaktadır. Bunların hepsi ise bırakın gelişmeyi, aksine dünyada çatışmayı körükleyici, fesadı arttırıcı şeylerdir.

Halifelik görevini hakkıyla yerine getirmeye çalışan Müslüman fert, Allah'ın dinini yeryüzüne hakim kılma konusunda zaten gevşeklik göstermez.

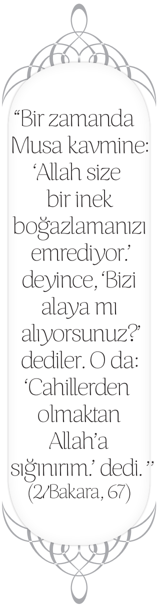
Bununla beraber ikinci görevini yerine getirmek için de çaba sarfetmelidir. Bu da ancak belli bir bilgi birikimi ile olur. İşte asıl sorun burada başlamaktadır. Çünkü günümüzde cahili sistemler bilgiyi kendi tekeline almışlardır. O sistemin içerisine dahil olmadan bu bilgiden pay almak çok zordur. Ama imkansız değildir.

Müslümanın önünde iki yol vardır: Müslüman kolaya kaçıp son iki yazımızda halini anlattığımız eğitim kurumlarına girecek ya da alternatif yollar üzerine kafa yoracaktır. İlk ihtimalin Müslümanın ismi ile yanyana zikredilemeyeceğini artık öğrendik. Öyleyse ikinci ihtimal üzerine yoğunlaşmak gerekir.

Allah'ın zorlaştırdığını kolaylaştıracak, kolaylaştırdığını zorlaştıracak yoktur. Biz niyetimizi halis kılar, Müslümanların işleriyle ilgilenenlerin ihtiyaç duyulan alanları tespit ettikten sonra yapacakları yönlendirmelere göre hareket edersek, inşaallah halifelik görevini hakkıyla yerine getirmiş oluruz.

Dualarımızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

ÖZCAN YILDIRIM ozcanyildirim@tevhiddergisi.com

Yeniden İman Çağrısı -4-

2. Kalp Katılığının Hissedilmesi

Kalbin hakikati ile ilgili bir takım bilgileri paylaşmaya gayret etmiştik. Bahsettiğimiz üzere kalp, hızlı hareket eden, çabuk dönen bir organdır. Bunun yanında kalp, etkilenen bir organdır. Herhangi bir ortamda kalp hemen etkilenmektedir. İnsanoğlu sosyal bir varlık olduğundan ötürü, diğer insanlarla etkileşim halindedir. Dolayısı ile ya etkileyen veyahut etkilenen bir konumdadır. Kalp de kendisine gönderilen hayır ve şer oklarından birisine icabet edecektir. Kendisi Allah'ın zikri ile donanmış ise, etkilenen bir pozisyonda olmayacaktır. Lakin bu söz konusu değilse o zaman kalp, dış etmenlerden etkilenen ve dolayısı ile gitgide kararan ve ağırlaşan, ağırlaştıkça bedene etki eden bir organ haline gelir.

Günahlara çabuk dalan ve bunun geçici lezzetini vücudunda bir uyuşturucu gibi hisseden kişinin kalbi artık taşınmaz, içerisine Kuranî damlaları almayan bir taş, kaya haline gelir. Taş gibi olan kalp, ne üzerinde bitki bitirir, ne de içinde bir şey barındırabilir.

"Sonra bunun ardından kalpleriniz yine katılaştı; taş gibi, hatta daha katı oldu. Çünkü taş vardır ki, içinden ırmaklar fışkırır. Taş vardır ki yarılır da içinden sular çıkar. Taş da vardır ki, Allah korkusuyla (yerinden kopup) düşer. Allah, yaptıklarınızdan hiçbir zaman habersiz değildir." [1]

Allah *subhanehu ve teâlâ* kalp katılığını taştan da öteye benzetmektedir. Zira en işlevsiz görünen taşlardan dahi ya sular fışkırır veya Allah'ın korkusu ile yerinden kopar.

Kalp katılığı öyle bir hale gelir ki; dünyada karşılaşılan ve esas itibari ile insana vaiz niteliğinde olan birçok olay kendisini teğet geçer. Yani kişi, o gördüklerinin etkilenmez, etkileşim haline girmez. Kalp artık işlevsiz bir hale gelir. Örneğin, ölüm kişi için en güzel vaiz, en güzel nasihatçi, en çok etkilenilen bir olaydır. Lakin günahlarından dolayı nasırlaşmış, katı bir kalbi olan kimsenin hayatına zerre etki etmez. Bakarsınız ölen kendi ellerinde ölmüş, elleriyle yıkayıp, sırtında taşıyıp, defnetmiş lakin hayatında ölümün kendisini de bir gün bulacağı şuuru ve buna dair salih bir hayat arama gayesi kendisinde bulunmamaktadır.

Bir ilim ehli veya bir davetçiyi dinlemekteyiz. Aslında okuduğu her ayet ve anlattığı her mesele ilk iman dairesinden içeri girdiğimiz zamanlarda tüm gemileri yaktığımız, her şeyimizi feda ettiğimiz zamanları çağrıştırır bize. Lakin bunun üzerinden o kadar zaman geçmiştir ki; anlatılan hakikatler, yazılan anı defterleri arasında kalmıştır. Eskiyip duvara monte edilen bir portre misali sadece baktıkça hatırlanır…

Kuran, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabının tüylerini diken diken eden, uykularını kaçıran, gözyaşlarına boğan bir kitap iken *'Neden bende bu hissiyatların hiçbirisi olmamakta?'* diyerek bunun sebebini ve ilacını aramalıyız. *'Kur'an o dönemde inir ve sahabiler bunu canlı canlı müşahede etti de ondan'* diyecek nefsimiz. Tabi ki bu doğrudur. Lakin ya ondan sonrakileri bu dine hararetle sarılmaya iten nedir? Asrımıza bakalım. Nice ilim ehli zalim/kafir sultanların önünde hakkı haykırıyor, nice yiğitler Allah'ın ayetleri ile meydanlara iniyor, nice Allah'ın dinin hizmetkarı gençler koşuşturuyor…

1. *2/Bakara, 74*

Kalp katılığının tek ilacı zikir ve ibadettir. Lakin bu ibadet gözlerden ırak, insanların rüyalarla boğuştuğu, Âlemlerin Rabbi'nin yeryüzü semasına inip *"İsteyen yok mu vereyim?"*[2] diye seslendiği gecede olmalıdır. Zira Es-Settar olan Allah örtü olarak yaratılan o zamanlarda bağışlanma dağıtır.

Unutmayalım ki, demiri dahi Davud'a *aleyhisselam* yumuşatıp ona musahhar kılan Allah'ın, kendi ismi ile kaya gibi olan kalpleri parçalaması zor bir şey değildir. O'nun ismi ile zor olan nice işler en kolay bir mesele haline gelecek, kaldırılamayan birçok yükümlülük hafifleyecektir. Muhakkak ki o bir şeye ol dediği zaman hemen olur!

3. İbadet ve Taatlerde Gevşeklik ve Tembellik

Bu sorun da iman zayıflığının dışa yansımalarından bir tanesidir. Aslında gevşeklik veya tembelliğin daha da derinlerinde bunu tetikleyen bir zihniyet yatmaktadır. Bu zihniyet, gevşeklik ve tembelliği/miskinliği besleyici konumdadır. Bu anlayış da Müslümanların kendilerini inançlarından ve yaptığı amellerinden dolayı güvende hissetmesidir.

Bunu daha da açacak olursak, Müslüman bir kimse çevresinde Allah'a şirk koşan, Allah'ın hakkını yeryüzünün azgın tağutlarına veren kimseleri görmekle beraber, onların çoğunluk, Müslümanların azınlık olduğunu görünce hamd etmesinin yanında Allah'ın seçkin kulu olduğu zannına kapılabilir. İşte bu durum onu, insanların arasında nadir olduğu, amellerinin de çok değerli olduğu düşüncesine götürebilir. Bu düşüncenin sonunda da Allah'ın cennet vd. nimetlerini yapmış olduğu amellerle kazandığı düşüncesi, fikren olmasa da fiilen yerleşir. Söylemde Allah'ın vadettiği nimetlerine ulaşmanın zorluğunu ifade etmesinin karşılığında yapılan ameller o kadar az ve aleladedir; ki bu da şaşılmaya müstahaktır.

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* geçmiş ve gelecek günahlarının affına nail olmasına rağmen ayakları şişene kadar namaz kılıyor, yine Allah'tan istiğfar diliyor, sahabe de onca amellerine rağmen nifaktan ve kendi akıbetlerinden endişe ediyorlardı.

Ne acıdır ki, bir Müslüman yaptıkları ile yetinir, yetinmek de yetmez bu az amelleri ile övünür. Hatta kendini daha dünyada iken Firdevs'lerde, tahtlarda, hurilerin koynunda zanneder. Acaba *'Bu gevşekliğin zirvesinde, damarlara işlenen bu iman zayıflığını nasıl kırmalıyım?'* diye çabalaması gerekmez mi?

İbadet ve taatlerdeki gevşekliğin asıl merkezi, zihinde beslenen amellere güven olgusudur. Bunun dışa yansıması da yapılan amellerin içinin boşalmasıdır. Örneğin namaz insanın Rabbi huzurunda durduğu en lezzetli ibadet olmalıdır. Lakin kalp hastalığı başladığı anda önce ibadetler özelliğini yitirmeye başlar ve yapılan bu ibadette tembellik gözle görülür dereceye gelir.

İslam bizi olayların hakikati ile ilgilendirmemiştir. Sadece bir takım kıstaslar vermiştir ki bunlarla kendimizi ölçelim. *'Acaba muhsinler, muhlislerden miyim, yoksa münafık ve hastalıklı kişilerden miyim?'* diye belirtilere bakmamız gerekir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* münafıkları Nisa suresinde tanımlarken, kendimize pay biçeceğimiz bir ölçü vermiştir. *"Münafıklar, Allah'ı aldatmaya çalışırlar. Allah da onların bu çabalarını başlarına geçirir. Onlar, namaza kalktıkları zaman tembel tembel kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar ve Allah'ı pek az anarlar."* [3]

Namaza tembelce kalkmak, insanlara gösteriş yapmak, Allah'ı çok az zikretmek… Münafıkların tanımlamasını, Allah'ın çizdiği bu portreyi akıllarımızdan çıkarmamalı, sürekli ders alacağımız bir durum haline getirmeliyiz.

Namazın tembelce eda edilmesi, onu içi boş hale getirmeye götürecektir. Artık içerisinde hiçbir şey olmayan ruhsuz bir ibadetle karşı karşıya kalınacaktır. Nasıl ki; Ruhsuz bir cesedin kadri kıymeti yoksa Allah katında, içinde Allah'ın az hatırlandığı, dünyalık birçok meselenin halledildiği namazın da Allah katında değeri yoktur? Allah muhafaza belki birçok amel O'nun katında yazılmamış, boşa kürek sallamış olabiliriz.

İbadetlerdeki gevşeklik ve tembelliğe o ibadeti vaktinde eda etmeme konusu da dâhildir. O ibadeti zamanında yapmamakla, vaktinde eda etmekten elde edilen ecri kaçıracağı gibi, ibadete ne kadar önem verdiği de ortaya çıkmış olur. Ay-

"Münafıklar, Allah'ı aldatmaya çalışırlar. Allah da onların bu çabalarını başlarına geçirir. Onlar, namaza kalktıkları zaman tembel tembel kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar ve Allah'ı pek az anarlar." (4/Nisa, 142)

2. *İbni Mace, Sünenler*

3. *4/Nisa, 142*

rıca kişi bununla, o ibadetten dolayı kazanacağı ecre, Allah'ın mükâfatına da önem vermediğini izhar etmiş olur.

Her hangi bir şeyin ihsan üzere veyahut kötü bir şekilde yapılması, kabul görüp, görmemesi itinaya bağlıdır. Dünyada yapılan birçok işe bakıldığında itina gösterilmeyen her amel, o ameli talep eden kişi tarafından kabul edilmemiştir. Tıpkı bir işin sipariş verilip de, güzel yapılmayınca kabul edilmemesi bunun gibidir. Yapan kişi, ya bunun ücretini beğenmediği için önem vermemiş veyahut yorgunluğundan ötürü bunu yapmıştır.

Uhrevi amelleri buna kıyas edebiliriz. Namaz günde beş defa kılınıp sürekli hayatta yer ettiği için en güzel örnek olsa gerek. Kişi ya bundan elde edeceği ecri unutur, ondan gafil olur veya ona gerekli olan dinç olduğu vakti ayırmadığı için tembellik gösterebilmektedir. Sabah ve yatsı namazlarının hadislerde münafıklar için bir kıstas olarak gelmesi, bunun en bariz göstergesidir.

Sabah namazı, insanın bu ibadete önem verip vermediğini, yatsı namazı da gerekli vakit ayrılıp ayrılmadığını gösterir. Bu ikisinin eda edilişi veya edilmeyişi bu sonuçları göstermektedir. Biri önem göstermeye, biri de ertelememeye bağlı olan durumlardır.

Aişe'den radıyallahu anha; demiştir ki: *"Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: 'Bir kavim birinci safta durmayı geciktirmeye devam ederse Allah da onları ateşte(n çıkarmayı) geciktirir.' "* [4]

Dolayısıyla kişinin imanını arttıracak bir takım hususları yerine getirmemesi, kişiyi peyderpey geriye atacak, ebedi kurtuluşundaki aciliyetin dahi gerçekleşmemesine sebebiyet verecektir.

Aslında bu durum İslamî hareket açısından da mühimdir. Gevşeklik ve tembellik olgusu kişide yer etmeye başladığı zaman kişi gerisin geriye gitmeye başladığı gibi hareket günü, Allah'ın subhanehu ve teâlâ dinine yardım günü de yere çakılıp kalacaktır. Bu Allah'ın en açık sünnetlerinden bir tanesidir. Hareket zamanı pinekleyen, uyuşuk olan kişi sadık ile yalancı kimselerin ayrıldığı o günde ayaklarının kaymasına vesile olur. *'O gün gelirse ben yaparım'* mantığının hiçbir tutarlı yanı olmadığı gibi yalandan, aldatmadan başka bir söz değildir.

Kab b. Malik'in radıyallahu anh karşısında bizim imanımız mı daha kuvvetlidir? O ki Rasulullah'a sallallahu aleyhi ve sellem hiçbir zaman muhalefet etmemiş ve savaştan geri durmamıştır. Onun Tebuk Gazvesi'nden geri duruşuna bir bak kardeşim!

"Rasûlullah bu savaşı meyvelerin olgunlaştığı, gölgelerin arandığı bir mevsimde yapmıştı. Ben de bunlara pek düşkündüm, Rasûlullah ve Müslümanlar savaş için hazırlığa başladılar, ben de savaşa hazırlanmak için çıkıyor fakat hiçbir şey yapmadan geri dönüyordum. Kendi kendime de: 'Ne zaman olsa hazırlanırım' diyordum. Günler böyle geçti, herkes işini ciddi tuttu ve bir sabah Rasûlullah'la birlikte Müslümanlar erkenden yola çıktılar, ben ise hazırlanmamıştım. Ertesi sabah yine hazırlık için evden çıktım fakat hiç bir iş yapmadan geri döndüm, hep aynı şekilde davranıyordum. İnsanlar savaş için yarışırcasına koşmaya başlayıncaya kadar ben aynı halde devam ettim. Nihayet yola çıkıp onlara erişeyim dedim, keşke öyle yapsaydım, bunu da başaramadım." [5]

Kalemler dahi bundan ders çıkartmaktan aciz kalır. İslamî Hareket'ten geri kalmanın tek sebebi, rahatı terk etmeyip, vaktin vacibi hususunda gevşeklik göstermektir. Şu an üzerimize vacip olan nedir? Hangi durum bizi Allah'ın subhanehu ve teâlâ emanetini ifa etmeye götürür, hangi amel bizi hıyanete kadar sürükler buna bakmalıyız. Vaktin vacibi, gözümüze basit gelen bir mesele olabilir. Lakin o anlardaki sadakatimiz bizi izzete ulaştırabileceği gibi, o anlardaki tembelliğimiz bizi zillete düşürebilir. Vaktin vacibi su dağıtmak, mescit temizliği, emri bil maruf yapmak, ayet ezberlemek olabilir. Unutmayalım ki, sadece mescit temizliği yapan kadının cenaze namazını Allah'ın en sevgili kulu Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kılmıştır.

Sonuç olarak şunu diyebiliriz ki, hareket vaktindeki gevşeklik imanın zayıflığına işaret olduğu gibi kişiyi izzet günü zillet içerisine düşürür. Bizlere düşen her vakit gayret gösterip, Allah'tan yardım dilemektir.

"Sana faydalı olan şeye karşı gayret göster. Allah'tan yardım dile." [6]

4. *Beyhaki*

5. *Müslim*
6. *Müslim*

İslam Adına Sorumluluk Almak Emanettir
-2- Olmadığı Gibi Görünmek

İslamî hareket hatasız insanlar topluluğu değildir. Ancak hainler zümresi hiç değildir. Bu zümre, hata yapan, yapacak olan ve hatasında hidayet imamlarının yolunu izleyenler zümresidir.

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd, Rasûl'üne salat ve selam olsun..

Her sorumluluk bir emanettir. Emanetin zikredildiği yerde iki kavram belirir. Eda ve Hıyanet.. Öyleyse her Müslüman hayatında emanet olan sorumluluklarını gözden geçirmeli, hıyanet ehli mi vefa ehli mi belirlemelidir.

Evet kardeşim! Bir önceki hasbihalimizin konusu buydu... Her birimizin İslamî dava adına sorumluluklarımız var.. Kimimiz Hoca, kimi talebe, kimi amir, kimiyse memur. Birimiz yüzlerce insandan, bir diğerimiz bir veya iki kişiden sorumlu.. Kimimiz dinleme sorumluluğunda, kimimiz konuşma. Bir kısmımız düşünme, bir diğeri uygulama. Ancak şu bir gerçek ki; her birimizin dava içinde sorumluluklarımız var. Ve bu sorumluluklar Müslümanların bize emanetidir.. Bizler de ya sadık ve eminlerden veya hain ve yalancılardan -Allah korusun- olmak durumundayız.

Genel hatlarıyla diyebiliriz ki bize verilen sorumluluğu istenildiği şekilde yerine getirmek eminliktir. İnsanî acziyetimiz ve kaderî sebeplerden sorumluluklarımızın hakkını veremeyebiliriz. Bu durumda Allah'a *subhanehu ve teâlâ* tevbe ve istiğfarla yönelip, ilgili insanlardan helallik dilemek ve çözüm arayışında olmakla sorunu hafifletmiş oluruz. İslamî hareket hatasız insanlar zümresi değildir. Adem'den *aleyhisselam* başlamak üzere her asrın hidayet öncüleri hatalar yapmıştır. Adem *aleyhisselam* yasaklı meyveden yemiştir. Yunus *aleyhisselam* sorumluluk alanını terk etmiş, Musa *aleyhisselam* insan öldürmüş ve kendi gibi Peygamber olan Harun'un *aleyhisselam* saç sakalından çekiştirmiştir. Sorumluluk alanlarında yaptıkları bu hatalar onları hain -haşa- kılmamıştı. Bunun nedeni:

"Dediler ki: 'Rabbimiz, biz nefislerimize zulmettik, eğer bizi bağışlamazsan ve esirgemezsen, gerçekten hüsrana uğrayanlardan olacağız.' " [1]

"Derken Adem, Rabbinden (birtakım) kelimeler aldı. Bunun üzerine (Allah da) tevbesini kabul etti. Şüphesiz O, tevbeleri kabul edendir, esirgeyendir." [2]

"Balık sahibi (Yunus'u da); hani o, kızmış va-

1. *7/Araf, 23*
2. *2/Bakara, 37*

ziyette gitmişti ki; bundan dolayı kendisini sıkıntıya düşürmeyeceğimizi sanmıştı. (Balığın karnındaki) Karanlıklar içinde: 'Senden başka ilah yoktur, sen yücesin, gerçekten ben zulmedenlerden oldum' diye çağrıda bulunmuştu. Bunun üzerine duasına icabet ettik ve onu üzüntüden kurtardık. İşte biz, iman edenleri böyle kurtarırız." [3]

"(Musa yalvarıp) Dedi ki: 'Rabbim, beni ve kardeşimi bağışla, bizi rahmetine kat. Sen merhamet edenlerin en merhametli olanısın.' " [4]

Tüm Rasûller sorumluluklarını en güzel şekilde yerine getirdiler. Emanetleri eda edip hakkını verdiler.. Bununla beraber zikrettiğimiz örnekler de yaşandı. Bu örnekler hareket mensupları için nimettir. İnsanlığımızdan kaynaklı hata işleme, emanetlerde sorumsuzluk halinde bizlere yol göstericidir.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabı da böyleydi.. Onlar en hayırlı yardımcılardı. Ancak zaman zaman hata işleyip sorumluluklarını yerine getiremediler. Uhud günü Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* itaatsizlik ettiler. Büyük hezimete sebep oldular. Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem*, çok azı müstesna bırakıp kaçtılar. Benzer bir durum Huneyn günü de yaşandı. Münafıklar onun *sallallahu aleyhi ve sellem* pak zevcesine iftira atınca, bazısı bu furyaya iştirak etti. Rabblerine tevbe ve istiğfarla inabet edip, Allah Rasûlü'nden ve müminlerden helallik istediler...

Genel hatlarıyla hıyanet ise; sorumlulukları istenilen şekilde yerine getirmemektir. Bunun sebebi günahlar, yalan, olmadığı gibi görünme olduğu halde, bunları kabullenmeme ve sürekli mazeret üretmek suretiyle nefsi temize çıkarmaktır. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığınırız. Bu bir haldir. İçine düşenin samimiyet ve Rabbin yardımına dayanarak çıkması şarttır. Yoksa insan, her günü bir öncekine nispetle daha da şer olan bir cehennem çukurunu hazırlar kendi için..

3. 21/Enbiya, 87-88
4. 7/Araf, 151

Çünkü en çirkin akıbet olan 'duyarsızlaşma' baş gösterir. Önce hain oluşuna, sonra akıbetini bildiği halde sonuna karşı duyarsızlaşır insan.

Yukarıda zikredilen örneklerden Uhud gününü tekrar ele alalım. Savaş başlamadan emanetlere hıyanet edip yoldan dönenlere münafık/hain diyoruz. Savaş içinde bırakıp kaçanlara ise hata edip, tevbeleri kabul olunan güzide insanlar. Veya Tebuk günü... Ka'b bin Malik ve arkadaşları *radıyallahu anhum* dünya rahatını tercih edip cihaddan geri kaldılar. Aynı sebeplerle seksen civarında insan geri kaldı.. Ancak bu çoğunluğa nerdeyse isimleri zikredilecek münafıklar diyoruz. Ka'b bin Malik ve arkadaşlarına ise tevbesi kabul edilmiş müminler.

Evet Kardeşim! Hasbihalimizin en can alıcı yerindeyiz. Aynı gerekçelerle aynı fiilleri işleyen insanlar var.. Bir grup, münafık.. Bir diğeri Allah Rasûlü'nün güzide ashabı...

Genel hatlarıyla hıyanet ise; sorumlulukları istenilen şekilde yerine getirmemektir. Bunun sebebi günahlar, yalan, olmadığı gibi görünme olduğu halde, bunları kabullenmeme ve sürekli mazeret üretmek...

İki grup da insan olmaları, nefis taşımaları hasebiyle dünyaya meyledip sorumluluklarını yerine getirmediler. Münafık dediğimiz zümre; hatasına rağmen nefsine toz kondurmayan, mazeretler üretmek suretiyle Rasûl'ü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve müminleri kandırmaya çalışanlardır. Cihaddan geri kaldığı halde kahramanlık pozları sergileyen, insanların namusuna tasallut ettiği halde iffet timsali olan, hırsızlık yaptığı halde dürüstlük konferansları veren insanlardır.

Bir diğer grup hatasını, zaafını kabullenen, tevbeyle Rabbine, helallik ve özürle kardeşlerine yönelendir.

İşte fark budur.. Aynı amelin doğurduğu farklı sonuçların nedeni bu ince çizgidir. Kardeşim tekrar yineleyelim. İslamî hareket hatasız insanlar topluluğu değildir. Ancak hainler zümresi hiç değildir. Bu zümre, hata yapan, yapacak olan ve hatasında hidayet imamlarının yolunu izleyenler zümresidir. Bize düşen ciddiyet ve eminlik sıfatıyla sorumluluklarımıza sarılmamızdır. Hata yapma, istenileni yerine getirmeme durumunda tevbe ve helallikle sorunu çöz-

medir. Bunun aksi ise hıyanettir.

Emanet ve Hıyanet mefhumunu genel hatlarıyla çizmekle beraber; daha iyi anlaşılması için vakıadan bazı örnekler vermek yerinde olacaktır.

1. Olmadığı Gibi Görünmek

Bu hıyanetlerin en büyüğüdür. Henüz emanete muhatap olmadan onda hain olmaktır. Şöyle izah edebilirim:

İslamî hareket görev paylaşma esasına dayalıdır. Ve Müslümanlar birbirlerinin zahirine göre muamele ederler. Yani biz kendimizi nasıl gösteriyor, ne ile tezahür ediyorsak o şekilde muamele görmüş oluyoruz. Bu halimizle bize düşen sorumluluğumuzu da belirlemiş oluyoruz. Çok hassas, adaletli, haklar konusunda titiz bir portre çiziyoruz. Gerek konuşmalarımız, gerek insanları yargılamamızda hep bu yönümüzü ön plana çıkarıyoruz. Bulunduğumuz hareket içerisinde mali sorumluluk gerektiren bir iş oldu. Göründüğümüz kadarıyla bu işe en uygun insan bizizdir. Ve buna bağlı olarak bu iş bize verilecektir. Şayet, göründüğümüz hal ile hakikatimiz aynıysa bu nur üstüne nurdur. Yusuf *aleyhisselam* misali ehil bir göreve gelmiş olacak ve kulluğumuza katkısı olacak bir görevle şerefleneceğiz.

Peki hakikat bu değil de farklıysa?! Bizde paraya ve mala karşı zaaf varsa!! Koyun kurda teslim edilmiş olacak. Düşünelim ki zaafımızdan dolayı bize emanet edilen mallardan çaldık, israf ettik, çar-çur ettik. Yani emanete hıyanet ettik. Burada sorumluluk kime aittir? Bizlere... Çünkü olmayan sıfatlarla tezahür ettik ve buna bağlı olarak sorumluluk aldık. Evet kardeşim unutmamalıyız, İslamî hareket görev paylaşımı esası üzere kuruludur. Ve her insana tezahür ettiği sıfatlara uygun görev verilir.

Bundan olsa gerek Allah Rasûlü:

"Kendinde olmayan sıfatlarla tezahür eden iki yalan elbisesini giymiş gibidir." [5] buyuruyor.

Bizler Allah'a, Rasûl'üne ve müminlere karşı sadık olmak zorundayız. Bir sıfat bizde olmadığı halde, varmış gibi görünmeyle, olmuş olmaz. Bunun yolu Allah'a yönelmek ve nefisle mücadeledir. Olmasını istediğimiz 'mış gibi yapmakla' olmayacağı gibi, altından kalkılmaz işler açar başımıza. Ehil olmadığımız görevlere getirilmek bunlardan biridir.

Hepimizin ortak kabulüdür ki, dava yolu aile yoludur. Musibetler davanın olmazsa olmazlarıdır. Her hareket öncü/örnek şahsiyetler ve onlara tabi olan, onları takip eden insanlardan oluşur. Musibet her insanın konumuna göredir. Bundan dolayı en ağır imtihan öncülerin başına gelir. Öncü ve örnek olmak belli fedakarlıklar ister. Her Müslüman öncülerden olmak ister. Öncü insanlar etkiledikleri ve davaya kazandırdıkları insanların ecirlerine ortaktırlar. Ancak olmasını istemekle, olmak farklı şeylerdir.

Örneğin içinde yaşadığımız sistemde zindan, hicret vb. sıkıntılar kaçınılmazdır. Musibet bu harekete takdir edildiğinde, herkes tezahür ettiği sıfatlara göre nasibini alıyor. Kendinde bulunmayan sıfatlarla tezahür edenler imtihanın altında eziliyor, dayanamıyor, sabır ve direnç gösteremiyor. Kendini ve dava arkadaşlarını zor durumda bırakmış oluyor. Sebep: *'Varmış gibi yatığı sıfatlar...'* Müslümanların musibetlerini ağırlaştıran, zindanlarını zindan, hicretlerini firak kılan bu tip insanlardır.

Her birimiz insan olarak *'takdir edilme, kabul görme'* fıtratıyla yaratılmışızdır. Her ortamda insana artı değer katan bazı sıfatlar vardır. İslam'ın öğretisi, her Müslümanın güzel sıfatları elde etmeye çalışmasıdır.

Bu mümkün olmadığında çabalamakla beraber, Allah *subhanehu ve teâlâ* kendine yönelmemizi, acziyet ve ihtiyacımızı O'na açmamızı ister. Yol

5. *Buhari, Müslim*

Bize emanet edilen sorumluluklarda olmadığımız gibi görünmek ihanetin ilk adımıdır. Emanet ise sadık olmaktır.

budur. O sıfatları elde edemeyebiliriz. Ancak dualarımız, nefsimizin haddini bilme, çabalarımız bizler için kazançtır. İsteyip de elde edemediğimiz bir sıfat *'helak nedenimiz'* olabilir. Bunu bilecek olan Allah'tır. Örneğin İslamî ortamda cesaret güzel sıfatlardandır. Ve biz bu sıfata sahip olmak istiyoruz.

Bunun için gerekli olan adımları attık. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* isim ve sıfatlarını, dünyanın değersizliğini, ölümün yazıldığı anda geleceğini. korkunun yazılanı öne alıp, ertelemeyeceğine dair bilgilendik. Bu konuda salihlerin hayatını okuyup, asrımızda cesaret timsali mücahid ve davetçileri örnek aldık. Dualarımızda Allah'a yönelip, O'ndan istedik. Ancak bir türlü bu sıfatı elde edemedik. Belki bunu nasip etmeyen Allah'tır *subhanehu ve teâlâ*. Cesaret bizi azdırıp, zulme sevk edecektir. Korku nedeniyle yapamadığımız şeyleri, cesaretle işleyeceğizdir. Hikmetiyle bu sıfatı bize takdir etmedi.

Kaybımız yoktur. Dualarımız, çabalarımız, Allah'a yönelişimiz, hayra talip oluşumuz ve cesaretin gerekli olduğu amellere *'sadık niyetimiz'* onu yapanlarla bizi aynı mertebeye taşır. Belki istediğimiz sıfatı elde edemedik ancak Allah katında ondan çok daha hayırlı bir çok sıfata sahip olduk.

Bir de ikinci yolu düşünelim. Cesaretliymiş gibi göründük. Bu sıfatla tezahür ettik. Cesaret gerektiren her işte gözü kara ve atılgan izlenimi oluşturduk kardeşlerimizde. Peki cesur olabildik mi? Asla!! Ve buna yönelik karşılaşacağımız ilk imtihanda foyamız meydana çıkacaktır. Hem Allah'ın rızasından hem de müminlerin takdiri ve kabulünden mahrum olduk. Allah'a sığınırız.

Bu örnekleri çoğaltabiliriz. Bundan daha hayırlı olanı, her birimizin kendi muhasebemizi yapmasıdır. Hangi sıfatların nefsimizde olmasını istiyoruz? Ve bunları elde etmek için hangi yolu izliyoruz. Sadıkların yolunu mu? Hainlerin yolunu mu?

Bu hasbihâlimizde bir misal vermiş olduk. Bize emanet edilen sorumluluklarda olmadığımız gibi görünmek ihanetin ilk adımıdır. Emanet ise sadık olmaktır.

Allah'ım! Senden nefsimiz, kardeşlerimiz ve İslam davası için sorumluluk almış tüm Müslümanlar için sıdk istiyoruz. Nefsimizin acizliği, sana olan ihtiyacımız sana ayandır. Bizleri yardımsız bırakma. En güçlü dost ve en sadık vekil sensin.

ferhatcura@tevhiddergisi.com | Ferhat Cura

Şirkin Temeli: Ğuluv

Nasıl ki insanlara teveccühte aşırıya gitmek bizden önceki kavimlerin şirke düşüp müşrik olmalarına sebep olmuşsa aynı şekilde de bu ümmet içinde aşırılıktan dolayı bir takım şirkler, bidatler, hurafeler ve yanlışlar vuku bulmuştur.

Kur'an, şirk üzerinde ısrarla durmaktadır. Çünkü tarih boyunca dinsiz toplumlardan çok, şirk koşan toplumlarla; ateist(mülhit) insanlardan çok, müşrik olan insanlarla karşılaşılmaktadır. İnsanlar tevhitten uzaklaştıkça, din adına birçok yalanlar üretiyorlar, kendi kafalarından Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dışında sahte ilahlar uyduruyorlar, sonra da onlara, o sahte ilahlara ibadet ediyorlar. Veya kimi toplumlar Mekke'li müşriklerde olduğu gibi başlangıçta tevhide bağlı iken, zamanla çeşitli nedenler yüzünden şirke düşüyor, dinlerini bozuyor ve yanlış bir şekilde inanıp din adına ilahlar, ilkeler ve ibadet türleri uyduruyorlar. Şirk Allah'a yapılması gereken ibadeti Allah'la beraber sahte ilahlara sarf etmektir. Yani ibadeti Allah'tan başkasına yapmaktır.

Bundan dolayı İslam şirk noktasından çok şiddetli hükümler ve sıfır tolerans getirmiştir. Kur'an'ın şirke bakış açısına kısaca bakacak olursak;

Şirk En Büyük Zulümdür

Kur'an'ın ifadesine göre şirk en büyük zulümdür. Lokman *aleyhisselam* kendi oğluna nasihat ederken şöyle demekte:

"Hani Lokman oğluna öğüt verirken şöyle demişti: 'Oğulcuğum, Allah'a şirk koşma. Muhak-

kak şirk, büyük bir zülümdür.' " [1]

Zulüm nurun zıddı olan karanlık, kötülük, mutsuzluk, kaos, hakkı asıl sahibine değil de bir başkasına vermektir. Şirk, bir taraftan huzursuzluk, kaos, fıtrattan sapma; diğer taraftan da Allah'ın hakimiyet hakkını başkasına vermektir.

Bugün şirk toplumlarına bakıldığında, aynı manzarayla karşılaşmaktayız. Bu da Allah'a yapılan ihanetin bir sonucu olsa gerek. Çünkü şirk inancı, insana huzur değil, sıkıntıyı, emniyeti değil korkuyu ve güvensizliği, saadeti değil şekaveti, adaleti değil zulmü, iyi ahlakı değil azgınlığı ve fesadı kazandırır. Nitekim Allah müşriklerin sürekli huzursuzluk içinde olduklarını çarpıcı bir şekilde anlatmaktadır:

"Yalnız Allah'a yönelenler olarak ve O'na şirk koşmaksızın. Kim Allah'a şirk koşarsa o, sanki gökyüzünden düşüp kuşların kaptığı yahut rüzgarın kendisini uzak bir yere attığı kimseye benzer." [2]

Allah Kesinlikle Şirki Affetmez

Allah o kadar engin bir rahmete sahip ki; insanların onca nankörlüklerine rağmen onları affetmekle ve yapılan kötülükleri silmektedir. Ancak Allah affetmeyi *'şirk koşmama'* şartına bağlamıştır. Bundan dolayı rahmetin genişliğine rağmen müşrikler bu rahmetten mahrum kalacaklardır. Çünkü şirk, kulun işlediği en büyük cürümdür. Bir sahabe Rasulullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah katında en büyük günahın hangisi olduğunu sorduğunda Rasulullah ona:

"Seni yaratmasına rağmen O'na şirk koşmandır."[3] diye cevap vermektedir.

Nitekim Allah Nisa süresinde kesin bir ifadeyle şirki affetmeyeceğini belirtmekte:

"Muhakkak ki Allah kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz." [4]

başka bir ayette kıyamet gününde müşriklerin karşılaşacakları bir şekaveti anlatırken şöyle belirtilmektedir:

"O gün onların önüne amellerini süreriz ve bir anda (o amelleri) havaya saçılmış toz zerrelerine çeviririz." [5]

Subhanallah! İnsanlar için ne kötü bir manzara... İnsanlar o zor günde kendilerine güzel amelleri getirilip bununla sevinirken, belki bize faydası olur diye bir beklenti içine girmişken Allah, hemen akabinde amelleri toz zerrelerine çeviriyor. Bu şekilde sevinçleri kursaklarında kalıyor. Sebebi ise Allah'a şirk koşmalarıdır. Başka bir ayeti kerimede Allah kendisine Rasûl görevi verdiği, sonra onu dost edindiği şahsa hitaben, şirk noktasında çok ağır kelimeler kullanarak diyor ki:

"Ey Muhammed! Eğer sen de şirk koşarsan amellerin boşa gider ve hüsrana uğrayanlardan olursun." [6]

Bu da gösteriyor ki; Allah kendisine şirk koşulmasını affetmez. Bu şirki işleyen bir Rasûl olsa dahi...

Şirk bu kadar tehlikeli olmasına rağmen tüm dünya tarihi boyunca insanların çoğu şirk bataklığına düşerek hem dünyalarını hem de ahiretlerini ziyana uğrattılar ve halen de ziyana uğramaya devam etmekteler.

İnsanın yapısında (psikolojisinde) kahramanlığa, büyüklüğe ve büyük şeylere karşı bir ilgi vardır. Ki İslam bunu temelde yasaklamamış, hatta bazı ölçüler dâhilinde bazı mercilere sevgi ve saygıyı teşvik ve tavsiye etmiştir.

Ğuluv

İnsanların şirke düşmelerinin birçok sebepleri olmasına rağmen bunun en başında salih insanlarda veya kavimlerin içinde en değerli görülen kimselere teveccühte/saygıda aşırıya gitmedir. Kur'an insanlara aşırı ilgi/hürmet veya saygı/sevgide sınırı aşmayı, şirkin sebebi olduğunu belirtiyor. Bundan dolayı ğuluv yasaklan-

1. 31/Lokman, 13
2. 22/Hac, 31
3. Müslim
4. 4/Nisa, 48
5. 25/Furkan, 23
6. 39/Zümer, 65

mıştır.

İnsanın yapısında(psikolojisinde) kahramanlığa, büyüklüğe ve büyük şeylere karşı bir ilgi vardır. Ki İslam bunu temelde yasaklamamış hatta bazı ölçüler dâhilinde bazı mercilere sevgi ve saygıyı teşvik ve tavsiye etmiştir. Mesela İslam ana-babaya iyilik yapmamızı, onlara *"öf"*[7] bile denmemesini ısrarla bize emretmektedir. Yine Allah Rasûlullah'a *sallallahu aleyhi ve sellem* hürmet edip, onun olduğu ortamda sesimizi yükseltmememizi emreder. Yine İslam bize âlimlere, emirlere ve büyüklere karşı hürmet ve saygı göstermemizi bizden ister. İmam Ahmet'in Müsned'inde de geçen bir hadiste Rasûlullah:

"Büyüklerimize hürmet etmeyen, âlimlerimizin kıymetini bilmeyen bizden değildir."[8] diyerek salih ve âlimlere saygılı davranmamızı emreder.

İslam'ın yasakladığı ise insanlara gösterilen sevgide ğuluva gidilmesidir. Ğuluv ise sevgide ve hürmette aşırıya gitmek ve haddi aşmaktır. Yani artık o insanın, kâinatta tasarruf hakkına sahip olduğuna inanma, onun sevgisini Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevgisinin önüne alma, bundan olayı her konuda onlara mutlak itaat etmeye işi götürmektir. İşte bu sevgi Kur'an'ın şirk dediği ve bizi ondan nehyettiği sevgi/saygı ve hürmettir.

Âdem'den *aleyhisselam* sonra ehli kitapta ve son olarak da bu ümmette şirk, genel olarak bu alanda ortaya çıkmıştır. Ayeti kerimede şöyle buyrulur:

"Dediler ki, 'sakın ilahlarınızı bırakmayın; hele Ved'den, Suva'dan, Yeğus'dan, Yeuk'dan ve Nasr'dan asla vazgeçmeyin."[9] buyrulmuştur.

Buhari sahihinde, bu ayette geçen isimlerle ilgili İbni Abbas'tan şunu aktarır:

"Ayette geçen bu isimler Nuh kavmindeki salih kimselerin isimleridir. Ölüp gittiklerinde şeytan onların kavimlerine, onların oturdukları yerlere birer anıt dikin ve o anıtlara bu şahısların isimlerini verin diye vesvese vermiştir. Onlar da

aynen şeytanın dediği gibi yapmışlardır. Anıtları yapan nesil ölüp gidene kadar bunlara ibadet edilmedi. Daha sonra ilim unutuldu. Bunlara ibadet olunmaya başlandı."

İmam Kurtubi tefsirinde şöyle der: *'Öncekiler salih insanların suretlerini, sırf onların geçmişte yapmış oldukları salih fiilleri hatırlatmak, onları örnek alıp tıpkı onlar gibi gayret göstermek, bu kimselerin kabirleri başında Allah'a ibadet etmek için yaptılar. İlk suret edinme, bu sebeple başladı. Fakat bunlardan sonra gelenler, ilk öncekilerin amaçlarını bilmediler. Şeytan kendilerine vesvese vererek, kendilerinden öncekilerin bu suretlere ibadet ettiklerini, bunlara tazim ettiklerini telkin etti.'*

Diğer bir ayeti kerime de şöyledir:

"Onlar papazlarını ve rahiplerini Allah'ın dışında rabler edindiler." [10]

Bu ayeti Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle tefsir etmiştir:

"Rasûlullah: 'Onlar hamamları ve rahipleri Allah'ın dışında rab edindiler' ayetini okurken cahiliyede Hristiyan olan Adiy bin Hatim boynunda gümüşten bir haç takılıyken geldi: 'Onlar haham ve rahiplere ibadet etmediler' dedi. Rasûlullah şöyle dedi: 'Din adamları onlara Allah'ın helallerini haram, haramlarını da helal kıldı, onlar da buna tabi oldular. İşte bu, onların din adamlarına ibadetleridir.' " [11]

7. *17/İsra, 23*
8. *Tirmizi, İmam Ahmed*
9. *71/Nuh, 23*
10. *9/Tevbe, 31*
11. *Tirmizi*

Nasıl ki insanlara teveccühte aşırıya gitmek, bizden önceki kavimlerin şirke düşüp müşrik olmalarına sebep olmuşsa; aynı şekilde bu ümmet içinde de aşırılıktan dolayı bir takım şirkler, bidatler, hurafeler ve yanlışlar vuku bulmuştur.

Bu ve benzeri ayetler ve bunların tefsiri incelendiği zaman, yeryüzünde en yaygın olan kabir ve saray (hâkimiyet) şirkinin temelinde, salih kişileri sevmede veya din adamlarına ibadette aşırıya gitmek olduğu görülecektir.

Salih insanları sevmede aşırıya gitme sonucunda bu ümmette de şirk açığa çıkmıştır. Bu durumu bize İbni Kayyım şöyle açıklar: *'Şeytan, türbelere bağlı olanlara sürekli telkinde bulunarak, bu kabirlerin olduğu yerlere bina yapmalarını, oralarda kalmalarını telkin eder ve onları bunu Peygamber ve salih kimselere sevginin işareti olduğuna, buralarda yapılan duaların makbul olduğuna inandırır. Bundan sonra daha da ileri giderek bunların Allah katında tasarruf yetkilerinin bulunduğunu, bu nedenle bizzat bunları aracı kılarak Allah'a yemin etmelerini söyleyerek kendilerine, bunlara dua ederek istekte bulunmanın önemimi anlatır. Şeytan, yandaşlarına bu şeyleri de kabul ettirince, bu defa insanları kabirde yatanlara dua ve ibadete davet eder, Allah'ı bırakıp bunlardan şefaat istemelerini söyler...'* yaşadığımız coğrafyada bunun örnekleri sayılmayacak kadar çoktur.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* vahiy yoluyla ümmetinin önceki ümmetlerin durumuna düşüp sapıtacağını bildiği için bu ümmete bir takım emir ve nehiylerde bulunmuş, hayatı boyunca, şirke götüren tüm yolları kapama mücadelesi vermiştir. Her Peygamberin davetinde olduğu gibi bazıları bu nasihatlere kulak vermiş, tevhid çizgisinden sapmamış; bazıları da bu nasihatlerden yüz çevirip önceki milletler gibi adım adım şirke düşmüştür. Bu uyarılardan bazılarını sıralayacak olursak:

"Aşırılıktan sakının, aşırılık sizden öncekileri helak etti." [12]

Genel olarak aşırılığı yasaklamakla yetinilmemiş, hürmete ve tazime en layık insan olmasına rağmen, Rasûl kendisine hürmette de aşırılığa razı olmamıştır. Hadiste:

"Hristiyanların Meryem oğlu İsa'yı övüp aşırıya gittikleri gibi sizde beni övmeyin. Ben sadece bir kulum. Bana Allah'ın kulu ve Rasûlü deyin."[13] buyrulur.

"Allah Yahudi ve Hristiyanlara lanet etsin. Onlar Peygamberlerinin kabirlerini mescid edindiler." [14]

"Allah'ım, kabrimi ibadet edilen bir put haline dönüştürme. Allah Peygamberlerinin kabirlerini mescid edinenlere şiddetle öfke duymaktadır." [15]

"Evlerinizi kabirlere, benim kabrimi de bayram yerine dönüştürmeyin." [16]

Nasıl ki insanlara teveccühte aşırıya gitmek, bizden önceki kavimlerin şirke düşüp müşrik olmalarına sebep olmuşsa; aynı şekilde bu ümmet içinde de aşırılıktan dolayı bir takım şirkler, bidatler, hurafeler ve yanlışlar vuku bulmuştur. Allah'ın inayeti ve izni ile gelecek sayılarımızda Ehli Sünnet'in itikadı ve menheci üzere bu meseleleri tek tek ele alıp, beyan etmeye çalışacağız. Başarı Allah'tandır.

Hamd, davamızın sonu olan âlemlerin Rabbine aittir.

12. *Ahmed*
13. *Ahmed*
14. *Buhari, Müslim*
15. *İmam Malik*
16. *Ebu Davud*

İLİM MECLİSİ

ekrembulca@tevhiddergisi.com

EKREM BULCA

Güzel Ahlak

"İçinizde en çok sevdiğim kişiler ve kıyamet günü bana en yakın olan kişiler ahlakı en güzel olanlarınızdır." (Tirmizi)

Allah *subhanehu ve teâlâ* hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun...

İslam, ahlaka ve ahlak ilmine ciddi manada önem vermiştir. Güzel ahlakın faziletini zikredip insanları ona teşvik ederken kötü ahlakı zemmederek insanları ondan sakındırmıştır. İslam'ın teşvik ettiğini yerine getirip zemmettiğinden sakınmak için müminin güzel ahlak ile ahlaklanması ve kötü ahlaktan uzak durması gerekir. Çünkü müşrikler de olan ahlakî bir zafiyet veya ahlakî bir problem ciddi manada eleştirilmezken, mümin İslam'ı temsil ettiği için hemen eleştirilir. Küçük bir hatası insanlar tarafından abartılır. Sigara içmek haramdır. Sıradan bir insanın sigara içmesi insanlar tarafından ciddi manada eleştirilmeyip normal karşılanırken, mümin içtiği zaman ciddi manada eleştirip tepki verilir.

Mümin kişi bulunmuş olduğu toplum içerisinde sanki beyaz bir gömlek gibidir. Nasıl beyaz bir gömlek üzerinde küçük bir leke göze batarsa, müminin her yapmış olduğu ve söylemiş olduğu da hemen insanların gözüne batar. Dolayısıyla insanlar eleştiri oklarını müminlerin üzerine yönlendirirler. Bu nedenle mümin kişi çok titiz hareket etmeli ve hatta diğer insanlar yaptığında normal karşılanacak davranışlardan dahi uzak kalmaya çalışmalıdır.

Peygamberimizin daveti, güzel ahlakı sayesinde meyvesini veriyor... Peygamberimizin davetinin Mekke de kısmen başarılı olmasının sebeplerinden bir tanesi de güzel ahlakı idi. Onun güzel ahlakı Mekke de herkes tarafından biliniyordu. İnsanlar onun ahlakına hayran olup sürekli başka yerlerde onu övüyorlardı. Ne zamanki kendisine Nubuvvet verilip insanları tevhide çağırdı; kimisi ona karşı cephe alıp onunla mücadele etti; kimisi de böyle bir ahlaka sahip olan yanlış bir şeye davet etmez düşüncesi ile onun getirdiklerine iman ettiğini söyledi. Kişinin davet ettiği şey ne olursa olsun fark etmez ahlakının güzelliği veya çirkinliği insanların daveti kabul etmesine veya etmemesine çok etki eder.

Hatice *radıyallahu anha* Peygamberimizi güzel ahlakı ile teselli ediyor...

"Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem vahiy kendisine ilk geldiğinde korkup hızlı adımlarla evine doğru gidiyor. Hatice'ye radıyallahu anha: 'Beni örtün, beni örtün' diyor. Hemen kendisini örtüyorlar. Ürperti kendisinden geçince Hatice'ye olup bitenleri anlatıyor. Ve 'Kendimden çok korktum' diyor. Bunun üzerine Hatice annemiz onun güzel ahlakını zikrederek korkulacak bir şeyin olmadığını söyleyip onu teselli ediyor. 'Hayır, asla, Allah seni mahcup etmez, çünkü sen akraba ile ilişkiyi kesmezsin işini göremeyenlerin yükünü

yüklenir, fakir fukarayı kazanır, misafir ağırlarsın, hak yolunda karşılaşılan sıkıntılara yardım edersin." [1]

Güzel ahlak Peygamberimizin yaşam biçimi olduğu gibi onun tarafından bize de emredilmiştir... Muaz bin Cebel'den *radıyallahu anh* rivayeten Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Nerede olursan ol Allah'tan kork. Kötülüğün arkasından iyilik işle. Bu o kötülüğü siler. İnsanlara da güzel ahlak ile muamele et." [2]

Allah ve Rasûlü'nün bize emrettiği her şeyde biz bilsek de bilmesek de mutlaka bizim için bazı faydalar vardır. Güzel ahlaklı olmamızı bize emreden Allah Rasûlü, bunun faziletlerini ve faydalarını da beyan etmiştir ki kişi buna daha fazla önem versin.

En hayırlı Müslüman olmak için güzel ahlaklı olmak gerekir... Allah ve Rasûlü Müslümanın en hayırlı özelliklerini Kur'an ve Sünnet'te açıklamışlardır. Müslümanın en hayırlı özelliklerinden bir tanesi de güzel ahlaklı olmasıdır. Abdullah b. Amr b. As'tan *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Rasûlullah çirkin söz söyleyen ve çirkinliğe yeltenen biri değildi. O şöyle derdi : 'Sizin en hayırlarınız ahlakı en güzel olanlarınızdır.' " [3]

Kıyamet günü kulun terazisinde en ağır amel güzel ahlaktır... Kıyamet günü terazi kurulduğu zaman herkes hayır amellerinin daha ağır basmasını isteyecektir. Bunun olabilmesi için dünyadayken bunun hazırlığının yapılması gerekir. Bunun yollarından bir tanesi de güzel ahlaktan geçer.

Güzel ahlakın sayesinde gündüz oruç tutan gece ibadet eden kişilerin derecelerine ulaşabilirsin... Geceleri kaim gündüzleri saim olmak sahabenin temel özelliklerinden bir tanesi idi. Bugün sen de bunu yapıp onların aldığı ecri alabilirsin. Eğer yapamıyorsan üzülme ahlakını güzelleştirerek bu mertebeye ulaşabilirsin. Aişe'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Rasûlullah'tan işittim şöyle buyurdu: 'Mümin, güzel ahlakı sayesinde, gündüz oruç tutup gece ibadet eden kişilerin derecesine ulaşır.' " [4]

Cennete gidip ve cennetin en üst mertebesinde bir evinin olmasını ister misin? Eminim ki herkesin bu soruya vereceği cevap evet olacaktır. Eğer gerçekten istiyorsan şu hadisleri uygula ve güzel ahlakınla istediklerini elde et. Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre Rasûlullah şöyle demiştir:

"Rasûlullah'a insanların cennete girmesine en çok sebep olan şey soruldu: 'Takva ve güzel ahlak' buyurdu. İnsanların cehenneme en çok girmesine sebep olan şey soruldu: 'Ağız ve avret yeri' buyurdu." [5]

Ebu Umame El-Bahili'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Haklı da olsa tartışmayı terk eden kişiye cennetin kenarında bir ev verileceğine kefilim. Şaka da olsa yalanı terk eden kişiye cennetin ortasında bir ev verileceğine kefilim. Ahlakı güzel olan kişiye de cennetin en yüksek yerinde bir ev verileceğine kefilim." [6]

Rasûlullah'ın en çok sevdiği ve ona kıyamet günü en yakın olanlardan mı olmak istiyorsun? Eğer çok istiyorum diyorsan şu hadisi dinle ve uygula: Cabir'den *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"İçinizde en çok sevdiğim kişiler ve kıyamet günü bana en yakın olan kişiler ahlakı en güzel olanlarınızdır." [7]

Peki, güzel ahlak nedir? Nasıl elde edilir? Diye soracak olursan bunu önümüzdeki ay anlatmaya çalışacağız inşaallah.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.[8]

1. *Buhari*
2. *Tirmizi*
3. *Buhari, Müslim*
4. *Ebu Davud*
5. *Tirmizi*
6. *Ebu Davud*
7. *Tirmizi*
8. *Uğur Pekcan'ın 'İslam'a Davette 55 Esas' isimli eserinden faydalanılmıştır.*

abdulmetinaksoy@tevhiddergisi.com

ABDULMETİN AKSOY

Kur'an ve Sünnet'in Canlı Örneği:
Sahabe-i Kiram

Onlar şeref çatısı altında doğan, cihadın gölgesinde yetişenlerdir. Alınları yaratıcıdan başkasının önünde eğilmemiş, kâinatı yaratandan başkasına kulluk etmemiştir.

Tarihte bir toplumdan bahsedilir. Siretleri dinleyenlere ve okuyanlara ders veren bir millet anlatılır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* onları *"Ashabım/Sahabem"* diye isimlendirmiştir. Onlar, Milleti İbrahim'in varisleri ve tabîleridir. Mü'min bir şekilde Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ile karşılaşmış, bu inanç üzerine ölmüşlerdir. Allah'a olan imanlarındaki sıdkları, itikatlarında samimi oluşları, salih amelleri ve ahlaklarındaki hasenatları bütün gözleri onların üzerine çekmişti. Haritada az olmalarına rağmen İslam için mücadeleleri o günün süper güçlerini ve bin dört yüz sene sonraki süper devletleri tedirgin etmiş, kalplerine korku salmıştı. Kur'an ve Sünnet'in canlı örneği olarak herkes onlara bakıyor, onları zikrediyordu.

Onlar tarihe Peygamber mührüyle, en hayırlı nesil olarak mühürlendiler. Bütün âlem onları hayırları ile tanıdı ve tanıttı. Yaptıkları hayırlar onları, Peygamberin hadislerinde yer alma şerefine ulaştırdı.

"İnsanların en hayırlısı benim dönemimde yaşayanlardır. Sonra onlardan sonra gelenler, sonra onlardan sonra gelenlerdir." [1]

Onlar Peygamber'den *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* en güzel şekilde tanıyan

1. Buhari- Müslim

yiğitlerdir. Bütün ibadetlerini Allah *subhanehu ve teâlâ* için yaptılar ve insanları buna davet ettiler. Allah'ın rızasını elde etmeyi bildikleri için, bu dünyada O'nun rızasını kazandılar. Onlardan olmak isteyen tabiinler için Allah *subhanehu ve teâlâ* onların yolunu göstermiş ve büyük kurtuluşlardan saymıştır.

"İleriye geçen muhacir ve ensar ile onlara güzellikle uyanlardan Allah razı olmuştur. Onlarda O'ndan hoşnut olmuşlardır. Bunlar için orada ebediyen kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetler hazırlanmıştır. İşte bu en büyük kurtuluştur." [2]

Onlar Peygamberin yanında yetişmiş muhacir ve ensardırlar. Kur'an'ın nüzul sebeplerine ve Sünnet'in söyleniş nedenlerine şahit olmuşlardır. İnsanların felaha ermesi için kendilerine tabi olmak zorunda olduğu, dinde Kur'an ve Sünnet'ten sonra doğruluğun ölçüsüdürler.

"Benim ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Bunların hepsi cehenneme gidecek, bir tane fırka cennete gidecektir. Sahabeler: 'Cennete gidecek olan fırka hangisidir ya Rasûlullah?' diye sordu. Peygamberimiz: 'Benim ve sahabemin yolu üzerine olanlardır.' buyurdu." [3]

Onlar şeref çatısı altında doğan, cihadın gölgesinde yetişenlerdir. Alınları yaratıcıdan başkasının önünde eğilmemiş, kâinatı yaratandan başkasına kulluk etmemiştir. Onlar amaçların en yücesi peşinde koşan, Allah rızası yolunda öne geçenlerdir. Dünya metaı ve nefsani arzuları onları değiştiremedi. Gün geçtikçe ahiretteki durumları için endişelenirler ve amellerini artırırlardı.

"Onlar kendilerini ticaretin de, alışverişinde Allah'ı anmaktan, namazdan, zekâtı vermekten alı koymadığı yiğitlerdir. Onlar kalplerin ve gözlerin dehşetten döneceği bir günden korkarlar." [4]

Onlar Peygamber'den *sallallahu aleyhi ve sellem* sonra İslam dinini gelecek nesillere aktarmak için Allah tarafından seçilmiş öncü nesillerdir. Her türlü zorluğa ve baskıya rağmen Kur'an ve Sünnet'i yaşayan ve kendisinden sonrakilere tebliğ edenlerdir. Onlar gibileri olmasaydı dinimiz İslam'ı nasıl öğrenip, amel edebilirdik ki. İbn Mesud *radıyallahu anh* şu sözünde ashabın konumunu ne güzel ifade etmiştir:

"Allah kullarının kalplerine bakmış, Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem kalbini onların arasında en hayırlısı bularak kendisi için seçmiş ve onu, risalesini insanlara ulaştırmak için göndermiştir. Muhammed'den sallallahu aleyhi ve sellem sonra kulların kalplerine tekrar bakmış ve onun ashabının kalplerini kulların kalplerinin en hayırlıları bulmuştur. Bundan dolayı onları Nebisinin, onun dini uğrunda savaşan yardımcıları kılmıştır. Müminlerin güzel gördükleri şey, Allah katında da güzeldir, onların kötü gördükleri şey Allah katında da kötüdür." [5]

Onlar dini ihlas ve takva ile kabul eden, ahitlerini yerine getiren salihlerdir. Söz verdiği konuları unutmamaya, onun için gerekli olan her şeyi yapmaya azami derece dikkat ederlerdi. Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'ın bir kısım ayetlerinde onların doğruluklarına tanıklık etmiş, onları temize çıkarmış ve kendilerini kemal vasıflarla vasıflandırmıştır.

"Mü'minler arasında Allah'a verdikleri sözde içtenlikle sebat gösteren nice yiğitler vardır. Onlardan kimisi adağını yerine getirdiler, kimisi de beklemektedirler. Onlar hiçbir şeyi değiştirmemişlerdir." [6]

Onlar İslam'ın öcünü almak, mazluma yapılan zulmü ortadan kaldırmak için canlarını ortaya koyan cengâverlerdir. Cihad meydanlarında henüz şehit olmadan cennetin kokusunu alıp

2. 9/Tevbe, 100
3. Tirmizi
4. 24/Nur, 37
5. İmam Ahmed, Müsned
6. 33/Ahzab, 23

ölümü severmişçesine savaştılar. Allah *subhanehu ve teâlâ* ile en güzel alışverişi yapıp, mallarını Allah yolunda çekinmeden infak ettiler. Kendilerine söylenilen emirleri ikiletmeden Allah'ı hatırlayarak yerine getirdiler.

Öyle bir nesildir ki onlar 21. yüzyılda bizlere hakla batılı birbirinden ayırmada yardımcı oldular. Her dönemde kendileri olmasa da kıssaları, yaşantıları tevhid ehline kardeşlik yaptı. Hurma ağacı misali ümmet onlardan gıdalandı. Ne büyük şeref, ne büyük bir izzet...

Onların kıssaları tevhid ehline ibretler doğurur.

"Onların hikâyelerin de akıl sahipleri için ibretler vardır." [7]

Bu neslin kıssaları;

- Her dönemde gayesi sadece *'La ilahe illallah'* olan bir toplum yetiştirmek isteyen tevhid ehli için örnek, zafer ve kurtuluşa ermede bir menhectir.
- İslam'ın emirlerini yerine getirmede, nehyettiklerinden kaçınmada, bunları insanlara tebliğ etmede, Allah'ın rızasını kazanmada tevhid ehli için mücadele yöntemidir.
- Ahitlerini yerine getirmeyi bekleyen tevhid okuyucuları için bir haykırış ve hatırlatmadır.
- Kâfirlerin sahabe hayatını tahrif edilmiş, kendi inançlarına uygun hale getirerek yaptığı dizi, çizgi film gibi animasyonları izleyen tevhid ehlinin, saptırılmış gerçekleri görmesi için bir fırsattır.
- Hakla batılın birbirine karıştığı bu engebeli dönemde tevhid bayrağını tökezlemeden kıyamete kadar taşımayı hedefleyen şehadet sevdalıları için bir tecrübedir.
- Vakit öldüren, istifade edilmeyen roman gibi kitapları okuyup, konuşulması yerine, hem kendi yaşantısını yeşertmek, hem de ileriki nesilleri ihya etmek isteyen tevhid ehlinin okuyup paylaşabileceği ahsenül[8] kıssadır.
- Müslümanlara yapılan baskılarda, karalamalarda, başlarına gelen bela ve musibetlerde sabra, salih amellere yönlendirmek için tevhid ehlinin yapabileceği en güzel nasihattir.

> *Öyle bir nesildir ki onlar 21. Yüzyılda bizlere hakla batılı birbirinden ayırmada yardımcı oldular. Her dönemde kendileri olmasa da kıssaları, yaşantıları tevhid ehline kardeşlik yaptı.*

Evet, kardeşim Peygamberin dizinin dibinde vahiyle yetişmiş olan sahabenin vasıflarını, faziletlerini ve bize olan faydalarını bir kerede yazmakla, okumakla bitirebileceğimiz bir şey değildir. Kur'an ile amel edenlerin vasıflarını bitirmek mümkün mü ki... İleriki sayılarımızda sahabeleri ve vasıflarını tek tek ele alıp çıkardığımız, hayatımıza rehberlik yapacak notlarımızı sizlerle paylaşmaya çalışacağız.

Rabbim bizlere hakkı güzelliği içinde anlatmayı, fehmetmeyi ve amel etmeyi nasip ve mukadder eylesin. Bir sonraki sayımızda buluşma dileğiyle.

Davamızın sonu, Alemlerin Rabbine hamd etmektir.

7. 12/Yusuf, 111
8. Kıssaların en güzeli.

Birinci Sabite: Cihad Kıyamete Kadar Devam Edecektir!

-1-

Cihadın işaretlerinin silinmesindeki sebepleri, iddiaları, nifak ve küfür tanımlamaları her ne olursa olsun, gözler önündeki gerçek, ümmete Rasûlullah zamanından beri cihadın yolu açık olmuş, işaretleri belirlenmiş, kavramı ve anlayışı aşikâr olmuştur.

Bugün dünya -Allah'ın rahmet ettikleri müstesna- inançsal, siyasi, iktisadi, basın-yayın, kültürel ve toplumsal olarak var olan bütün gücü ile Hanif dinimizin şiarlarından biri olan, '*Allah yolunda cihad*'ın şiarının karşısında durmaktadır. Bu şiarı da Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere şu sözleri ile farz kılmıştır:

"Hoşunuza gitmediği halde savaş size farz kılındı. Sizin için daha hayırlı olduğu halde bir şeyi sevmemeniz mümkündür. Sizin için daha kötü olduğu halde bir şeyi sevmeniz de mümkündür. Allah bilir, siz bilmezsiniz." [1]

"Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacağı yer cehennemdir. O gidilecek yer ne de kötüdür!" [2]

"Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Rasûlü'nün haram kıldığını haram saymayan ve hak dini kendine din edinmeyen kimselerle, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın." [3]

Cihadın hükümleri hakkındaki son indirdiği ayette de bunu destekleyerek şöyle buyurmuştur:

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin. Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekatı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Allah bağışlayan ve esirgeyendir." [4]

Bu şiarı silip, ismini de terör ve suç olarak değiştiren kafirler, cihad ehlini de terörist, aşırı, devrimci ve melişa (silahlı çete/örgüt) diye damgalamışlardır. Aynı şekilde münafıklar da

1. *2/Bakara, 216*
2. *9/Tevbe, 73 - 66/Tahrim, 9*
3. *9/Tevbe, 29*
4. *9/Tevbe, 5*

bu şiarı çarpıtarak, farklı şeytani yollarla tahdit ederek, kafirlere yardım etmişlerdir. Onlar, *'Cihad, savunma cihadıdır, saldırı cihadı değildir'* veya *'Cihad ancak ihtilal edilmiş bir bölgeyi özgürleştirmek için meşrudur'* veya *'Cihad (Siyonist ve haçlıların işbirlikçisi) yöneticinin emri ile vacip olur'* demektedirler. Bazen de başkaları, *'Cihad Rasûlullah'ın vefatı ile sona ermiştir'* veya *'Cihad barış olan zamanımıza ve yeni dünya düzenine uygun değildir'* demektedirler ki bu sapıklıklardan Allah'a sığınırız.

Cihadın işaretlerinin silinmesindeki sebepleri, iddiaları, nifak ve küfür tanımlamaları her ne olursa olsun, gözler önündeki gerçek, ümmete Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanından beri cihadın yolu açık olmuş, işaretleri belirlenmiş, kavramı ve anlayışı aşikâr olmuştur. Bunun yanında cihada doğu veya batıdan gelen yeni anlayışlar eklenmesine hiçbir ihtiyacımız da yoktur. Mirasımız diğerlerinden zengin olup, bunlardan cihadın rükünlerini, şartlarını, vaciplerini ve sünnetlerini aldığımız gibi; cihadın ve direnişin meşruiyet sebeplerini de alırız.

Bunların hepsinin üstünde olan da; Allah ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem*, cihadın yeryüzü ve üzerinde olanların yeniden alınana kadar devam edeceğini haber vermesidir. Bu haber de Allah ve Rasûlü'nün bu gerçeği tekit ettikten sonra şüpheye düşmeyeceğimiz, hiç kimseye soru sormayacağımız sabitelerden olmuştur. Bunun Kitap ve Sünnet'ten delilleri ise pek çoktur. Örneğin Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, (bilin ki) Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı güçlü ve onurludurlar. Allah yolunda cihad ederler. (Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. İşte bu, Allah'ın bir lütfudur. Onu dilediğine verir. Allah, lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir." [5]

Allah'ın burada يجاهدون *"Cihad ederler"* demesi ise; bu durumun devam edeceğinin bir delilidir. Ayetin siyakı, bu özelliği terk edenlerin yerine Allah'ın onların dışında sevdiği ve onların da kendisini sevdiği bir topluluk getireceğinin bir göstergesidir.

Yine Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın! Eğer (küfürlerine) son verirlerse şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür." [6]

Buradaki fitne, küfürdür. Savaş ise küfür kalmayıncaya kadar devam edecektir. Alimler, ahir zaman olan İsa'nın *aleyhisselam* inişine kadar küfrün yeryüzünden silinmeyeceğini söylemişlerdir. İsa *aleyhisselam* da cizyeyi getirecek, haçı kıracak, domuzu öldürecek, sadece İslam'ı kabul edecek, sonra Allah onu ve yanında bulunan müminlerin canlarını alacak ve yeryüzünde *"Allah, Allah"* diyen hiç kimse kalmayacak ve kıyamet o vakit insanların en şerlileri üzerinde gerçekleşecektir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* cihadın devam edeceği yönündeki emrini cihad konusunda inen son ayette tekit etmiştir. Bu da kılıç ayetidir:

"Haram aylar çıkınca müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin. Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekâtı da verirlerse artık yollarını serbest bırakın. Allah bağışlayan, esirgeyendir." [7]

Cihadın devam edeceğinin Kitap'tan delilleri çoktur.

Cihadın devamlılığı hususundaki Sünnet'in delalet ettiği naslar ise bunlardan çok daha fazladır. Bunlardan biri, hadis kaynaklarında geçen

---

5. *5/Maide, 54*
6. *8/Enfal, 39*
7. *9/Tevbe, 5*

Urve El-Barikî'nin Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* rivayet etmiş olduğu şu hadistir: Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurdu ki:

"Atın alnında kıyamete kadar hayır bağlıdır. Bu da ecir ve ganimettir"

İbni Hacer *rahimehullah* Fethu'l Bari'de İmam Buhari'nin bu hadis ile cihadın iyi ve kötü bir kimse ile devam edeceğine delil olarak getirmesine ilişkin şöyle demektedir:

"Bu hadis ile İmam Ahmed de aynı delillendirmeyi yapmıştır. Çünkü Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem atın alnında hayrın kıyamete kadar kalacağını belirterek bunu da ecir ve ganimet olarak açıklamıştır. Ganimetin ecir ile beraber sayılması da ancak atın cihadda olması ile olabilir. Hadiste ayrıca atla savaşmaya teşvik vardır. Bunun yanında İslam ve Müslümanların kıyamete kadar var olacağının müjdesi de bulunmaktadır. Çünkü cihadın devam etmesinin gereği mücahidlerin olmasıdır ki, bunlar da Müslümanlardır. Bu diğer bir hadisin misali gibidir. 'Ümmetimden bir taife/grup/hizip hak üzere savaşmaya devam edecektir'…" [8]

İmam Nevevi *rahimehullah* Sahih-i Müslim şerhinde bu hadisi açıklarken şöyle der: *'Rasûlullah'ın sallallahu aleyhi ve sellem 'Atın alnında kıyamete kadar hayır bağlıdır. Bu da ecir ve ganimettir' emrinin açıklaması diğer bir hadiste, 'Ecir ve ganimet' şekilde gelmiştir. Hadiste ayrıca İslam'ın ve cihadın kıyamete kadar devam edeceğinin bir delili bulunmaktadır. Buradan kastedilen ise kıyametten hemen öncesidir. Bunun anlamı sahih hadiste geçtiği üzere 'Güzel bir rüzgar Yemen tarafından gelir ve tüm mümin erkek ve kadınların ruhlarını alır' demektir.'*

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* Ebu Davud ve diğer hadis kitaplarında geçen Enes b. Malik'in *radıyallahu anh* rivayet ettiği hadiste şöyle buyurmaktadır:

"Cihad, Allah'ın beni gönderdiği zamandan ümmetimin sonuncuları Deccal ile savaşana dek devam edecektir. Zalim kimsenin zulmü, adil olan kimsenin adaleti bunu durduramayacaktır…"

Avnu'l Mabud isimli eserin müellifi bu hadisin şerhinde şöyle der: *' 'Cihad, Allah'ın beni gönderdiği zamandan…' sözünün anlamı, Allah'ın beni gönderdiği zamandan itibaren başlayacaktır demektir. 'Ümmetimin sonuncuları' sözünden maksat da İsa ve Mehdi aleyhimusselam olup, Deccal öldürüldükten sonra ise cihad kalmayacaktır. Yecüc ve Mecüc'e bu savaşın açılmamasının sebebi, onlara gücün yetmeyeceğinden ötürüdür. Bu durumda da Enfal suresinde bulunan ayetin nassı ile onların üzerindeki yükümlülük de kalkmış olacaktır. Allah'ın onları helak etmesinden sonra ise, İsa aleyhisselam yeryüzünde yaşadığı süreç içerisinde dünyada hiçbir kâfir kalmayacaktır. İsa'dan aleyhisselam sonra Müslümanlardan kafir olanlara gelince, Müslümanların tümü yakın zamanda güzel bir rüzgar ile ölmeleri ve kıyamet saatine kadar kafirlerin kalmasından dolayıdır.'*

Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* Buhari, Müslim ve diğerlerinde geçen ve Müslim'e ait olan lafızda Cabir'den *radıyallahu anh* rivayet edilen şu buyruğu cihadın devam etmesine delil olarak verilebilir:

"Ümmetimden bir grup/taife/hizip hak üzere savaşmaya ve üstün gelmeye devam edecektir."

Buhari'nin lafzında ise:

"Onları terk edenler ve onlara karşı çıkanlar, onlara bir zarar veremeyecektir" şeklinde geçerken;

İmam Ahmed'in lafzında da:

"Onlara karşı çıkan ve terk edenlere aldırmayacaklardır" ifadesiyle geçmektedir.

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ; *"…devam edecektir"* sözüne gelince, hadisin siyakı cihadın devam edeceğine kanıt olarak yeterli olsa da, cihadın daimi olacağına dair bir delildir.

---

8. *İbni Hacer'in sözü özetle burada bitmektedir.*

Cihadın devam edeceğini ifade eden naslar sınırlandırılmayacak kadar çoktur. İmamlar cihadın devam edeceği hususunda görüş birliğine varmışlar, Rasûlullah da cihadın devam edeceğine dair değiştirilemeyecek olan haberleri vermiştir.

İmam Nevevi *rahimehullah* Sahih-i Müslim şerhinde bu hadis hakkında şöyle der: *'Şunu söyleyebilirim ki, bu grubun/taifenin müminlerin arasındaki çeşitli gruplar olması muhtemeldir. Bunlardan kimisi cesur savaşçılar, kimisi fakihler, kimisi muhaddisler, kimisi zahitler ve iyiliği emreden kötülükten alıkoyanlar, kimisi de hayrın diğer çeşitlerini yerine getirenlerdir. Bu hepsinin bir arada olması gerekli değildir. Bilakis yeryüzünün farklı bölgelerinde, ayrı özelliklerde olabilirler. Bu hadiste de açık bir mucize de, bu özelliğin Nebi sallallahu aleyhi ve sellem döneminden şu ana kadar devam edeceğidir -Allah'a hamd olsun-. Hadiste geçen Allah'ın emri gelinceye kadar da devam edecektir.'*

Cihadın sürekliliği ile ilgili delillerden bir tanesinde de Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmuştur:

"Ben insanlarla Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in O'nun Rasûlü olduğuna şahitlik edinceye, namaz kılıp, zekat verinceye dek savaşmakla emrolundum. Bunu yerine getirdikleri takdirde benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar. İslam'ın hakkı ise bunun dışındadır. Hesapları ise Allah'a aittir." [9]

Bu hadiste savaşın amacının İslam olduğu belirtilmiştir. İnsanlar Müslüman oldukları takdirde savaş olmayacaktır. İnsanların hepsinin Müslüman olmayacakları ve küfrün kıyamete kadar olacağının delilleri pek çoktur. Bu durum (küfür) olduğu müddetçe, savaş da Allah'ın emri gelinceye kadar var olacaktır. Hadiste geçen Allah'ın emrinden kastedilen ise: İnsanların Mesih *aleyhisselam* zamanında Müslüman olmaları, kıyamet günü, müminlerin ruhunu alacak rüzgârın esmesidir… Fakat hadisin küfrün var olduğunda savaşın da var olacağına dair delaleti açıktır.

Cihadın devam edeceğini ifade eden naslar sınırlandırılmayacak kadar çoktur. İmamlar cihadın devam edeceği hususunda görüş birliğine varmışlar, Rasûlullah da *sallallahu aleyhi ve sellem* cihadın devam edeceğine dair değiştirilemeyecek olan haberleri vermiştir. Bu naslar da, Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* gönderilmesinden kıyamete kadar hiçbir zaman Allah yolunda yükseltilmiş gerçek cihad sancağından yoksun kalmayacağını bildirmektedir. Bu, inkar edenin Allah'a karşı kafir olacağı bir haberdir!

Şeyh Yusuf El-Uyeyri *(rahimehullah)*

Özcan YILDIRIM, Tevhid Dergisi için çevirmiştir.

(DEVAM EDECEK)

9. Muttefekun Aleyh

Yiğit İnan | yigitinan@tevhiddergisi.com

İslam'a ve İslam'ın Hükümlerine **Tam Bağlılık ve Teslimiyet** -2-

Bir Müslümanın, Allah'ın ve Rasûlü'nün hükümleri karşısında üzerine düşen 'işittik ve itaat ettik' diyerek hem zahirî hem de bâtınî bir şekilde teslim olması.

'Bugün insanlar neden kendilerine bir takım önderler edinmektedirler?', 'Neden bu önderlerinin hükümlerine sanki 'ilahi' bir hükümmüş gibi sarılmaktadırlar?', 'Neden tabi olduklarını iddia ettikleri dinin sahibi olan Allah'ın subhanehu ve teâlâ hükümlerinden yüz çevirmiş vaziyettedirler?' gibi soruların beynimizi kemirdiği şu dönemde, insanlığın son derece garip olan hallerine şahitlik etmekteyiz. Azımsanmayacak derecede fazla olan büyük bir kitle, sanki bir eylem birliği etmişçesine kendilerini nispet ettikleri şeyden fersah fersah uzaklaşarak, dini mehcur bir vaziyete düşürmüşlerdir. Peki, bunun altında yatan asıl neden nedir? İşte her şeyden önce irdelenmesi gereken mesele budur. Toplumun üzerine yağan bu dalâlet yağmuruna bakıldığı takdirde, bu yağmuru getiren bulutun İslam'a ve onun hükümlerine karşı ciddiyetsizlik, lakaytlık ve teslimiyetsizlik olduğu görülecektir. Toplumun bu dine olan ciddiyetsizliği ve bu dine teslim olmayışı, onları helak eden bir sele maruz bırakmıştır. Lakin bu durum sadece dalâlet içerisinde olan kâfirlere has bir durum olmayıp, gaflet içerisinde bocalayan müminleri de ilgilendiren bir mevzudur. Bu ayki yazımızda *'Bizi bu dinin esası olan teslimiyetten alıkoyan nedir?'* sorusunu *'Nasları ele almak'* üzerinden açıklamaya çalışacağız. Söylemiş olduğumuz doğrular Allah ve Rasûlü'ne ait olup, yanlışlar ve hatalar ise bizden ve günahkâr nefsimizden kaynaklanmaktadır.

2. Nasların Bazılarını Alırken Bazılarını Almamak: Şüphesiz ki bu bağlılık ve teslimiyetin tam bağlılık ve teslimiyet seviyesine ulaşabilmesi için bir bütün olarak yerine getirilmesi gerekir. Dinin sadece işe gelen taraflarına teslimiyet gösterip, diğer kısmına karşı mesafeli durmak *'İslam oldum'* diyen kişinin mensup olduğu şeyin hilafına davranması anlamına gelir. Çünkü Allah subhanehu ve teâlâ Ehli kitap hakkında şöyle buyurmaktadır;

> *"Yoksa siz kitabın bir kısmına iman edip bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Artık sizden böyle yapanların dünya hayatındaki cezası aşağılık olmaktan başkası değildir; kıyamet gününde de azabın en şiddetli olanına uğratılacaklardır..."* [1]

Buradan anlıyoruz ki; Dini kendi heva ve hevesine göre bölüp parçalamak kitap ehli olanların ve müşriklerin özelliklerindendir. Müslümanların menhecinde ise böyle bir şey bulunmamaktadır.

1. 2/Bakara, 85

İçerisinde yaşamış olduğumuz çağda, bir fikir karmaşası söz konusudur. Bu karmaşa öyle bir hale gelmiştir ki İslam, birçok isimle anılır olmuş bölük pörçük edilmiştir. Kimisi 'ılımlı İslam' derken, kimisi *'Siyasal İslam'* demiş, kimisi *'Radikal İslam'* derken, kimisi de *'İslam Felsefesi ve Kültürü'*nden dem vurmuştur... Her taife kendisinin işine gelecek bir İslam oluşturmuş ve ona teslim olmuştur. Ancak bu Ehli kitabın yaptığı gibi, kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr etmek demektir.

Bunun da bazı şekilleri vardır;

- Umumi nas ile delil çıkarıp onu tahsis eden nassı gözardı etmek.

Buna günümüzden şöyle bir örnek verebiliriz; Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette;

"Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik."[2] buyurmaktadır.

Bu gibi ayetlerle beraber Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* rahmetini, merhametini gösteren hadisler birleştirildiğinde, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ne kadar rahmetli olduğu ortaya çıkmaktadır. Bunda hiçbir şüphe yoktur. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* insanların en merhametlisidir. Lakin bunu bayraklaştırıp, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* her durumda rahmetini ön plana çıkarmak isteyenler, kendi tasavvurlarında bir Peygamber oluşturma çabası içine girmişlerdir. Hâlbuki sahabe Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* rahmet gösterdiği zamanları naklettiği gibi, aynı şekilde bu rahmetin mutlak olmadığını da rivayet etmişlerdir. Öyle bir din oluşturulmaya çalışılıyor ki zihinlerde, sağ yanağa vurulduğunda sol yanağın dönüleceği, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* diniyle problemi olan insanlara her daim tebessüm edileceği, şirk adına ne varsa işleyen insanlara *'eyvallah'* denilmesi gerektiği gibi zehir nev'inden davranışlar, zihinlere zerk ediliyor. Umumi ve hususi olan delilleri bir araya topladığımızda ise asıl sonuç ortaya çıkmaktadır. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* merhameti mutlak bir merhamet değildir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hakkının çiğnendiği yerlerde *'intikam'* alma çabası içinde olan bir Peygamber vardır karşımızda, Yahudiler tarafından namusuna göz dikilen bir Müslüman kadın için bütün bir kavimle savaşmış ve onları çok şiddetli bir cezaya tabi tutmuş olan bir Peygamber görüyoruz siyer kitaplarında *"Kıyametten önce kılıçla gönderildim. Benim rızkım mızrağımın ucundadır"*[3] diyen bir Peygambere şahitlik ediyoruz hadis kitaplarında... Demek ki tam teslimiyetin gerçekleşmesi için naslara bütüncül bir anlayışla yaklaşıp genel delili özelleştiren özel delili göz ardı etmememiz gerekir.

- Muhkem olan nassı bırakıp müteşabih olan naslara sarılmak.

Bilindiği gibi Kur'an-ı Kerim ayetlerinin kimi muhkemdir, yani anlaşılması için başka ayetlere ihtiyaç duymayan ayetlerdendir; kimi ayetler de ancak başka bir nas ile anlaşılması mümkün olan ayetlerdir ki bunların ismi de müteşabihtir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu müteşabih olan ayetlerin peşine düşen insanların kalplerinde bir eğrilik olduğunu söyleyip fitne peşinde olduklarını buyurmaktadır.

"Sana kitabı indiren O'dur. O'ndan, Kitabın anası (temeli) olan bir kısım ayetler muhkemdir; diğerleri ise müteşabihtir. Kalplerinde bir eğrilik olanlar, fitne çıkarmak ve olmadık yorumlarını yapmak için ondan müteşabih olanına uyarlar. Oysa onun tevilini Allah'tan başkası bilmez. İlimde derinleşenler ise: 'Biz ona inandık, tümü Rabbimizin katındandır' derler. Temiz akıl sahiplerinden başkası öğüt alıp-düşünmez." [4]

Mesela, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*:

"Allah kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz." [5]

ayeti muhkem olan bir ayettir. Anlaşılması için herhangi bir nassa ihtiyacı yoktur. Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Kim La ilahe illallah derse cennete girer." [6]

hadisi ise müteşabihtir. Yani okunduğu zaman birçok soruyu peşinde getirir. *'Her hal ve durum da mı bu kelimeyi söyleyen cennete girecektir?', 'Şirk işlediği halde iken bile bu kelimeyi söyleyen de*

2. 21/Enbiya, 107

3. Buhari
4. 3/Ali İmran, 7
5. 4/Nisa, 48
6. Müslim

mi cennete girecektir?', 'Ölüm anında da mı bunu söyleyen cennete girecektir?' vs. Peki biz bu hadisi nasıl anlayacağız? Bu hadisi yukarıda zikretmiş olduğumuz muhkem ayetin ışığı altında anlayacağız. O halde bu hadisin manası şöyle olur:

'Şirk koşmadan bu kelimeyi söyleyen kişiyi Allah subhanehu ve teâlâ cennetine koyacaktır.'

Ancak muhkem bir kenara bırakılıp, müteşabih olan nassın peşinden gidildiğinde ortaya çok bozuk manalar çıkmaktadır. Nitekim günümüzde bu yöntemle çok sıklıkla karşılaşmaktayız. Amelleri sırf şirkten müteşekkil olan insanlara, bu hadisle beraber ortaçağdaki papazlar gibi cennet tüccarlığı yapmak çağımızın en büyük fitnesidir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* yukarıda zikretmiş olduğumuz ayette Müslümanın naslara olan teslimiyetini bizlere göstermiştir:

"İlimde derinleşenler ise: 'Biz ona inandık, tümü Rabbimizin katındandır' derler. Temiz akıl sahiplerinden başkası öğüt alıp-düşünmez." [7]

Aynı şekilde bir Müslümanın bu tip naslara karşı takınması gereken tavır da bu olmalıdır ki, teslimiyet tam manası ile yerine gelmiş olsun.

- *"Din kolaylıktır"*[8] gibi ruhsat ifade eden ve genel olan kurallardan hareketle bazı nasları veya hükümleri reddetmek.

Bu tür nasların esas alınıp dinin bütün alanlarında kullanılması yanlıştır. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* müşrikler tarafından kendisi ve ashabına üç yıl ekonomik ambargo uygulandığında *'Din kolaylıktır'* deyip akidesinden taviz vermedi. Bu gibi hadislerin söylenildiği kişiler ya namazı uzatan bir sahabe ya ömür boyu evlenmeyeceğini, uyumayacağını veya oruç tutacağını söyleyen sahabeler ya da benzerleridir. Ama itikattan kaynaklı bir sıkıntıda Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle bir şey söylediği menkul değildir. Zaten böyle bir şeyin itikad alanında söylenilmesi makul de değildir. Çünkü Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* her alanda 'din kolaylıktır' anlayışına sahip olduğunu söylemek, Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* Rabbinin şu sözünü yalanladığını iddia etmektir;

"Gerçek şu ki, biz senin üzerine 'oldukça ağır' bir söz (vahiy) bırakacağız." [9]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu yükün ağır bir yük olduğunu söyleyecek, Rasûlullah da *sallallahu aleyhi ve sellem* buna rağmen hafif olduğunu söyleyecek! Bu mümkün olabilecek bir şey değildir. Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle bir töhmetten tenzih ederiz. Bu dinde kolaylık sadece bu dinin fıkhi ve ameli meselelerinde vardır. İtikadı ilgilendiren meselelerde ise böyle bir kolaylık söz konusu bile değildir. Çünkü Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Rasûlü'ne yüklediği yük, aslı tabiatı ile ağır olan bir yüktür.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; Teslimiyet olmadan İslamiyet'in gerçekleşmesi mümkün değildir. Bir Müslümanın, Allah'ın ve Rasûlü'nün hükümleri karşısında üzerine düşen *'işittik ve itaat ettik'* diyerek hem zahirî hem de bâtınî bir şekilde teslim olmasıdır. Bu hükümlerle muhatap olduğunda Müslümanın *'ama', 'bence'* gibi kelimelerle başlayan cümleleri kurması teslimiyetini sorgulaması manasına gelecektir.

"Allah ve Rasûlü, bir işe hükmettiği zaman, mü'min bir erkek ve mü'min bir kadın için o işte kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allah'a ve Rasûl'üne isyan ederse, artık gerçekten o, apaçık bir sapıklıkla sapmıştır." [10]

Allah'ım içimize bizi günahtan uzaklaştıracak bir korku, cennete eriştirecek bir itaat, dünya musibetlerini gözümüzde küçültecek sağlam bir iman ver. Dünyayı en büyük kaygımız ve ilim öğrenmedeki hedefimiz kılma. Allahümme Âmin.

Dualarımızın sonu Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

7. *3/Ali İmran, 7*
8. *Buhari*
9. *73/Müzzemmil, 5*
10. *33/Ahzab, 36*

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

Zulüm ve Zalim

Temel ideolojik kıstaslarını, pervasızlıktaki sınırsızlığını ve uygulamadaki örnekliğini şeytanın belirleyip gösterdiği her türlü zulüm, insanlık tarihinin her döneminde ve her şekliyle var olmuştur.

İnsanlığın hafızasında yer edinmiş, bilinen ilk zulüm, kendi nefsinin aleyhinde aptalca bir nankörlük, büyüklenme ve yüz çevirmesi sonucu Aziz ve Celil olan Allah'ın emrine isyan eden lanetlenmiş İblis'in aynı zamanda kafir olarak da isimlendirilmesine neden olan yerilmiş, çirkin ve mahkum edilmiş bir fiilidir.

İblis'in bu fiili, zulmün her çeşidini kendi içerisinde barındırmaktadır.

İlk olarak büyüklenmek ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* emrine karşı gelmek suretiyle en büyük zulüm olan küfür amelini işlemiştir şeytan.

Sonra, insanlığın ilk ebeveyninin, Adem *aleyhisselam* ile Havva annemizin, cennetten çıkarılmalarına sebep olan ve ismiyle müsemma 'şeytanî' ameliyle yaptığı zulüm gelmektedir.

İnsanlığın atasının, bağışı bol ve Kerim olan Rabbinin, genişliği yerle gökler kadar olan ebedi saadet yurdundan çıkarılması için tuzak kurup, bunda da başarılı olan İblis, bu zulmüyle tıynetini ortaya koyuyor ve böylelikle ilk intikamını da almış oluyordu.

Melaike cinsinden olmadığı halde onlardan sayılacak kadar aralarında bulunan İblis, Allah'ı inkar ettiği için değil, kendi nefsinin aleyhinde zulmederek Allah'ın emrine itaat etmemesi dolayısıyla kafir olmuştur.

İblis'in küfür sebebi yalnızca emre itaat etmemesi de değildir. Yüce Allah'ın emrini beğenmemesi ile büyüklenerek kendi kıyasıyla tenkit/eleştiride bulunmasıdır. O, bu tavrıyla kendi nefsine zulmederken öte yandan bu duruşunda, sesinde, sözünde ve kıyasında müthiş bir ahenk ve haklılık olduğuna inanıyordu.

Bu yaptığı fiil, fikir ve tıynet olarak kendi zihni zürriyetinden olan zulüm ehline de tarih boyunca yol gösterici örnek bir model olmuştur.

Temel ideolojik kıstaslarını, pervasızlıktaki sınırsızlığını ve uygulamadaki örnekliğini şeytanın belirleyip gösterdiği her türlü zulüm, insanlık tarihinin her döneminde ve her şekliyle var olmuştur.

Zulmün Mahiyeti

Zulüm sözcüğünün anlamları tıpkı bir ağacın gövdesinden çıkan dallar gibi farklı şekillerde ifade edilip dile getirilse de, temelde birbirlerine çok yakındır.

Zulüm: Bir şeyi ya eksilterek ya da artırarak veya zamanından ya da mekanından saparak kendine ait olmayan yere koymak demektir.

Zulüm: Allah katında makbul ve meşru olan hudutların ihlal edilmesidir.

Zulüm: Adalete aykırı davranmaktır. Hak edene hakkını vermemektir. Haksızlık ve adaletsizliktir.

Zulüm: Az ya da çok hakka tecavüz etmektir.

Zulüm: Başkasının mülkünde izni ve rızası olmadan tasarruf etmek ve haddi aşmaktır.

Zulüm: İnandığını iddia ettiği halde imanına şirk karıştırmaktır.

Zulüm: Hak'tan kopup batıla intisap etmektir.

Zulüm: Allah'ın mescitlerinde Allah'ın dinine davete engel olmaktır.

Zulüm: Adaletin gereğinin yerine getirilmemesidir.

Zulüm: Hak ile batılı karıştırıp *'Hak'* diye takdim etmektir.

Zulüm: Adaletle bağdaşmayan her türlü iş ve işlemlerdir.

Zulüm: Hakka baş kaldırmak ve Tevhide muhalefet etmektir.

Zulüm: Sahibini cehennemin gayya kuyularının diplerine doğru hızla sarkıtan *'kuyu makarasının urganı'*dır.

Zulüm: İnsansız hava araçlarıyla gökten ölüm ve yıkım kusan bombalar yağdırmak olduğu gibi; Allah'a isyan ile şeytana itaate çağıran şirk düzeninin sınırsız sayıdaki küfür itikadlarıyla yediden yetmişe insanların kalplerinin ve sonuç itibariyle de ahiretlerinin harap edilmesidir.

Zulüm: Bir lokma ekmek karşılığı veya sosyal bir konum sağlayacak bir kartvizit için tağuti düzenin bir parçası olmayı kabul etmektir.

Zulmün Farklı Tezahürleri

Zulüm, zulümdür. Zulmün rengi, tadı, kokusu, markası veya aroması elbette yoktur. Ancak, zulmün sebebi, kapsamı, niteliği ve zulmedenin süreç içerisinde zulümle ulaşmak istediği hedefler ile elde etmeyi amaçladığı çıkarlardan söz etmek mümkündür.

En önemli ve en büyük zulüm insan ile yüce Allah *subhanehu ve teâlâ* arasında gerçekleşen ve insanın bizzat eli mahsulü olanıdır.

Evet, en büyük zulüm; küfür, şirk ve nifaktır. Bundan dolayı yüce Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"...Çünkü şirk çok büyük bir zulümdür." [1]

"İyi bilin ki Allah'ın laneti zalimlerin üzerinedir." [2]

"Zalimlere gelince, onlar için elem verici bir azap vardır." [3]

Küfür ve şirk şeklinde ortaya çıkan bu çeşit, zulmün faillerinin genetik kodlarında ve karakterlerinde İblis'e ait çok belirgin izler görürüz.

İradeleri, şeytanın ipoteğinde olan bu tür zulüm ehli, şeytanın yoldaşlığında samimi olduklarını kanıtlamak adına her vesile ile ve her platformda küfürlerini ilan ederler.

Küfürlerinde ısrar ile üstün çaba gösterirler. Bunda da herhangi bir sakınca görmezler.

Çünkü ilan edip üzerinde ısrar ettikleri bu inkarları ile beraber sonu rüsvaylık ve ebedi azaba kadar ulaşacak bir cezanın kendilerini yakalamayacağını zan ederler.

Bu kuruntuları onların kalplerine pompalayan ise bu kulvarın seri başı olan Şeytan'dır. En büyük zulmün kulvarında İblis'i yoldaşları ile şirk ve küfürlerinde azgınlaşırlar, Allah'ın *'El-Halim'* olduğundan gafil olarak.

"Şüphesiz Rabbinin yakalaması çok şiddetlidir." [4]

Zalimlerin, yani müşriklerle kafirlerin, bu cürümlerinden ötürü karşılaşacakları cezanın Kur'an'daki tasviri dahi dehşet verici, ürpertici, iç karartıcı ve korkunç bir manzaradır.

Tekebbürün cezası zelil edici bir azaptır. Büyüklenmenin ve Allah'a karşı yalan uydurmanın cezası bir tarafa, bu cezanın niteliğinin açıklanması bile kalbin ve ruhun her zerresine kadar kara keder bulutlarının yayılmasına sebep olmaktadır.

1. *31/Lokman, 13*
2. *11/Hud, 18*
3. *6/En'am, 93*
4. *85/Buruc, 12*

Allah *subhanehu ve teâlâ* hakkında yalan uydurup nefislerine zulmederek büyüklenenleri, yoldaşlarından ayrıldıktan sonra çok çetin bir gün beklemektedir.

Tek başına, yanında hiç kimse olmadan ve yapayalnız olarak Allah'ın huzuruna çıkacaklardır.

Müşrikler, kafirler ve münafıklar için, yani kendi nefisleri aleyhine zulmedenler için çok zor bir karşılaşmadır bu.

Sevdiklerinden ve sevenlerinden ayrılmış, atalarından ve önderlerinden uzaklaşmış, eş ve çocuklarıyla tüm bağları kesilmiş, Allah'ın kendilerini sahip kıldığı ve bunlar üzerinde kendilerini muktedir zannettikleri şeylerden de kopmuşlardır.

Başları dara düştüğünde kendileri için aracılık edeceklerine inanarak hayatlarına ve ibadetlerine ortak yaptıkları efendilerinden ve şeyhlerinden uzaklaşmışlardır.

Oysa *"Bunlar, Allah katında bizim için şefaatçi olacaklardır."*[5] diye büyük ümitlerle ve içten bir bağlılıkla itaat ederlerdi onlara. Hem de ibadet derecesinde bir itaatti bu.

İnanıp güvendikleri her şey ortadan yok olur.

Hayatları, rejimleri, siyasetleri, partileri, cemaatleri, örgütleri, eğitimleri, aileleri, çocukları, ibadetleri, liderleri ve diğer tüm konularda Allah'a ortak kıldıkları her şey bir anda kaybolurlar.

Hesap anı yaklaştıkça o kibirli zulüm ehlinin nasıl ürperip yalnız kaldığını Kur'an anlatıyor bize.

Korkunç bir yalnızlık.

Yalnızlığın verdiği dehşet verici bir korku.

Hani, neredeler? Nerede kaldılar o ortaklar, aracılar, şefaatçiler, cemaatçiler, hocaefendiciler!

"O gün, herkesin kendisine yetip artacak bir derdi vardır." [6]

5. 10/Yunus, 18

İşte o an en büyük zulmünün, yani şirkinin, küfrünün veya nifakının, yani elleriyle gönderdiklerinin karşılığıyla karşılaştığında ancak şunu söylemeye mecal bulur:

'Keşke toprak olsaydım!' " [7]

Zulmün çeşitlerinden ikincisi de kişi ile insanlar arasında cereyan eden zulümdür. Önce bu konu ile alakalı bir kaç ayete bakalım:

"Ancak şunlar aleyhine bir yol vardır ki insanlara zulmederler..." [8]

"Bir kimse zulmen öldürülürse onun velisine (hakkını alması için) yetki verdik..." [9]

"Bir suça verilecek ceza işlenecek suç kadardır. Kim bağışlar ve barışı sağlarsa, onun mükafatı Allah'a aittir. Doğrusu O, zalimleri sevmez." [10]

Hiçbir şekilde zulmün aracısı, destekçisi, yardımcısı ve taraftarı olmayan bir kimse zulme uğradığında Allah *subhanehu ve teâlâ* katında meşru olan yasal hakkını kullanır. Böylelikle kendisine yönelik zulmü bertaraf eder.

Yeryüzünde böbürlenip azgınlaşarak insanlara zulmedenler sahip oldukları tüm güç ve imkanlarını zulümlerinin devamı için seferber ederler.

Karşılarına dikilip engellenmesi gerekenler de bunlardır.

Bu zalimlerin zulümleri sürdükçe ve insanların tevhid akidesi temelinde ıslah amaçlı direnişleriyle karşılaşıp zulümlerinden vazgeçirilmedikçe, yeryüzü ıslah olmayacaktır.

Toplum için bu azgın zalimler, bir an evvel ameliyatla bünyeden atılması gereken kanserli bir ur hükmündedir. Böyle bir cerrahi müdahale bünyede bir takım acılara ve hasarlara neden olacaktır. Ancak bu sonuç kaçınılmazdır. Çünkü sonuç itibariyle bünye de, olması gerektiği

6. 80/Abese, 37
7. 78/Nebe, 40
8. 42/Şura, 42
9. 17/İsra, 33
10. 42/Şura, 40

"Bir suça verilecek ceza işlenecek suç kadardır. Kim bağışlar ve barışı sağlarsa, onun mükafatı Allah'a aittir. Doğrusu O, zalimleri sevmez."
(17/İsra, 33)

gibi sağlığına kavuşmuş olacaktır.

Zalimler, hiçbir engel ve direnişle karşılaşmadan çok ağır ihlallere, haksızlıklara ve yıkımlara devam ettikleri sürece hiçbir fert için barış, güven ve esenlikten söz edilemez.

'Gücü eline geçiren diktatörleşir' şeklindeki genel kabulü doğrularcasına zalimler iktidar sahibi olduklarında yıkımlarının acı bilançosu da daha fazla kabarmaktadır.

Çünkü iktidar, bu zalimler için zulümlerinin icrasının en etkili, yaygın ve elverişli aygıtıdır.

Örgütler ya da devletler gibi organize bir güç olmadan, zalimlerin zulümlerini zayıflatılmış bir toplumun üzerinde icra etme imkanları da olmaz.

Kişilerin kendi aralarındaki anlaşmazlıkların çözüm yöntemleri dahi temelde şirk düzeninin yargı kurumları aracılığıyla uygulanmaktadır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* sevgisi ve korkusu olmayan ve tevhid akidesinin ne olduğunu bilmeyen bir kimse haddi aşıp da komşusuna, köylüsüne veya herhangi birisine zulmettiğinde bu zulmünün neticesi ona yine 'şirk' olarak geri dönüyor. Bu şekilde bir kısır döngü içerisinde hayatlarını sürdürürler. İnanç, söz ve amellerde şirk alıp şirk verme kısır döngüsü...

Birbirlerine zulmederken kendi nefislerine de zulmetmekte olan bu insanların başlarındaki zalimler de Allah *subhanehu ve teâlâ* hakkındaki şirk ve küfürleri nedeniyle kendi nefisleri aleyhinde en büyük zulmü gerçekleştirmiş olanlardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* hakkında tuğyanları ortadayken bu zalimlerin, kendileri gibi olan insanlara zulmetmede çok daha pervasız ve ölçüsüz olacakları muhakkaktır. Nitekim tarih bu örneklerle doludur.

Son iki yıldır hemen yanı başımızdaki Suriye'de cereyan eden hadiseler ortada. Oradaki zalim tağutun ve yardakçılarının sebep oldukları ölüm ve yıkımın neredeyse istatistikleri dahi tutulamaz olmuştur.

Bu zalim tağuta mezhepdaşlarının sınırsız krediyle sundukları yardım ve destek olmasa, Mısır'daki kartlaşmış tağut amcasından daha dayanıklı çıkması söz konusu bile olamazdı.

Bu yardım ve destekleri, üzerine çöreklendikleri devletin organize yeteneğiyle ölümcül darbeler haline dönüştürüp halkına yöneltmektedir. Adalet ve yardımlaşmada devletin organizasyon kabiliyetiyle nasıl ki halkın/toplumun kılcal damarlarına kadar ulaşabiliyorsa, maalesef Suriye'de görülen o ki bu kabiliyet limitsiz zulüm olarak işlemektedir.

Organize bir güç olmadan zalim tağut, zulmünü değil toplumun kılcal damarlarına, el-Hamra sarayından şehrin sokaklarına açılan kapılarının önündeki caddenin öte tarafına dahi ulaştırabilmesi mümkün değildir.

Uhrevi neticeleri itibariyle düşünüldüğünde, halkına variller dolusu TNT bombalarıyla ölüm ve yıkım yağdıran bir zalim tağut ile neredeyse anne karnındaki ceninlerden başlayarak nesilleri demokrasi gibi küfür itikadlarıyla fesada uğratmada üstün çaba harcayan *'adil'* tağutlar arasında bir fark olmadığı kuşkusuzdur.

Elbette ki bu tespit uhrevi neticeleri itibariyledir. Dünya hükmünde zulümde yine ortaktırlar. Çünkü henüz başlarda kaydettiğimiz ayette belirtildiği üzere en büyük zulüm şirktir.

Kişi ile insanlar arasında cereyan eden zulümlerde en büyük pay yönetici ve lider konumunda olanlara aittir. Bu liderler ki kalpleri kömür, suretleri ise zifiri karanlıklardan birer parça gibidir.

Zulüm ehli sadece höt-zot eden, vurup-kıran, dövüp-yaralayan ya da başkaca maddi ve bedeni kayıplara neden olanlar değildir elbette.

Tevhid akidesine teorik/sözlü olarak vakıf olduğu halde güçlü zalimlerin zulüm ve cezalandırma tehditlerini Allah'ın azabıyla bir tutarak yüz çeviren, bununla da yetinmeyip muvahhidlere muarız olan zalimleri de unutmamak gerekir. Konuşması ve kalıbı pek hoş olup sizi itidale davet etmekten başka bir işlerinin olmadığını zannedersiniz.

Bu zulüm ehli, Allah'ın huzuruna çıkacakları günü düşünebilselerdi yaptıklarının karşılığının lanet, gazap ve ateş çukurları olduğunu görebilirlerdi...

Bunu görebilmeleri için elbette ki o çetin günün hesabını yapmaları, düşünüş ve bakışlarının kapsamı içine almaları gerekecektir.

"Zulmedenler azabı gördükleri zaman bütün kuvvetin Allah'a ait olduğunu ve Allah'ın azabının ağır olduğunu anlayacaklarını keşke şimdiden bilselerdi." [11]

Zulmün son çeşidi ise kişinin kendisiyle nefsi arasında gerçekleşen zulümdür. Bir kaç ayet ile bu çeşit zulmü tanımaya çalışalım.

"Onlardan kimi nefsine zulmedendir..." [12]

"Rabbim, ben gerçekten nefsime zulmetmişim..." [13]

"Eğer onlar nefislerine zulmettikleri zaman sana gelseler..." [14]

Tüm zulüm çeşitleri esas itibariyle kişinin kendi nefsi üzerinde caridir. Çünkü zalim, zulme ilk yöneldiğinde başta kendi nefsine zulmetmiş olur. Kendisi dışındaki insanlara yönelik zulüm kapsamındaki her türlü tasarrufundan evvel, o zalim kendi nefsine zulmetmekle işe başlamıştır. Bundan dolayı Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde şöyle buyurmaktadır:

"Allah onlara zulmetmedi, fakat onlar kendi nefislerine zulmediyorlardı." [15]

Sahabenin büyüklerinden Abdullah b. Mesud'dan *radıyallahu anh* şöyle rivayet edilmiştir:

"İnanıp da imanlarına herhangi bir zulüm karıştırmayanlar..."[16] ayeti nazil olunca bu, insanlara ağır geldi ve:

" 'Ey Allah'ın Rasûlü, hangimiz nefsimize zulmetmiyor ki?' dediler. Rasûlullah: '(Hayır) burada sizin düşündüğünüz (şey) kastedilmemiştir. Salih kulun şu sözünü işitmediniz mi: ''Çünkü şirk çok büyük bir zulümdür.''[17] burada kastedilen şirktir'' buyurdu." [18]

Kişi zulme meyletmekle fesadın fitilini de ateşlemiş olur. Bu öyle bir fesattır ki hem dünya hayatını zindan eder hem de ahiret yurdunda nasipsiz bırakır.

"Eğer yeryüzünde bulunanların tümü ve onun bir misli daha zulmedenlerin olsaydı kıyamet gününde azabın fenalığından (kurtulmak için) elbette bunları feda ederlerdi..." [19]

Burada zikredilen zulüm, zulmün üç türünü de kapsamaktadır. Dolayısıyla, dünyada kendisinden herhangi bir zulüm kaynaklanmış olan istisnasız herkes, şayet (kıyamet günü) yeryüzündekilerin tamamına ve hatta bunun bir misline sahip olmuş olsalardı mutlaka onu feda ederlerdi.

"Çünkü onlar daha zalim ve azgın idiler." [20]

Allah'a şirk koşmak, başkalarına haksızlık etmek veya daha önce saydığımız diğer hususlarda kendi nefsine zulmeden zalimin göstermeye çalıştığı heybet, kibir ve güç gösterilerine rağmen hiçbir yer onun için güvenli değildir, en yakını da olsa hiç kimse tam güvenilir değildir.

Zulüm kişiyi ne rahat ettirir ne de zulmedene kalıcı bir fayda verir. Bilakis, onu helake götürür.

"Onlar orada (cehennemde): 'Rabbimiz! Bizi çıkar, (önce) yaptığımızın yerine iyi işler yapalım!' diye feryat ederler. Size düşünecek kimsenin düşünebileceği kadar bir ömür vermedik

11. 2/Bakara, 165
12. 35/Fatır, 32
13. 27/Neml, 44
14. 4/Nisa, 64
15. 16/Nahl, 33
16. 6/En'am, 82
17. 6/En'am, 82
18. Buhari, Müslim, Ahmed
19. 39/Zümer, 47
20. 53/Necm, 52

mi? Size uyarıcı da gelmedi mi? (Niçin inanmadınız?) Şimdi tadın (azabı)! Zalimlerin yardımcısı yoktur." [21]

Zalim Kimdir?

Belirttiğimiz gibi zalim; zulmü ilk anda kendi nefsi üzerinde icra edendir. Allah'a şirk koşarak, küfre saparak ya da nifak maskeleriyle varlığını sürdürmeye çalışarak en büyük zulmü kendi aleyhine gerçekleştirmiş olandır.

Zalim: Konunun başında geçen zulüm tanımlarından birini veya bir kısmını ya da hepsini birden yapan veya bu özellikleri kişiliğinde barındırandır.

Zalim: Kendisine Allah'ın ayetleri hatırlatıldığı halde yüz çevirendir.

Zalim: Allah'ın mescidlerine necis ayaklarıyla basıp Allah'tan başka ilah tanımayan tevhid davetçisi muvahhid Müslümanları derdest ederek zindanlarda mahrumiyetlere mahkum etmeye çalıştıkları halde bu ve buna benzer cürümleri işleyip de halen *"Müslüman"* sıfatını kullanan yerli tağutlardır.

Zalim: Bağlılarınca kutsallık atfedilen cemaat ve liderlerin iddia ettiklerinin aksi istikametteki helak edici mecralarda boy göstererek Tevhid akidesine şahitliği taammüden gizleyendir.

Zalim: Firavun'un sihirbazlarının yapmaya çalıştıkları gibi Tevhid akidesi ile toplum arasına kalın ve yüksek duvarlar örmek maksadıyla bir yandan demokrasinin faziletlerinden(!) ekolojik sistemin korunmasına ve ot-çiçek, börtü-böceğe kadar hemen her konuda farklı görüşler beyan ederken öte yanda yüce Allah'ın ayetlerini, ağızlarını eğip bükerek, göbeklerinin çatlatıp parendeler atmak suretiyle tahrif ve tevil edip değiştiren saray mollalarının ta kendileridir.

Zalim: Yeryüzündeki fesadın müsebbibi, organizatörü, planlayıcısı, uygulayıcısı, yaygınlaştırıcısı ve devam ettiricisi olan küfür önderlerini, onların güdümündeki uluslararası fesat teşkilatlarını ve lanetlenip gazaba uğratılmış kavimleri dost ve müttefik edinen yöneticilerdir.

Zalim: Henüz görmediği ve görüp görmeyeceği meçhul olduğu halde şimdiden çoluk-çocuk, torun-tombalak deyip istikballerini düşünerek neredeyse kendilerini helak edercesine iş, siyaset, spor ve kültürel faaliyetlerinin sürükleyiciliğine kaptıranlardan, Allah'ı unutup tevhid akidesinden de habersiz bir şekilde hayatlarına devam edenlerdir.

Zalim: Omuzları, rütbelerini gösteren apolet tarlası gibi kalabalık ve göğüsleri de envaı nişanlarla donanmış püsküllü üniformalar içerisinde şecaat arz ettikleri halde, hakikatte ödleklerin en önde gidenleri olan tağutlardır.

Zalim: Bulundukları görevi ve ellerindeki yetkiyi başta muvahhidler olmak üzere mazlumların aleyhinde mahrumiyet, eziyet ve baskı aracına dönüştürerek kullanan Tağut'un kullarıdır.

Zalim: Yüce Allah'ın bizler için önder ve örnek kıldığı Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnet-i seniyyesini terk edip bidatleri ihya edenlerdir.

Zalim: İradelerini, Allah'a isyan ettirecek şeylerden korumayanlardır.

Zalim: Meşru Emir'e itaat etmeyip karşı gelen ve böylece İslam cemaatinin hürmetini çiğnemeye cüret edip nefislerine zulmedenlerdir.

Her kim Tevhid akidesine aykırı inançlara yönelmek suretiyle Allah *subhanehu ve teâlâ* hakkında yalan uydurur ve böylelikle zalimlerden olursa başına toprak saçılsın!

Kendisiyle tevhid arasına aşamayacağı engeller girmeden ve sıratta sûrun arkasından çağrılmadan önce hakka dönüp nefsine zulmetmekten kaçınsın.

Çünkü *"Zalimler için hiç yardımcı yoktur."*[22]

Hamdımız ve minnetimiz ancak ve yalnız Allah'adır. Allah'ın salat ve selamı Efendimiz ve dostumuz Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem*, temiz ehli beytinin ve saygıdeğer ashabının üzerine olsun.

---

21. 35/Fatır, 37

22. 2/Bakara, 270

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Unutkanım, Unutkansın, Unutkan!

Allah zü'l celal insanı, unutkan olarak nitelendirmiştir. Ancak 'Unutmak semavi bir engeldir.' diyerek bunu kendimize kılıf yapıp unutkanlığımızın sonuçlarından sıyrılmaya çalışmak da büyük hatadır.

Adamın biri doktora gider. Doktor şikayetini sorar.

- Çok unutkanım doktor bey der adam. Doktor:

- Peki ne zamandan beri başladı bu şikayetiniz deyince , adam:

- Ne şikayeti?

- Unutkanlığınız.

- Ne unutkanlığı?

Bir çoğumuz yaşamışızdır benzeri durumları. Söyleyeceğimizi unutmuşuzdur ya da verdiğimiz bir sözü. Ya bir yüzü ya da telefon numarasını. Yediğimiz yemeği, dün nereye gittiğimizi. Kimimiz getirmemiz gerekeni, kimimiz götürmemiz gerekeni unuturuz. Evde evladını, odada karısını unutanlar da yok değil hani. Ödevini ezberini, teklifini, hediyesini, teşekkürünü, sorumluluğunu, şahsiyetini, dinini, ahiretini unutanlar en vahimi… Kederini, yasını unutmak unutmanın en rahmetlisi.

Biz koca koca insanların unutkan olmasını bırakın bir kenara, küçücük çocuklarımıza dahi bu hastalığın bulaşmış olması daha vahimi...

Peki nedir unutkanlık?

Unutkanlık beynin işlevlerini değerlendirememesinden kaynaklanan, bilgileri hafızaya getirememe durumudur. Beynin işlevi nedir?

Gördüğünü duyduğunu tespit etmek, depolamak ve geri çağırmaktır. İşte unutkanlık depolanan bilgiyi geri çağıramamadır.

Öyle mükemmel bir yapısı vardır ki beyinin, tam bir yaratılış mucizesidir. 140 milyar sinir hücresi ve sayısı katrilyonları bulan bağlantılardan oluşan beyin, tüm bu mükemmelliğine rağmen bilgileri geri çağırmada sorun yaşıyorsa, bir problemin varlığı aşikârdır. Zira unutkanlık vücuda giren mikroba işaret eden ateşlenme gibi olup, bazı sorunların habercisi olabilir.

Allah zü'l celal insanı, unutkan olarak nitelendirmiştir. Ancak *'Unutmak semavi bir engeldir.'* diyerek bunu kendimize kılıf yapıp unutkanlığımızın sonuçlarından sıyrılmaya çalışmak da büyük hatadır.

İnsan unutkan olmakla beraber bunun önüne geçebileceği amilleri bulup hayata geçirmelidir.

Neden unutuyoruz?

Geçmişimize baktığımızda öyle saf dimağlara sahip bir nesille karşılaşıyoruz ki; inen her Kur'an ayetini indiği yere, inme sebebine, bunu Rasûl'ün nasıl ifade edip açıkladığına kadar aktarmışlar bize…

Onları takip edenler Kur'an hıfzının yanında, Peygamberin sözlerini senetleriyle beraber ezberlemiş, hatta ezberlediği hadis sayısı bir milyonu bulanlar olmuş… Senetleri karıştırılan hadislerin doğrusunu hiç teklemeden nutkedenler, tarihin şanlı sayfalarında yerlerini almıştır.

Peki aradaki bu açık farkın sebebi nedir?

1. 21. yüzyıl ne kadar teknoloji yenilediyse, bizim hafızamız da o kadar geriledi. Televizyon karşısında geçirilen saatler, bilgisayar karşısında uyuklamalar, dinledikleri yetmiyormuş gibi görüntü indirip indirip izleyenler, bilgisayar oyunlarına müptela olanlar… Tüm bunların zihinde ne kadar yer işgal ettiğini hiç düşündük mü?

Bilgisayarınıza Word dosyası indirin. Çok az yer kaplayacaktır... Ya video indirdiğinizde ne olur? Elbette kapladığı alan daha büyüyecektir. İşte görsel medyanın hafızalarımızı işgali de böyledir. Bu işgal unutkanlığın ana sebeplerindendir.

2. Hepimizin başladığı işi tamamlamadığı, tamamlayamadığı zamanlar olmuştur. İşte bu yarım bırakılan her iş, her kitap, her ödev, her ezber unutkanlığın artmasına sebeptir. Nasıl mı? Zihin bilgisayar gibi her yeni iş için bir dosya açar. Yarım bırakılmış onlarca dosya… Yarı boş, yarı dolu… Zavallı hafıza! Bu kadar karmakarışık bir çekmeceden, sahibinin istediği bilgiyi bul getir getirebilirsen.

Tüm bu malayaniyat, dosyaları arttırdıkça arttırır beyinde. Fazla dosya asla beyne zarar vermez. Zarar veren, sistemin ağır çalışmasına neden olan, bölük pörçük, başsız sonsuz, ıvır zıvır bilgilerdir.

3. Şeriatın nehyettiği bir ameliye çok yemek... Çok yemek özellikle de abur-cubur yemek bedene zarar verdiği gibi beyne de zarar veriyor. Üzerimize çöken ağırlık hissi, tansiyon düşmesi ile beyne giden kan akımı düşüyor. Yediklerimizdeki şeker kana karışınca beyince kısmi bir canlılık olsada tekrar yaşanan düşüş beyni zorluyor. Böylece yıpranan zihin, hatırlamada da zorluk çekiyor.

4. İki günü eşit olan ziyandadır diyor Peygamber. Neden? Her gün aynı saatte aynı işleri yapanlar artık düşünmeden bu işleri yaparlar. Tıpkı saati hep sol koluna takan kimsenin saate bakışının bir refleks haline gelmesi gibi. Beyin bu işi yaparken düşünmez. Sinirlerde bir hareketlilik yaşanmaz. Bu nedenle ilim adamları rutinin dışına çıkın diyorlar. İşe gittiğiniz yolları değiştirin. Zihni tembellikten kurtarın. Her namazda aynı sureyi okumak yerine, yeni sureler belleyip onları okuyun. Yanılmamak için zihin daha dikkat edecek, bu vesileyle sinirler, bağlantılar harekete geçecektir. Bu da unutmanın önündeki engellerdendir.

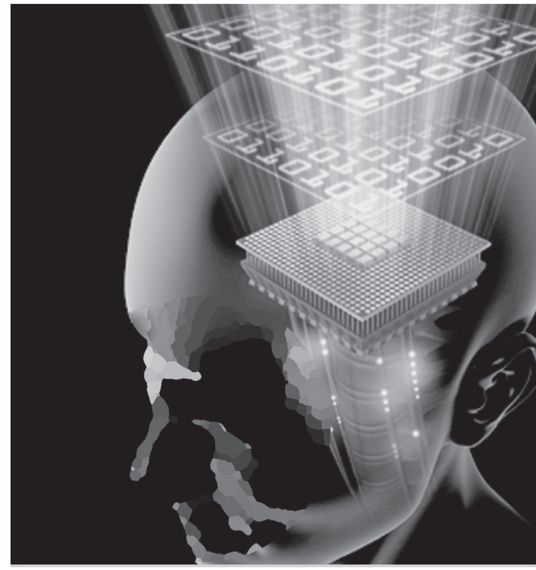
5. O kadar kolaycıyız ki. Kitap okurlar, çok az çevremizde. Zorla da olsa kitap okumaya niyet edenler ise en ince, en kolay, en basit olan-

larını tercih ediyor. Oysa ki bu da zihni tembelleştirip unutkanlığa zemin hazırlıyor. Basit eserler yerine, seviyeye göre daha ağır eserler tercih edilip, bunlar üzerine düşünmek beynin melekelerini açacaktır. Örneğin her ferdin günlük takip ettiği eserler arasında bir tefsirin bulunması, Kur'an ayetleri üzerine tefekkür edilmesi kaçınılmazdır. Zihni zorladığınızda kısa devre yapmayacak, aksine açılacaktır. Kimyasal ve sinirsel hareketlilik onu canlandıracaktır. Tekrarlar da böyledir. Eski ezberlerin tekrar edilmesi, alınan notlara bir göz gezdirilmesi zihin canlılığını sağlar.

6. Beyindeki sinir hücreleri yenilenmez. Eliniz kesilse hücreler çalışır, bölünerek orayı doldurur. Ama sinir hücreleri için bu söz konusu değildir. Ondaki hasarların, ancak tamiri mümkündür. Bu da uyku ile olur. Yoğun çalışan insanlar, çalışarak iş yerinin veya hizmetlerinin kalitesini arttırmak için uykusuz kalırlar. Oysa ki dinlendiklerinde yapacakları 1 saatlik çalışma, uykusuz yaptıkları 5 saatlik çalışmaya denktir. Bunu yapmayanlar, uykusuzluk nedeniyle hafızalarını tehlikeye sokarlar...

7. Kişinin İslam'ının en hayırlısı, kendini ilgilendirmeyen şeylerden yüz çevirmesidir. Bakın bu boş şeyle, yani bizi ilgilendirmeyen kim yaptı, ne yaptı, ne zaman yaptı, ne getirdi, kime getirdi, nasıl getirdi vs. sualleri ve cevapları gereksiz bilgilerdendir. Ya da sırf malumatfuruşluk adına önüne ne gelirse okumak, bir menhec dahilinde ilim tahsili yapmamak, plaka veya tabelaları okumak da bu bağlamda ele alınabilir. Tüm bu malayaniyat, dosyaları arttırdıkça arttırır beyinde. Fazla dosya asla beyne zarar vermez. Zarar veren, sistemin ağır çalışmasına neden olan, bölük pörçük, başsız sonsuz, ıvır zıvır bilgilerdir. Bunlardan kaçınmak hem İslam'ın hem de hafızanın selameti için gereklidir.

8. Kalp hayatını tehlikeye atan harama bakma, beyin fonksiyonlarını da tehlikeye atar. Harama bakmak tıpkı birinci maddede zikrettiğimiz gibidir. Görüntüler ve zihin işgali... Kalp vücuda kan pompalar. Ve kalpten çıkan temiz kan, ilk önce beyini besler. Öyleyse kalp ile beyin aynı anda gıdalandığı gibi, birine zarar veren husus diğerine de verir. Her günah kalpte kara bir leke oluşturur. Katran karası kalpten çıkan kan ile beslenen(!) beyin… Bir müminin

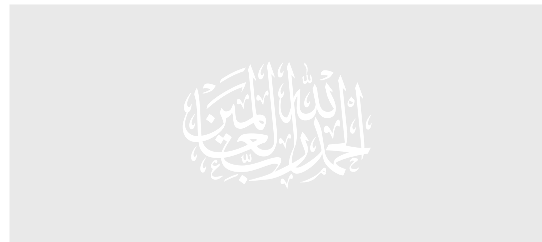

bundan sakınması gerekir. Ayrıca harama nazar edildiğinde beyin hemen hormonlara haber verir. Östrojen, progestron, stres hormonu, kortizon yayılır vücuda. Bunlar da beyni sersemleten hormonlardır. Sersem beynin hatırlama oranını varın siz hesaplayın.

9. Kafamıza bir şey taktığımızda, onun dışında başka bir şey düşünmek imkansızlaşır. Bu takıntı, sıkıntı bizi o kadar meşgul eder ki, uykularımız kaçar. Düzenli beslenemeyiz. Kalp hayatımız sekteye uğrar. Mutsuzlaşırız. Çevremize negatif elektrik yayarız sürekli. Başka hiçbir şey düşünemez, hiçbir meseleye odaklanamayız. Ve böylece unutkanlık baş gösterir. Bir çok şeyi unuturuz. Bu halden kurtuluş reçetesi, gönül doktorlarına tedavi, Kur'an tilaveti, zikir ve duadır… Ancak bu sayede hafıza sağlığımıza kavuşabiliriz.

Unutkanlığı basite almayalım... Önce basit tezahürleri görünen bu hastalığın daha da ilerlemesine zemin hazırlamayalım...

Selam ve dua ile...

MİRSAD AĞINT

İbrahim

Bakacak ki örnek aldığı anne-babası dahi öğretmene hürmet ediyor, ona öğretmeninin sözünü dinlemesini öğütlüyor. Çocuk da bu sefer öğretmenini izlemeye alacak. Onda güzel çirkin ne varsa hafızaya işlenecek. Bunlar karakterini şekillendirecek.

Okul eşyası satan dükkanlar tıklım tıklımdı! Aileler bir yandan bütçelerini etkileyeceği kesin olan bu badireyi en hesaplı şekilde atlatmanın telaşındayken, aynı zamanda da yanlarındaki afacanları zapt etmeye çalışıyorlardı. Ama sanki bütün çocuklar sözlerinin geçeceği bu nadir günü fırsat bilip, anne- babalarına isteklerini kabul ettirmek için söz birliği etmişlerdi.

Aynı dükkanlarda alış-veriş yapmasına rağmen yüzünde heyecandan eser olmayan bir tek İbrahim vardı. Babasının elinden tutarak çanta reyonunun önünde durmuş, dalgın gözlerle çantaları izliyordu. Bazen, geceleri hayallerini süsleyen çizgi film kahramanlarının resimlerini çanta üzerinde görünce gözleri parlıyor ama çok sürmeden eski haline geri dönüyordu.

İbrahim'in babası Yakup Usta da oğlundan farksızdı aslında. Ama bunu belli etmemeye çalışıyor, İbrahim'i de canlandırmak için dikkatini çekmeye çabalıyordu:

- Oğlum bak! Şu kaplıklar senin en sevdiğin renkten. Onlardan bir top alsak üniversiteye kadar yeter sana herhâlde!

- Bu beslenme çantasını beğendin mi?

- Ya şu çantaya ne dersin? Ne kadar büyük? İçine bırak kitaplar, sen bile sığarsın!

Tüm bu dikkat çekme seansları *'Olur baba', 'Sen bilirsin', 'Tamam'* gibi kısa cevaplarla son buluyordu. Elbette bu halin bir sebebi vardı.

Yakup Ustalar'ın oturduğu binaya üç ay önce yeni bir komşu taşınmıştı. Adı Ahmet olan yeni kiracı, eşi, üç çocuğu ve annesi ile beraber kiraları daha uygun diye bu semte gelmişler ve Yakup Ustalar'ın binaya yerleşmişlerdi.

İki aile tanışma fasıllarını bitirince birbirine iyice ısınmış, geliş-gidişler sıklaşmıştı. İşte o zaman anlamışlardı ki, her ne kadar dış görünüşleri benzerlik arz etse de tamamen farklı dünyaların insanlarıydılar.

Ahmet'le her konuşmasının sonrasında Yakup Usta, yeni yeni soruları sormaya başlıyordu kendi kendine. Ahmet'in anlattığı İslam ile kendilerinin yaşadığı İslam arasında akla kara kadar fark vardı.

'Ya Ahmet bilmeden konuşuyor ya da biz Müs-

lüman değiliz' diye söylendi Yakup Usta. İlk ihtimal biraz zordu. Çünkü Ahmet ne söylese Kur'an ve hadisten delil getiriyor, sahabe hayatından örneklerle konuşmasını zenginleştiriyordu. *'Bizim müftü gibi: 'Şu şöyle bu böyle' diyerek kestirip atmıyordu.'* dedi kendi kendine.

İkinci ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Şu yaşına kadar namazına, niyazına dikkat etmiş, oruçlarını kaçırmamak için çabalamış, kul hakkına çok önem göstermişti. *'Bir de Hacca gitsem ne güzel olur.'* deyip hazırlık yapıyordu. Ama Ahmet'in anlattığı İslam'da Allah sadece bu ibadetlerde değil, hayatın her alanında emir ve yasaklar koyuyordu.

Hatta çocuğun hangi okula gideceği hususunda bile!

Evet, evet! İbrahim'i okula yazdıracağını söyleyince bir anda Ahmet'in yüzü değişmişti. O gün İbrahim'i kucağına almış daha çok sevmişti. Hiç bir şey söylemese de ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı Yakup Usta. Sonradan öğrendi ki Ahmet çocuklarını okula göndermiyor, kendisi gibi yapan iki- üç arkadaşıyla beraber çocuklarını evde eğitiyordu.

Çocukların okumaları güzeldi. Hatta hemen hemen her gün İbrahim'in yanına gelip Peygamberlerin hayatlarının anlatıldığı hikayeler okuyorlardı.

'Allah da biliyor ya iyi ilgileniyorlar çocukları ile. Diğerlerini, arkadaşlarının çocuklarını bilmem ama Ahmet'in çocukları harika. Nasıl oturup kalkacaklarını çok iyi biliyorlar. Büyümüş de küçülmüş gibiler! Ama...!'

'Ama böyle nasıl olacak? Çocuklar diplomasız nasıl yaşarlar? Diplomalı olanlar bile bir dikiş tutturamazken bu çocuklar nasıl ayakları üzerinde durabilirler?'

bu düşünceleri Ahmet de açmıştı. Hatırlayabildiği kadar şöyle demişti Ahmet:

- Yakup abi! Mesele rızık endişesi ise bunun çözümü çok basit. Bak! Sana geçenlerde gazetede okuduğum bir şeyi anlatayım. Okyanusun dibinde yaşayan bir canlı keşfetmişler. Bu canlının hareket kabiliyeti neredeyse hiç yok! Peki nasıl besleniyor? Okyanusun dibindeki dalgalar

yiyecekleri, besinleri ta bu canlının ağzının dibine getiriyorlar. O da sadece ağzını açıyor. O kadar!

İnsan da Allah'ın yarattığı bir varlıktır. İnsanla beraber rızkı da yaratılır. Beşer çaba gösterir, harama meyletmezse Allah ona rızık kapılarını muhakkak açar.

Hem abi düşünsene! Bu dünyada yaşayan sayısız zalim, günahkâr insan var. Allah onların hepsinin rızkını veriyor. Sen çocuklarını okula, oradaki küfürden, haramdan, Allah'ın yasakladığı fiillerden kaçınsın diye göndermiyorsun. Hiç Allah senin çocuklarını rızıksız bırakır mı?

Sen kaçıncı sınıfa kadar okudun Yakup abi?

- Ortaokulu zar-zor bitirdik işte.

- Peki! Şu anda konfeksiyonda Usta başısın. Evine ekmek götürebiliyorsun. Tüm bunlar Ortaokul diploması ile mi oldu?!

Böyle sürüp gidiyordu konuşmalar. Her seferinde İbrahim'i okula göndermeyeceğine dair kendi kendine söz veriyordu. Hatta eşi ile konuşup onun desteğini bile almıştı. Ama ne oluyorsa ondan sonra oluyordu. Sanki şeytanlar sıraya girmişler, vesvese vermek için birbirleri ile yarışıyorlardı. O da bu ruh hali ile tekrardan fikir değiştiriyordu.

İbrahim'in *'Babaaa!'* diye seslenmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı Yakup Usta.

- Ne zaman eve döneceğiz?

- Hemen oğlum hemen! Şu alışverişi bitirelim, hemen çıkalım.

Aceleyle birkaç parça malzeme aldılar. İbrahim hiç sesini çıkarmıyordu. Parayı ödeyip kendilerini sokağa attılar.

Sıcak geçen bir yazdan sonra sonbahar rüzgarları sokaklar da esmeye başlamıştı. Yakup Usta yüzünü yalayan esintiyle biraz ferahlamıştı. Fakat bu durum uzun sürmedi. Yine Ahmet'in sözleri aklına üşüşüverdi.

- Yakup abi! Sen İbrahim'in yalancı, ikiyüzlü bir karakter de yetişmesini ister misin?

- O nasıl söz Ahmet? Çocuğunun öyle olmasını kim ister?

- O zaman çocuğunu okullardan uzak tut abi!

- ?!

- Şimdi söyleyeceklerimi iyi düşün abi! Siz Allah'ın emrettiği şekilde yaşamaya çalışan bir ailesiniz. Sen sakal uzatıyorsun, eşin de çarşaf giyiyor, değil mi?

- Evet! Çok şükür!

- Çocukların zihinlerinde okula gidinceye kadar anne babanın yeri çok başkadır. Büyüyünce nasıl hayat süreceklerinin hayalini anne- babalarının yaşantıları üzerinden kurarlar. Sizin kız çocuğunuz olsa, muhtemelen büyüyünce annesi gibi örtünmeyi hayal edecektir. İbrahim'in de senin şu halini örnek alması muhtemel.

- Doğru! Zaten arada sırada yüzünü boyayıp sakal yapıyor kendine!

- İşte okula başlayınca işler değişecek. Artık örnek alacağı yeni bir insan yani öğretmen ortaya çıkacak. Bakacak ki örnek aldığı anne-babası dahi öğretmene hürmet ediyor, ona öğretmeninin sözünü dinlemesini öğütlüyor. Çocuk da bu sefer öğretmenini izlemeye alacak. Onda güzel çirkin ne varsa hafızaya işlenecek. Bunlar karakterini şekillendirecek.

Sadece bu kadar olsa yine iyi! Bu öğretmen çocuğa ne anlatacak? Yeri geldiğinde öyle bir yaşantıyı övecek ki sizin hayat anlayışınızla taban tabana zıt. Mesela İbrahim okulda annesi gibi giyinenlerin aslında gerici olduklarını, büyük önder(!) sayesinde kadınların öğretmeni gibi giyinerek çağdaşlaştığını öğrenecek.

Şimdi bu çocuk ne yapsın? Okulda açıklığın faziletini(!), evde örtünmenin güzelliğini dinleyecek. Sonuç olarak da evde annesini okulda öğretmenini memnun etmeye çalışacak. Peki bunu nasıl becerecek? Yalan söyleyerek ya da evde başka, okulda başka maske takarak. Bu sadece bir örnek. Daha bunlar gibi İslamî yaşantıyla alakası olmayan onlarca şeyin övüldüğüne şahit olacak İbrahim!

İleriki aşama ise daha da kötü! Çocuk bakacak ki arkadaşları arasında kendi ailesi gibi yaşayan ya hiç yok ya da çok az! Arkadaş çevresinde yalnız kaldıkça bu sefer ailesinden soğuyacak.

Yakup Ustayı Ahmet'in konuşmaları içinde en çok sarsansa ahlaki konuşmalar olmuştu. Gerçekten de okulların hali içler acısıydı. Yakup Usta bundan haberdar olsa da *'Ben İbrahim'i korurum.'* diye düşünüyordu. Fakat Ahmet'i dinleyince bunun hiç de kolay olmayacağını anlamıştı. Hele hele kendi okul yaşantısı aklına gelince hepten umutsuzluğa düşmüştü.

Gerçekten hayatında şu anda da bir kısmı var olan bir çok günahın temeli okulda, oradaki çevrede atılmıştı. Hem de altıncı sınıfa kadar köy gibi bir ortamda, bu meselelerde tavizsiz olan ailesinin gözetiminde okumuş olmasına rağmen.

Durum bu olsa da gizliden gizliye haram işlemeye devam ederdi. *'Gizliden gizliye'* diye düşünürken Allah'ın her şeyi gördüğünü hatırladı. Ürperdi.

Ortaokul için ilçe merkezine gittiğinde ise

durum daha da vahimdi. Aynı sırayı paylaştığı kız arkadaşı ondan silgi isteyince nasıl da kızarıp, bozarmış, sıkılmıştı. İki üç ay sonra ise artık senli- benli konuşuyorlardı.

Ahmet günümüz okullarında var olan ahlaki bozukluklardan bahsederken Yakup Usta da bunları düşünüyordu işte. Birden Ahmet konuyu değiştirdi:

- Yakup abi! Bugünkü okullarda bu anlattıklarımdan daha kötü bir şey de var biliyor musun?

- Bundan daha kötü ne olabilir ki Ahmet?!

- Şimdi bana söyle abi! Adem'den *aleyhisselam* beri yeryüzüne teşrif etmiş en değerli insan kimdir?

- Her halde Muhammed'dir *sallallahu aleyhi ve sellem*.

- Evet abi! Ama Allah katındaki bunca değerine rağmen O *sallallahu aleyhi ve sellem* insanların kendisine saygı göstermek için ayağa kalkmalarını yasaklamıştır. *"Ben de sizin gibi bir insanım"* demiştir.

Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* bile muamele böyle iken, okula giden çocuklar her sabah kimin huzurunda saygı duruşunda bulunuyorlar? Şeriatı ortadan kaldıran, halifeliği yok edip tüm dünyadaki Müslümanları kolları-kanatları kırık bir hale getiren onlarca İslam alimini, şeriatin yeniden hakim olmasını isteyen kimseleri astıran ve daha birçok suçun failinin putunun önünde!!! Hem de öyle bir and içiyorlar ki başlı başına bir facia!

Ulu önderin(!) yaptığı zulümlerin sonucunda açılan çağdaşlık yolunda yürüyeceklerine and içerek zehirleniyor bu körpecik zihinler! Halbuki Müslüman sadece Allah'ın huzurunda saygı ile kıyam ederek durur! Başka hiç bir yerde değil!

Bu antla beraber, her biri İslam'a vurulan bir darbenin kutlandığı resmi bayramları, onlara günler öncesinden yapılan hazırlıkları anlatmaya gerek bile yok herhâlde.

Yakup abi! Ben sana tüm bunları sadece İbrahim'i okuldan kurtar diye anlatmıyorum.

Peygamber'e sallallahu aleyhi ve sellem bile muamele böyle iken, okula giden çocuklar her sabah kimin huzurunda saygı duruşunda bulunuyorlar? Şeriatı ortadan kaldıran, halifeliği yok edip tüm dünyadaki Müslümanları...

Aslında İbrahim'i okula göndermeyerek sen kendini de kurtarmış olacaksın. Yoksa İbrahim anlattığımız bu fiilleri ne kadar yaparsa yapsın Allah katında bir sorumluluğu olmaz. Ta ki sorumlu tutulacağı yaşa gelinceye kadar. Peki o zamana kadar işlediği suçlar ne olacak? Ahirette hesabı sorulmak üzere onu okula gönderenlerin sırtına yüklenecek.

Sana son olarak şunu söyleyeyim abi! Çocuğu okula göndermeme kararı aldığında etrafındaki herkesin sana karşı çıkacağını göreceksin. Sakın onlara aldırış etme abi. Çünkü yarın Allah'ın huzuruna çıktığında, bugün seni fikrinden döndürmeye çalışanların hepsini kendi derdine düşmüş bir halde bulacaksın.

Sen *'Eş, dost sonra ne der?'* diye düşünüp çocuğunu bu bataklığa gönderirsen, hesap günü geldiğinde yapayalnız kalırsın. Ama bu dünyada Allah'ı razı etmek için uğraşırsan çocuğunu bu ortamlardan muhafaza edersen belki dünyada başın ağrır, arkadaşların, akrabaların sana güler, seni yalnız bırakırlar. Ama asıl yardıma ihtiyaç duyulan o büyük gün geldiğinde, inşaallah Allah'ın dostluğunu kazanmış bir halde diriltilirsin.

İşte asıl kurtuluş da budur!

Gerçekten de Ahmet'in dediği gibi olmuştu. Yine İbrahim'i göndermeme kararı aldığı bir zamanda bu düşüncesini akrabaları işitmişti. Aman Allah'ım! Ev bir anda ana-baba gününe döndü. Sanki birisi ölmüş de taziyeye geliyorlar. Bir karanlık tablo çiziyorlar ki akıllar şaşar. Sanki dünyanın dengesi İbrahim'in okula gitmesi ile birebir bağlantılı! Olmazsa olmaz.

Hiç alakalı olmayan komşuları bile bu meseleyi dert etmişlerdi kendilerine. İbrahim'in ne çok seveni varmış da haberleri yokmuş! Acaba

İbrahim'i göndereceği yer İslamî bir kurum olsaydı da son anda göndermekten vazgeçseydi aynı seferberlik hali yaşanır mıydı evde?

Elbette bu süreç İbrahim için de çok sancılı olmuştu Ahmet amcasının konuşmalarını daha sonrasında anne-babası arasındaki müzakereleri işitiyordu. Tam olarak anlamasa da özellikle son bir yıldır gitmeyi heyecanla beklediği okulun pek iyi bir şey olmadığını düşünmeye başlamıştı artık.

O her gördüğü kağıt parçasına okul aşkı ile bir şeyler karalayan İbrahim gitmiş, başka bir çocuk gelmişti. Biraz olsun canlandıran tek şey ise Ahmet amcasının çocuklarıydı. Daha doğrusu onların okuduğu hikayeler.

Herhâlde adaşı olduğu için en çok İbrahim Peygamberin hikayesini seviyordu. Hatta neredeyse hepsini ezberlemişti. Özellikle putları kırma, ateşe atılma, ateşin muhteşem bir bahçeye dönüşme sahneleri hep hayalindeydi. İbrahim Peygamberin yerine kendini koyuyor, en sonunda bahçeye kavuşunca sürekli top oynadığını düşlüyordu. Hatta bir keresinde bu hayalini ona hikayeleri okuyan Mustafa ile de paylaşmıştı. O da şöyle demişti:

- Allah'ın İbrahim Peygamberi ateşten kurtarıp, orayı bahçeye çevirmesi aslında İbrahim Peygamberin yaptıklarının bir karşılığı. İbrahim Peygamber Allah'ın emrine uyup putları kırınca, Allah da onu korudu. Sonra da böyle bir bahçe verdi. Eğer sen de böyle bir bahçen olsun istiyorsan Allah'ın emirlerine uy yeter.

İbrahim, babasının elinden tutmuş olmanın verdiği güvenle gözlerini kapatmış yürürken bunları düşünüyordu. *'Ne yapabilirim ki? Allah'ın bana ne emrettiğini dahi bilmiyorum!'* dedi kendi kendine.

Babası durunca gözlerini araladı. Evlerine yaklaşmışlardı. Karşıdan karşıya geçeceklerdi. Babası arabaları kontrol ederken İbrahim'in gözü yolun karşısındaki okula takıldı. Burası kayıt olacağı okul.

Babasının hızlı adımlarına koşarak yetişmeye çalışarak karşıya geçti. Okulun bahçesinin sürgülü kapısı sonuna kadar açılmış, kayıt yaptırmaya gelenlerle bahçe neredeyse dolmuştu. Tam kapının önüne geldiklerinde İbrahim durdu. Uzak bir yeri görmeye çalışıyormuş gibi elini alnına siper yaparak bahçeden içeri baktı. Yakup Usta niye durduğunu anlamaya çalışır gözlerle İbrahim'e bakıyordu.

- Babaa!

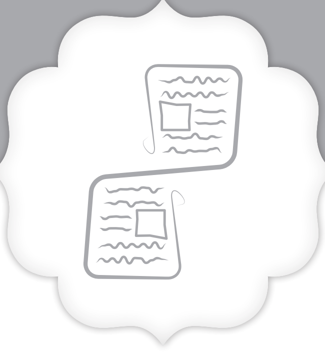
- Efendim oğlum!

- Hani şu bahçedeki put var ya! O İbrahim Peygamberin kırdığı putlardan mı?

- ?!

İstediğiniz Yöne, İstediğiniz Kadar Konuşun...

Fakat her ay ödediğimiz faturalar bizi aynı zamanda cehenneme sürüklüyorsa, gerçekten bu apaçık bir hüsran değil de nedir? Hiçbir ücret ödemeden cennete gitmek varken...

Evet, istediğiniz yöne, istediğiniz kadar konuşun.

İster gece konuşun, ister gündüz konuşun, ister yakındakilerle konuşun, ister uzaktakilerle, ister yurt içiyle konuşun, ister yurt dışıyla konuşun, hiç fark etmez.

İstediğiniz operatörden istediğiniz operatöre konuşun.

İster evden konuşun, ister cepten konuşun, ister gece konuşun, ister gündüz konuşun, istediğiniz kadar konuşun...

İster akşam yediden sabah yediye, ister sabah yediden akşam yediye kadar konuşun...

Vallahi ağzınızdan çıkan her bir sözün, her bir kelimenin bir bir hesabını vereceksiniz!

"Ma yelfızu min qavlin illa ledeyhi raqıybun 'atiyd – Bir söz söylemeye görsün, yanında gözetleyip kaydeden hazır bir (melek) bulunmasın." (50/17)

Ağzınız açılmaya görsün, diliniz dudaklarınız kıpırdayıp bir kelimeyi telaffuz etmeye görsün. Vallahi o anda bir görevli tarafından bütün konuşmalarınız derhal kayda geçilmektedir. Ve bir gün bunun faturası mutlaka ve mutlaka sizin önünüze konacaktır.

Sadece sesiniz, sadece kelimeleriniz ve cümleleriniz değil, o andaki jest ve mimikleriniz, yüzünüzün şekli ve ifadesi, gözlerinizdeki alay da en ince detayına kadar getirilip önünüze konulacak ve siz bütün bunların hesabını vereceksiniz.

Eğer ağzınız açılmışsa, biliniz ki taksimetrelerde olduğu gibi çenemetreniz sizin aleyhinize çalıştırılmaya başlamıştır. Ve şunu iyi biliniz ki, o andan itibaren konuştuğunuz her kelime sizin aleyhinize size geri dönecektir.

Ancak Allah'ı zikretmişseniz, birilerine doğru yolu gösterip birilerini doğruya yönlendirmişseniz, bunlar hariç. Bunun dışında ağzınızdan her ne çıkmışsa, bunun faturası size gerçekten çok pahalıya malolacaktır.

Bütün bunları niçin ortaya getirdiğimi anlamışsınızdır zannedersem. Kulaklardan bir türlü indirilmeyen telefonlar, saatlerce süren lüzumsuz konuşmalar... İnsan ister istemez şahid oluyor, hatta bazı durumlarda istese de kurtulamıyor, bir anlamda dinlemeye mahkum oluyorsunuz. Akli selim sahibiyseniz insanlığın bu dramından içiniz yanıyor.

Artık haram çizgisini aşan kötü sözler, gıybetler, dedikodular, terbiye sınırını aşan mahremiyet ihlalleri vs. ... Bir tarafa, saatlerce süren lüzumsuz ve boş konuşmalar insanın, yani şahid olanların içini karartıyor.

Evlatlarının veya küçüklerinin bitmez tükenmez telefon konuşmalarından dolayı çoğumuzun canı sıkılıyor, aklımıza ilk önce para geliyor, israf konusu geliyor. Eğer onlara bir şey söyleme gücünü kendimizde buluyorsak hemen bu noktadan müdahale ediyoruz: ,

-Bu kadar konuşuyorsun, yazık değil mi para yazıyor.

-Yok canım, benim sınırsız tarifem var, istediğin kadar, istediğin yöne konuş aynı ücreti ödüyorsun .. .

- Öyle mi, peki o zaman diyoruz oluyoruz, zannettiğimiz kadar pahalı olmadığını öğrendiğimiz için ve susuyoruz, biraz da olsun teselli.

Maalesef bizler de sadece parayı düşündüğümüz, sadece tükenen kontörleri düşündüğümüz için işin vahametini anlayamıyoruz .

İnsanlar durmadan konuşuyorlar, kapalı alanlarda, açık alanlarda, otobüslerde, vapurlarda herkes bir tarafa çekilmiş durmadan konuşuyorlar. Elleri kulaklarında olmayan birilerine de rastladığınız oluyor, bir de bakıyorsunuz ki o da kulaklık takmış o şekilde konuşuyor.

Ve bu arada ekranlarda izlediğiniz reklamların büyük bir kısmı, caddelerde sokaklarda gözünüze hitap eden billboardların hemen hemen tamamına yakını sizin durmadan konuşmanızı istiyor.

Şu anda telefon firmalarından daha çok reklam yapan var mı acaba? İnsanların durmadan, hem de hiç durmadan konuşmasını istiyorlar.

Bu arada işin maddi yönünü de asla küçümsemiyoruz. Elbette kazandığımız günahların yanında lüzumsuz yere ödediğimiz telefon faturaları belki bir hiç mesabesindedir.

Fakat her ay ödediğimiz faturalar bizi aynı zamanda cehenneme sürüklüyorsa, gerçekten bu apaçık bir hüsran değil de nedir? Hiçbir ücret ödemeden cennete gitmek varken, ardı arkası kesilmeyen faturalarla cehenneme gitmekten daha büyük bir ahmaklık ne olabilir?

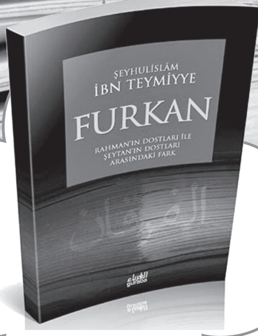
Biliyor musunuz, Muhammedî ölçüye göre insanoğlunu hüsrana uğratıp helak edecek olan şey; ağzından içeri giren şeylerle ağzından dışarı çıkan şeylerdir.

Eğer Allah'tan korkuyorsak, eğer bir gün Allah'ın huzuruna varacağımıza iman ediyorsak, birazcık olsun susalım, lütfen uyanalım ve kendimize gelelim, bu noktada mutlaka Rasulü Zişan Efendimize kulak verelim;

"Kim Allah'a ve ahiret gününe iman ediyorsa ya hayır söylesin ya da sussun." (Buhari, Müslim)

"Sükût eden kurtulmuştur." (Tirmizi)

"Kim iki dudağı ve iki bacağı arasına kefil olursa, ben de ona cennet hususunda kefil olurum." (Buhari)

EBU ENSAR

ebuensar@tevhiddergisi.com

Rahman'ın Dostları ve Şeytan'ın Dostları Arasındaki Fark Furkan

İbni Teymiyye

Kitap: Rahman'ın Dostları ve Şeytan'ın Dostları Arasındaki Fark Furkan
Yazar: İbni Teymiyye
Yayınevi: Guraba

Hamd ancak Alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Yine ancak O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve O tektir. Yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlüdür.

"Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

Bu ayda yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız kitap Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye'nin 'Rahman'ın Dostları ve Şeytan'ın Dostları Arasındaki Fark' adlı eser olacak.

Birincisi, bu kitap ne söylediğini bilen, delile ve apaçık belgeye dayanan İbni Teymiyye'nin telif ettiği bir meseledir.

İkincisi, kendi türü içinde tektir. Çünkü bu kitap salih insan ile salih olmayan insanı birbirinden ayırır. Halbuki her ikiside salih olma iddiasındadır. Ve görüntüleri aynıdır. İlimde derece olsa bile bu her kesin fark edemeyeceği bir durumdur. Çünkü bu ilimle birlikte onun kalbine Allah'ın nurunu bırakmasını da gerektirir.

Üçüncüsü, Allah'ın dostunu ve şeytanın dostunu tanımak ve bunları bibirinen ayırt edebilmek Allah'a ve Rasulü'ne itaati gerçekleştirmek için istenen bir vesiledir.

Dördüncüsü, alışılmışın dışında cereyan eden bir şeyin keramet mi yoksa şeytani bir durum mu olduğunu bilmek gerekir. Keramet ile karşılaşıldığı zaman Allah'a hamd edilir. Bu hamd müminlerin imanının artmasına sebep olur. Allah'ın seçkin velilerinin kerametleri müellifin bu kitapta beyan ettiği gibi. Rasulullah'ın *sallahu aleyhi vesselem* mücizelerinin içine girer.

Beşincisi, pek çok toplumda meydana gelen ilginç olayların yorumlanmasında zaruret vardır. İnsanlar bu olayları farklı şekillerde yorumlamaktadırlar. Bu da hak ile batılın, doğru ile yanlışın, gerçek ile hayalin birbirine karışmasına sebep olmaktadır. Bu kitapta, bunlar yorumlanmakta ve aydınlığa kavuşturulmaktadır.

Altıncısı, bu kitabı değerli kılan şeylerden birisi de asrın ona olan ihtiyacıdır. İnsanların inancını azaltmak veya onları batılla mesgul etmek maksadıyla yürütülen faaliyetlerin yoğun olduğu bu dönemde, insanların bu esere ihtiyacı vardır.

Davamız sonu Alemlerin Rabbi olan Allah içindir.

1. 3/Ali İmran, 103

Bir Tablo, Bir Ders

Tâğut'a Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah'a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!

(39/ Zümer, 17)

